

САНДРА БРАУН

НЕ МИ ИЗПРАЩАЙ ЦВЕТЯ

Част 2 от „Закуска в леглото“

Превод от английски: Маргарита Дограмаджян, 2004

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

С положителност това бе най-сладкото дупе, което бе виждал.

През мрежестата врата се откриваше чудесен изглед. Късите джинсови панталони обгръщаха плътно дупето. Влажните разнищени краища на подгъва, избелели и накъдрени от години пране, прилепваха по дълги стройни бедра.

Беше застанала на колене и се взираше в електрическото табло близо до пода. Докато се навеждаше още, за да се ориентира в лабиринта от бушони, устните на наблюдателя ѝ се разтеглиха в лукава усмивка, изльчваща мъжко задоволство. Същинска усмивка на признателен воайор. Малко се срамуваше от себе си. Но не достатъчно, за да престане да гледа.

Във вилата бе тъмно. Електрическото фенерче изльчваше оскъдна светлина. Истинската светлина идваше от мощните проблясвания на синкавобелите светковици.

Двете малки момчета, наблюдаващи усилията ѝ, ставаха все понетърпеливи.

— Гладен съм. Ти каза, че ще ядем веднага щом пристигнем.

— Знаеш ли как да оправиш осветлението, мамо? Бас държа, че не.

Мъжът при вратата видя как главата ѝ клюмва между раменете, сякаш признаваше поражението си. Ала това трая само миг. Вдигна решително глава и си пое дълбоко дъх.

— Това е най-обикновено елтабло, Дейвид. Щом открия прекъсвача, токът ще дойде. Сигурно е прекъснат от бурята. Адам, щом оправя тока, веднага ще свалим багажа от колата и ще ядем.

— Каза, че вилата е страхотна. А тук вони — приплака Дейвид.

— Трябваше да си вземем палатки.

— Ами да, палатки — подкрепи го по-малкият му брат.

— Щом смятате, че не мога да се справя с тока, защо си мислите, че щях да успея с палатките?

Нарастващото нетърпение в гласа на младата жена беше явно и мъжът при вратата не я винеше. Но момчетата изглеждаха толкова окаяни, че не винеше и тях заради оплакванията им. Бяха само две деца и по всичко изглежда — пътували с часове. Вилата край езерото не ги бе посрещнала с разтворени обятия.

Беше забелязал фаровете на колата им, щом пристигнаха. Пет минути по-късно се престраши да излезе навън в една от най-свирепите гръмотевични бури, които помнеше, и да отиде до вилата им, която се намираше само на стотина метра от неговата. Тези сто метра минаваха през гъста гора, гарантираща на собствениците на вили усамотение. Да ги извърви по време на буря беше безразсъдство, но той се беспокоеше за съседите си. Неговият ток също бе спрял десетина минути преди тяхното появяване и само бог знаеше кога пак щеше да дойде.

Сега, слушайки хленченето на момчетата и долавяйки нотката на отчаяние в гласа на младата жена, той бе доволен, че бе поел риска да мине през гората. Съседката му се нуждаеше от помощ и беше сама. Поне наоколо не се виждаше съпруг и баща.

— Трябваше да спрем в Бъргър Таун. С Дейвид искахме да ядем там. Нали, Дейвид?

— Знаех си, че това ще е един гаден излет. Аз исках да си направим истински лагер, с палатки. Не да стоим в тая тъпа вила.

Младата жена се привдигна и седна на петите си, с ръце на бедрата.

— Щом си толкова „печен“, защо не излезеш вън на дъжда да ни наловиш малко риба за вечеря?

Момчетата се умълчаха.

— Писна ми от вас. Чувате ли? Вилата ни бе отстъпена най-любезно. След като нямаме палатки и не разбираме нищо от разпъването им, помислих, че най-добре ще е да приемем предложението. Нямам вина, че излезе буря. Виждате, че правя всичко възможно да оправя тока. Затова престанете да се оплаквате!

Съпроводи строгия си тон със заплашителен поглед и отново се надупи безуспешно над елтаблото.

Братята се спогледаха мрачно и поклатиха глави. Убедени бяха, че излетът им е обречен на провал.

— Мислиш ли, че ще може да оправи тока? — попита по-малкият със силен шепот.

— Не, а ти?

— Не.

Сега беше моментът да им се покаже. Никога не бе надничал през чужди прозорци и се срамуваше, че толкова дълго бе стоял отвън, без да знаят за присъствието му. Но те го забавляваха. Не ги застрашаваше опасност. По някакъв начин премеждието им го накара да ги почувства близки. Улови се как се усмихва на коментарите на двете момчета и на родителското безсилие на жената. Може би тяхната дилема действаше като панацея на неговата собствена. Във всеки случай, докато ги наблюдаваше, беше забравил за проблемите си. Не беше честно наистина, но явно е в човешката природа.

Човешката природа беше причина и за силното желание, което го пронизваше всеки път, щом погледнеше към дългите голи бедра и невероятното възхитително дупе. Това също не беше честно. Беше си чиста проба разврат да съзерцаваш похотливо нечия съпруга и майка на две малки момчета. Но можеш ли да държиш един мъж отговорен за мислите му?

— Мамо, трябва да ида до банята — обади се Адам.

— Номер едно или номер две?

— Номер едно. Страшно ми се ходи.

— Не знаем още къде е банята, затуй по-добре излез отвън.

— Вън вали.

— Знам, Адам — каза тя с растяющо нетърпение. — Застани на верандата под козирката и се цели навън.

— Добре — измърмори той и тръгна към вратата. — Ей, мамо!

— Хм? — Беше се заловила с един от бушоните.

— Навън има някакъв мъж.

Младата жена се изви рязко, политна назад и разтревожено повтори:

— Някакъв мъж?

Бързо, надявайки се да не я изплаши, той включи мощното си фенерче и в парализиращото му петно светлина улови внушителен бюст, напиращ под памучна риза на райета, завързана на възел при талията, разрошени кичури руса коса, измъкнали се от импровизираната конска опашка, и големи сини очи.

Алиша Ръсел си пое рязко въздух и го задържа, сърцето ѝ учести ритъма си. Ярка светкавица очерта силуeta му, както стоеше до мрежестата врата. Дали я бе заключила, когато влязоха? Всъщност имаше ли значение? Той изглеждаше огромен и страховит на фона на бурното небе. Боже мой, влизаше вътре!

Той отвори мрежестата врата. Буйният вятър я изтръгна от ръката му и я бълсна в стената отвън. Тя и момчетата се свиха уплашено. Мъжът бързо прекоси стаята и падна на колене пред облегнатото ѝ назад тяло. Очите ѝ бяха заслепени от електрическото му фенерче. Различаваше само едно мержелеещо се туловище, надвесващо се над нея. Отвори уста, за да изкреши на момчетата да бягат.

— Добре ли сте? — Той изключи фенерчето и за момент всичко потъна в мрак. — Не исках да ви изплаща. Хайде, ще ви помогна да се изправите.

Алиша рязко се отдръпна и протегнатата към нея ръка бе прибрана.

— Н-нищо ми няма — заекна тя. — Стреснахте ме, това е всичко. — Изправи се на крака без негова помощ. Първата ѝ мисъл бе насочена към момчетата, които с любопитство разглеждаха непознатия.

— Дейвид, иди да помогнеш на Адам... ъ... да направи онова нещо на верандата. — Ако щяха да я изнасилят и убият, поне синовете ѝ да не гледат. Божичко, къде ли е телефонът? Защо не идва този проклет ток? Кой беше тоя мъж и откъде се появи? Сърцето ѝ се бълскаше в гърдите и ударите му отекваха в ушите ѝ.

— Здрави! — изчурулика Дейвид. Алиша се прокле, задето бе учила децата си да бъдат любезни и открыти. — Аз съм Дейвид. Това е Адам. Аз съм баткото.

— Здравей! — каза мъжът. На Алиша ѝ се стори, че се усмихна, но вътре бе толкова тъмно, че не беше сигурна. Нейното фенерче бе угаснало, а той държеше своето изключено. — Казвам се Пиърс.

— Дейвид... — започна Алиша, но синът ѝ тутакси я прекъсна.

— Ще стоим на вилата цяла седмица, но мама не може да оправи тока. Не я бива много в тия работи.

— Малко майки ги бива. Но тъй или иначе нямаше да успее. Електричеството е изключено заради бурята.

— Дейвид — процеди Алиша през зъби.

— Защо не изведеш братчето си навън? — предложи непознатият. — А аз ще се опитам да помогна на майка ти.

— Окей. Хайде, Адам.

Щом мрежестата врата се хлопна след тях, мъжът се обърна към Алиша:

— Лошо начало. Хлапетата май не са очаровани.

Ако беше изнасилвач и убиец, поне не бе невъзпитан. Ала и за Бостънския удушвач се твърдеше същото. Както и за Джак Изкормвача.

— Сигурна съм, че щом токът дойде и хапнат, ще се почувстват иначе. — Е, това вече прозвуча добре. Показа се уравновесена, опитна и спокойна.

— Къде са керосиновите ви лампи? Ще ви помогна да ги запалите.

Е, дотук със спокойствието и опитността.

— Лампи? — Извиквайки на помощ класическият жест на безразличие, посредством който жените се чувстват по-малко глупави в даден момент, тя посегна и заприглажда разрошените си коси. С другата ръка бързо и силно придърпа надолу разръфания подгъв на късите джинсови панталони. — Ами не знам. Вилата не е наша и не успях да се огледам наоколо.

— Свещи?

Тя поклати глава.

— Не се ли подгответхте за подобно време?

— Не, не съм — тросна се тя, раздразнена от невярващия му тон. Накара я да се почувства като идиотка. Това бе първият излет, на който бе извела синовете си. Колко добра трябваше да бъде като за първи път?

— Ще се оправим. Само да дойде токът.

— Защо не отидем в моята вила, докато бурята утихне? Ще трябва да минем през гората, но не е далеч.

— Не — побърза да откаже тя. Той я караше да се чувства съвсем неподгответена. Раздразнението й от този факт бе отвлякло вниманието ѝ от възможната опасност, която мъжът представляваше. Но паниката отново я сграбчи, щом той спомена за отиване във вилата му.

— Така е най-разумно. Ще пригответя нещо за момчетата на газовата печка.

— Не, наистина, мистър... ъ...

— Пиърс.

— Благодаря ви, мистър Пиърс, но...

— Не, Пиърс е малкото ми име. Пиърс Ренолдс.

— Ще се справим, мистър Ренолдс. Не искам да оставяме вилата.

— Защо?

Чуваше как момчетата играят на верандата, подлагайки длани под плющащия дъжд.

— Моят... моят съпруг ще пристигне малко по-късно тази вечер. Трябва да сме тук, когато дойде, иначе ще се притесни.

— О! — Той нерешително потри врат. — Все пак не ми се иска да ви оставям сами при тези обстоятелства. Защо не му напишем бележка къде може да ви намери?

— Ей, мамо, умираме от глад — каза Дейвид. На двамата с Адам им бе омръзно да играят и нахълтаха вътре. — Кога ще ядем?

— Умираме от глад — повтори като ехо и Адам.

— Мисля, че ще е най-добре да дойдете в моята вила.

— Аз...

Преди Алиша да успее да възрази, мъжът се обърна към двете момчета:

— Какво ще кажете за чили^[1]? Ако дойдете в моята вила, ще ви го притопля за нула време.

— О, страхотно! Направо върховно! — извика Дейвид ентузиазирано.

— Върховно — повтори и Адам.

— Но ще трябва да повървим малко през гората — предупреди ги мъжът. — С колата не може, няма път.

— Няма проблем, нали, Адам? — Вече се бяха втурнали към мрежестата врата.

— Момчета! — изкрешя след тях Алиша, но те бяха изскочили навън.

— Хайде, мисис...

— Ръсел.

— Мисис Ръсел. Не мога да ви оставя тук сама с момчетата. Имате думата ми, не бива да се боите от мен.

В този миг светкавица разцепи небето на две. Алиша си помисли, че вероятността да дойде токът е равна на нула. Беше адски глупаво от

нейна страна да тръгне толкова неподгответена, но сега вече бе късно да се направи каквото и да е. Поне момчетата щяха да хапнат. Щом дъждът утихне, ще се върнат в своята вила и ще изчакат до сутринта.

С безсилна въздишка и молейки се да е попаднала на човек, комуто може да предостави честта си и живота им, тя каза:

— Добре.

Взе със себе си единствено дамската чанта. Щеше да е лудост да свалят багажа от колата в леещия се като из ведро дъжд.

На верандата Пиърс Ренолдс вдигна Адам на ръце и каза на Дейвид да хване майка си за ръка.

— Хайде, дръжте се здраво. Мисис Ръсел. — За миг Алиша се взря в силната гъвкава ръка, протегната към нея. После положи длан в нея и той я стисна здраво.

Дъждът се забиваше в тях като иглички. Вятърът рошеше косите им, издуваше дрехите им и ги караше да залитат. При всяко проблясване на светковица Адам заравяше лицето си още по-дълбоко във врата на мистър Ренолдс. Дейвид се стараеше с всички сили да се държи храбро, но се беше притиснал страхливо към Алиша, когато забелязаха другата вила през дърветата.

— Почти стигнахме — провикна се мистър Ренолдс през оглушителния вой на бурята.

Озоваха се до спасителната веранда тъкмо когато една гърьмотевица разтърси рамките на прозорците.

— Събуйте обувките си — каза Пиърс, докато сваляше Адам на земята.

Щом всички се събуха, той отвори входната врата и влязоха във вилата, която бе меко осветена от две керосинови лампи и тлеещите в камината въглени.

— Студено ми е. А на вас? — Пиърс прекоси стаята, за да разръчка огъня с ръжен. Поглеждайки през рамо, видя, че тримата му гости са се скучили неуверено точно до прага. Всички трепереха.

— Дейвид, донеси една цепеница, ако обичаш. — Момчето взе една цепеница от коша близо до вратата и изтича до мъжа, който вече бе герой в очите му. — Благодаря. — Пиърс разроши мократа коса на момчето. — Ще намериш хавлиени кърпи за теб, Адам и майка ти в банята.

— Да, сър — каза Дейвид и изтича към вратата, която можеше да води единствено към банята.

Вилата представляваше просторна стая, служеща за хол, спалня, трапезария и кухня. Пред камината бе разположена удобна холова гарнитура. Под рязко скосения таван, който всъщност бе основата на тясно стълбище, водещо към спално помещение на втория етаж, бе пъхнато двойно легло. Беше твърде уютно, за да буди съмнение, и скрупульозно чисто.

Дейвид се появи от банята, носейки купчинка сгънати хавлии. Подаде най-напред една на Пиърс и после ги занесе на майка си и брат си. Алиша се изпълни с чувство за нереалност. Какво правеше тя в това планинско убежище на някакъв непознат, сама с него в тая пустош? Дори да беше стар и немощен или грозноват и недодялан, пак не би било редно. А техният спасител бе красавец, учтив и мъжествен — нещо, което не бе забелязала, докато не влязоха във вилата и не го разгледа на светлината.

Косата му бе кестенява, прошарена от сребърни нишки. Подстригана беше в небрежно-елегантен стил и мъничко по-дълга от модерното в момента. Когато бе извърнал главата си, Алиша бе видяла зелени и блестящи като изумруди очи, надничащи изпод гъсти вежди. Докато раздухваше въглените, за да се разгори цепеницата, под мократа му памучна риза заиграха добре оформени мускули, макар да нямаше физика на атлет.

Караше я да се чувства някак нервна. Не защото се боеше, че може да им стори нещо. Никой мъж, който пренася през бурята малко момченце и мърмори в ушите му успокоителни думи, не би могъл да е убиец. Колкото до изнасилвач... Личеше си, че надали би му се наложило да *насили* жена.

— Добре че реших да запаля огъня по-рано тази вечер. И тогава си беше хладно, но сега...

Пиърс спря по средата на изречението. Защото ако Алиша го намери за толкова непреодолимо привлекателен, нейните впечатления не биха могли да се сравнят с експлозията в гърдите и слабините му, когато той се изправи и я погледна. Косата ѝ бе мокра и падаше меко по бузите, врата и раменете. Раираната риза бе просмукана от дъждъ и прилепнала към закръглени гърди и щръкнали от студа зърна. Трябваше му страшно много време, докато откъсне от тях очи. От

голите ѝ ходила краката ѝ изглеждаха още по-дълги и по-добре оформени. Бяха настръхнали и той закопня да ги стопли с ласки.

Най-после отдели очи от нея и се прокле заради внезапния прилив на неконтролирамо желание. Не бе изпитвал такова натрапливо желание към жена, откакто... Никога не бе се чувствал тъй натрапливо привлечен от жена. Това го обърка. Тя беше съпруга и майка и не вършеше нищо, за да го съблазни. Даже изглеждаше нервна и неспокойна и ако изражението на лицето му го издаваше, изобщо не я винеше.

— Мисля, че трябва да свалите тези мокри дрехи. Защо не заведете момчетата в банята, а аз ще видя дали не мога да им намеря нещо за преобличане.

— Добре. — Алиша насочи синовете си към уединението на банята, където се надяваше, че гърдите ѝ ще се върнат в нормално състояние. Беше забелязал вирнатите ѝ зърна. Знаеше, че ги е забелязал.

Няколко минути по-късно той почука на вратата, макар че стоеше отворена, за да влеза вътре светлина. Адам и Дейвид вече бяха само по гащета и Алиша ги триеше с кърпа.

— Чилито е на печката. Намерих тези фланелки в едно чекмедже. — Подаде им две тениски с надпис „УКЛА“^[2].

— Супер са — каза Дейвид, сграбчи едната и я навлече през главата си. Тя увисна до коленете му.

— Дейвид, кажи „благодаря“ на мистър Ренолдс, че ти отстъпи тениската си. — Продължаваше да изпитва болезнено неудобство от мократа си риза и късите джинсови панталони. Когато следобеда бяха тръгнали от Лос Анджелис, времето бе необично топло за сезона. Беше сметнала, че за пътуване с кола до планината с Дейвид и Адам старите къси джинсови панталони и една риза ще са идеално облекло.

— Благодаря, мистър Ренолдс — каза Дейвид, докато помагаше на Адам с неговата фланелка. Подгъвът ѝ стигна до глезните на Адам.

— Няма защо, пък и тениските не са мои. Вилата е собственост на компанията ни. Всеки я ползва и оставя по нещо след себе си. Сигурен съм, че на никой няма да му липсват, ако искате да ги задържите.

— Може ли? — Момчетата доволни се втурнаха навън, приличащи на двама приятели на добрия дух Каспър. Бяха щастливи,

със сухи дрехи и на топло, в очакване на предстоящата вечеря.

— Ще потърся нещо и за вас. — Пиърс успя да задържи очи върху лицето ѝ, което изобщо не беше трудно. Косата ѝ бе започнала да изсъхва по краищата и леко се къдреше покрай бузите. Господи, ами устата — сякаш бе създадена за целувки. Усети как вътрешностите му се напрягат.

Тя се премести неловко от крак на крак, както беше боса.

— Ей сега ще изсъхна. Не се притеснявайте.

Очите му пряко воля се спуснаха надолу.

— По-добре да ги нахраним — каза тя припряно и мина покрай него. Момчетата вече се бяха настанили на масата, където бе сервирано за четириима. В средата имаше кошничка със солени бисквити и табличка със сирене и ябълки. На портативната газова печка тенджера с чили вдигаше пара.

Пиърс започна да разсипва яденето, а тя носеше чиниите на масата. После той ѝ държа стола, за да седне. Стомахът ѝ издаде къркорещи звуци и той се засмия:

— Май не само момчетата са гладни.

Тя се усмихна добродушно.

— Днес не успях да хапна.

— Винаги така казва — обади се Дейвид. — Не закусва и не обядва, защото се страхува да не напълнее.

— Аха — продължи Адам с пълна уста солени бисквити, — всяка сутрин играе гимнастика с момичето от телевизията, ляга на пода, протяга се, пъшка, а лицето ѝ изглежда ей така. — Направи гримаса, която накара Пиърс да се засмее, а Алиша изпита желание да удуши отрочето си.

— Изляжте си вечерята, защото ще се връщаме в нашата вила — каза тя в типично родителски стил.

— Не може ли да останем тук? — изхленчи Дейвид.

Погледна го мълчаливо, но с непогрешима майчина заплашителност.

— Не, Дейвид. Не може да досаждаме на мистър Ренолдс.

— Нали не ти досаждаме? — попита съвсем по детски Адам.

Пиърс погледна към Алиша през масата.

— Не, не ми досаждате. Всъщност мислех си, че бих могъл да изтичам и да оставя бележка за съпруга ви. Той би могъл да дойде при

нас, щом пристигне.

— Съпруг? — По лицето на Дейвид се изписа недоумение.

Сърцето на Алиша замря и тя моментално притвори очи. Когато бе изрекла лъжата, направила го бе с цел да защити себе си и своите синове. Момчетата не бяха я чули. Не беше предполагала, че по-късно ще я разкрият.

— Майка ви ми каза, че татко ви ще дойде малко след вас.

— Ние нямаме татко — осведоми го Дейвид. — Умрял е.

Адам преглътна залъка си.

— Също като златната ни рибка. Само че гробът на татко не е в задния двор, а на гробищата.

Алиша усети пронизващия поглед на зелените очи още преди да срещне въпросителния му взор. Събра цялата си решимост и го погледна смело.

— Почина отдавна — обясни Дейвид словоохотливо.

— Аз си го спомням, но Адам не.

— И аз си го спомням! — запротестира Адам. — Имаше тъмна коса и кафяви очи като нас.

— Виждал си негови снимки, затуй си мислиш, че го помниш.

— Спомням си го. Мамо, кажи на Дейвид да престане.

През целия този спор зелените очи не преставаха да я фиксират.

— Сигурен съм, че помниш баща си, Адам — каза Пиърс тихо.

— Беше голям като вас, е, може би не чак толкова — продължи Дейвид. — Мислехме, че Картьр ще е новият татко, но той се ожени за Слоун вместо за мама.

Предупредителните погледи на Алиша бяха без силни да спрат потока от думи на хлапетата.

— Дейвид, сигурна съм, че мистър Ренолдс...

— Плаках, когато Картьр ни каза, че няма да ни е татко — заобяснява Адам. — Но мама каза да не плача, защото Слоун ни е приятелка и ще можем често да виждаме Картьр и че само защото се е оженил за нея не означава, че вече не ни обича. Може ли още малко чили, ако обичате?

— Освен това можем да ходим да си играем във вилата на Картьр край морето. Готина е. Адам е същинско прасе. Винаги иска допълнително.

— Не съм.

— Си.

Алиша успя да избегне въпросителния поглед на Пиърс, докато той ставаше да допълни чинията на Адам. Сигурно я смяташе за кръгла идиотка, задето бе си измислила съпруг.

— Вие имате ли татко? — Дейвид попита Пиърс, щом той се върна на мястото си.

— Не. Почина отдавна. Но майка ми е още жива.

— Точно като нас.

Пиърс се усмихна.

— Може да се каже.

— Имате ли жена?

— Адам! — кресна Алиша, готова с един замах да унищожи бъбливото си потомство. — Достатъчно. Продължавайте да се храните и престанете да говорите.

— Не, нямам жена. — Очите на Пиърс се смееха, докато попиваше със салфетката устата си.

Привършиха вечерята в тишина, която за Алиша бе същинска благодат. Накрая Пиърс наруши мълчанието:

— Ако сте свършили, може да сложите момчетата да си легнат.

— Той стана и се зае да прибира масата.

Алиша изпадна в паника.

— Дейвид, Адам, идете в банята да си измиете ръцете.

— Наистина ли искаш да си измием ръцете или просто ни отпращаш, защото искаш да говориш за нещо, което не желаеш да чуем?

— Вървете! — каза тя и посочи повелително с пръст вратата.

— Добре — измърмори преждевременно развитият й син, улавящки по-малкия си брат за ръка.

Щом ги чу да пускат водата в банята, Алиша се извърна рязко към мъжа. Трябваше да наклони силно глава назад, за да го погледне в лицето. Досега не бе забелязала колко е висок. Или може би стоеше прекалено близко?

— Ще се върнем с момчетата в нашата вила. Няма да преспим тук и ви моля да престанете да ги изкушавате да останат, като подронвате авторитета ми.

— Но това е лудост, мисис... О, по дяволите! Как ви беше името?

— Мисис Ръсел — каза тя зядливо. Той я прониза с поглед и тя смекчи тона. — Алиша.

Устните му се разтеглиха в бърза усмивка, после изтъняха в решителна линия.

— Навън още вали. Каква полза има да влечите обратно през гората тези две момчета и да се върнете в онази влажна и тъмна вила, когато биха могли да преспят тук?

— Защото и аз ще трябва да спя тук.

Той вдигна рамене.

— Е, и?

— Е, и? Майка ми е казвала да не прекарвам нощта с непознати мъже, ако имам ум в главата.

— Аз не съм непознат. — Отново същата бърза усмивка, последвана от сурво стиснати устни. — Защо измислихте тази лъжа за съпруга? За да се предпазите от мен?

Отметна назад коси и повдигна брадичка.

— Да. Надявах се да ни оставите на мира, щом разберете, че при нас ще дойде мъж.

Дали просто не си въобрази, или наистина той леко се наклони напред и гласът му се снижи?

— Бойте ли се от мен?

И още как. Сигурно така би отговорила, ако беше под клетва. За щастие не беше.

— Просто си мисля, че за всички ни ще е по-добре, ако се върнем в нашата вила.

— Не съм съгласен. Ще бъдете сами и без ток. Там е студено и момчетата не са облечени подходящо, за вас да не говорим.

За да потвърди думите си, той сведе поглед към голите й крака. Но нещо се беше случило, щом очите му отново се върнаха на лицето й. Бяха омекнали. При това опасно. Щом се впиха в тези на Алиша, и двамата онемяха от този косвен допир. Минаха секунди, безкраен миг, а те продължаваха да се гледат, безсилни да помръднат или да отместят очи.

Какво ми става? — запита се Алиша. Бе си уредила седмица отпуск, за да вземе важно решение, решение, за което я притискаха. Времето й изтичаше; очакваха отговор. В живота й нямаше място за

подобна романтична авантюра. И по принцип, а и точно сега, когато най-после бе намерила някаква опорна точка.

Подобни мисли препускаха и през главата на Пиърс. Преди седмица тази ситуация щеше безкрайно да го очарова. Щеше да отпусне юздите на желанието си и нямаше да се опитва да го потисне. Призна си кисело, че щеше да използва всички възможности, за да има тази жена в леглото си. Но онзи ден животът му се бе обърнал наопаки и той не знаеше как щеше да се справи. Проблемът беше само негов. С положителност не би могъл да го сподели с друг. А щом погледнеше тази жена, чувствуваше, че би ѝ издал и най-съкровените си мисли.

— Къде е леглото ми? — Въпросът на Адам се изтърколи от устата му заедно с широка прозявка.

Алиша и Пиърс автоматично потрепнаха и се отделиха един от друг.

Не знаеше какво да предприеме. Ако откажеше да остане, това би било равносилно на признание, че се бои от Пиърс Ренолдс. От чисто практическа гледна точка оставането във вилата му бе най-безопасното и разумно нещо. Щеше да изглежда като последна глупачка, прокрадвайки се обратно през гората в тази буря, с двете си крехки и изтощени деца по петите.

Ситуацията е временна, успокои се тя. Необходими ѝ бяха трийсет и една години, за да се научи да се грижи за себе си. Не искаше повече да зависи от друг. Но сега ставаше въпрос само за една вечер.

Сивеещите тук-там вежди на Пиърс Ренолдс се повдигнаха въпросително и тя отговори с мълчаливо свеждане на очи. Той прие решението ѝ изискано, без следа от самодоволство.

— Мислех си, че едно от вас, момчета, може да спи тук с мен, а другото горе с мама. Там има две легла.

— И двамата могат да спят горе. Не искам да ви притесняваме.

— Няма проблем. *Приятно ще ми е да ме притесните в леглото.*

— Тогава Адам ще спи с вас, той е по-малък.

Челото на Дейвид се сбърчи и той завистливо погледна брат си. После заизкачва стълбите.

— Божичко, ще спя горе.

Скоро и двамата бяха в леглата и вилата стана необичайно тиха, с изключение на напевния ритъм на дъждъта и далечния тътен на гръмотевиците. Най-лошото от бурята бе преминало. Алиша прибра масата и се зае да мие чиниите. Пиърс ги подсушаваше и нареджаше в шкафа. Работиха в мълчание, докато не привършиха.

— Благодаря — каза той.

— Това е най-малкото, което мога да направя.

— Май трябва да ви намеря нещо да се преоблечете. Може и да не искате да си признаете, но съм сигурен, че тези мокри дрехи не са приятни. Поне моите не са.

Искаше ѝ се да не бе казвал това. Влажната му риза бе прилепнала по мускулите на ръцете и гърдите. Стегнати джинси обгръщаха хълбоците и бедрата му като втора кожа. Голите му ходила намекваха за интимност, която тя предпочиташе да избягва.

Но не можеше.

Мъжът коленичи пред едно шкафче от кедрово дърво и започна да рови в чекмеджетата. Претърси две, не откри нищо и ги затвори, преди да издърпа третото. Ръцете му тършуваха из дрехи, оставени там и отдавна забравени. В чекмеджето имаше скиорска шапка, ръкавица, чифт бермуди размер 42 и три чорапа, всичките различни.

— А, ето нещо. — Той изтегли дрехата от чекмеджето и я огледа с око на познавач. — Някой добре си е прекарал тук.

Дъхът на Алиша спря в гърлото, щом ѝ показва една прозрачна нощница. Огънят проблясващ през фината черна материя. Презрамките бяха тънки като косъм. Дантеленият корсаж наподобяваше паяжина. Върху тялото ѝ нощницата би изглеждала като ефирна сянка, а не дреха.

Изправяйки се бавно на крака, той тръгна към нея, очите му я парализираха. Постави презрамките на раменете ѝ, намести оскъдния корсаж върху гърдите и остави нощницата да се плъзне по голите ѝ бедра до петите.

Взираще се в нея през проблясващите гънки.

— Идеално ви стои — каза с дрезгав, неестествен глас.

Алиша стоеше като закована, не смееше да помръдне. Чувствайки се уязвима и почти като сладкиш, който се канят да погълнат, тя потрепери.

За нейно облекчение, той бързо отстъпи назад. Изглеждаше тъй, сякаш внезапно си е припомнил нещо и каквото и да бе, то го изтрягна от златните мечтания и го хвърли в студената действителност. Лицето му стана безизразно. Настроението му рязко се промени. Толкова рязко, че дори Алиша, която не го познаваше, забеляза промяната, почувства я. Беше съвсем осезаема.

Навярно бе женен.

Той ѝ обърна гръб, сърдито напъха нощницата в чекмеджето и отново затършува. Изглеждаше необяснимо раздразнен, когато се изправи и ѝ връчи една мъжка риза.

— Може да сложите това — каза рязко. — Лека нощ, Алиша.

[1] Говеждо с люти чушки, фасул и домати. — Б.пр. ↑

[2] Калифорнийски университет в Лос Анджелис. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Тя се събуди и доволно се протегна. Впери поглед в непознатия таван и й беше необходимо известно време, за да осъзнае къде се намира.

Отхвърли завивките и рязко се изправи. Другото легло беше празно. Когато снощи изкачваше тясното стълбище, нямаше представа, че ще спи толкова дълбоко и тъй дълго. Погледна през прозорчето на тавана спалня и установи, че слънцето е доста високо, а есенният ден навън е великолепен. Гората изглеждаше съвсем измита от дъжда.

От долния етаж се чу силен кикот, последван от хорово „шишш“. Алиша отиде на пръсти до стълбището и се ослуша. Чу тракането на приборите в чиниите и усети чудесния смесен аромат на бекон, кленов сироп и кафе.

— Не говорете толкова високо, нека майка ви си поспи. Вчера изглеждаше много уморена.

— Може ли още палачинки?

— Разбира се, Адам. Колко станаха? — В дълбокия топъл глас прозираше смях.

— Не знам.

— Към шейсет — обади се Дейвид и Алиша разбра, че въпреки забележките й, говореше с пълна уста. — Нали ти казах, че е прасе.

— Ти си прасе!

— Хей, я по-спокойно вие двамата. Ето, Дейвид, още две за теб.

— Хубави палачинки правиш.

— Благодаря.

— Е, не като мамините — добави лоялно.

От скривалището си Алиша се усмихна. Чу смеха на Пиърс и усети как стомахът ѝ се свива на топка. Дрехите ѝ бяха внимателно провесени на долната табла на желязното легло, но все още бяха влажни. Мисълта отново да ги облече ѝ бе противна. Стеснително подръпвайки надолу подгъва на мъжката риза, слезе няколко стъпала.

— Добро утро — изрече колебливо.

Три глави се обърнаха по посока на гласа ѝ. Двете проговориха, едната остана смълчана.

— Здравей, мамо! Пиърс ни пържи палачинки и бекон. Внимавай, Пиърс, тестото капе на пода.

Пиърс, изглежда, доста се сконфузи и пусна черпака обратно в купата. Бе така погълнат от гледката на Алишините крака, от начина, по който ризата прилепваше към гърдите ѝ, преди да стигне до средата на бедрата, от разрошената руса коса, обрамчила главата, и от руменината по бузите, останала след съня, че бе направо зашеметен.

Алиша предполагаше, че сигурно изглежда като самия дявол. Гrimът ѝ беше почти от двайсет и четири часа. Щом помръднеше, ѝ се струваше, че кожата ѝ пука, усещаше как изсъхналият туш се рони по миглите ѝ. Косата ѝ бе наваляна от дъжд, а тя дори нямаше четка. Съзнавайки, че едно погрешно движение би разголило бедрата ѝ повече, отколкото е желателно, заслиза по стълбите съвсем сковано.

Погали синовете си по главите.

— Колко рано вдигнахте мистър Ренолдс?

— Беше станал преди нас. Всяка сутрин тича — осведоми я Дейвид.

— Искате ли чаша кафе?

Не можеше да измисли нищо, за да предотврати неизбежното и най-сетне погледна към своя домакин. Бузите му бяха поруменели, сякаш сутрешната планинска прохлада го бе целунала. Косата с прокрадващи се сребърни нишки бе леко разрошена и опираше в ушите и яката на ризата. Зелените очи бяха толкова неотразими, колкото и предната вечер. Ухаеше на чист въздух, току-що взет душ и горски аромати.

— Да, ако обичате — каза Алиша. Гласът ѝ прозвучава едва-едва, като въздишка, и тя се надяваше да не бъде разбрана погрешно.

Той ѝ сипа кафе и посочи сметаната и захарта.

— Сядайте на масата, ще ви пригответя палачинки.

— Не, благодаря.

— Нали ти казах? Само за пълнеене мисли.

— Дейвид Ръсел... — Алиша размаха предупредително пръст и двете момчета се закикотиха неудържимо.

Пиърс също се засмя.

— В планината всички трябва да закусват. Пък и аз още не съм ял. Чаках ви. Няма да е честно да ме накарате да се храня сам.

Алиша въздъхна в знак на съгласие и Пиърс изсипа с черпака тесто в тигана.

— Момчета, ако сте се нахранили, защо не идете да оправите леглата, докато с майка ви закусваме? Не искам да има гънчица върху завивките, щом свършите.

— Да, сър — отвърнаха хорово и заприпкаха един през друг по стълбите.

Алиша учудено наблюдаваше ентузиазираното им оттегляне.

— Как го направихте?

— Кое?

— Да ги накарате да си оправят леглата без възражения.

Той се усмихна, докато изсипваше три златисти палачинки със съвършено кръгла форма в чинията й.

— Винаги е различно, когато някой друг, а не майка ти, те помоли да свършиш нещо.

— Май сте прав — каза тя, мажейки виновно, но обилно палачинките с масло. Устата й бе пълна със слюнка. Също толкова щедра бе и със сиропа.

— Бекон?

— Две парченца, моля.

— Още кафе?

— Да.

Преди той да се присъедини към нея на масата, премятайки дълъг, обут в джинси крак през стола, тя бе напреднала доста с палачинките.

— Вкусни са.

— Благодаря. — Той се усмихна доволно, наблюдавайки я как се храни. — Токът дойде по някое време през нощта, тъй че можах да използвам котлона. Иначе менюто щеше да е варени яйца.

Тя остави вилицата, за първи път осъзнавайки, че електричеството наистина е дошло. Защо не бе забелязала нещо толкова важно по-рано? Дали защото тази вила бе толкова удобна и тя изпитваше несъзнателен страх да се върне в своята и да изостави компанията на този мъж?

— Чудесно — каза и отпи гълтка кафе, придавайки си безгрижен вид. Нещо от начина, по който той я погледна през масата, я накара да се почувства неудобно заради голите си бедра и да осъзнае, че всъщност под ризата е съвършено гола, с изключение на бикините. Почувства се много гола.

— Ще се върнем в нашата вила и няма да ви пречим повече. Само да помогна с чиниите.

— Как умря съпругът ви?

Въпросът бе толкова не на място, че Алиша го почувства като удар по челюстта. Леко зашеметена, погледна към Пиърс. Беше приключил със закуската и държеше високо чашата кафе, точно под брадичката, с две ръце. Взираше се в нея през парата.

Не видя причина да не му отговори, макар че бе невъзможно непознат да задава подобен въпрос.

— Беше бизнесмен, но хобито му бе да се състезава със спортни коли. Един неделен следобед се състезаваше и... — сведе очи към празната си чиния — ... катастрофира. Умря на място.

Пиърс оставил чашата и скръсти ръце на масата, накланяйки се леко напред. Тя доби натрапчивото впечатление, че иска да я докосне, да ѝ предложи съчувствието си.

— Не сте били омъжена дълго.

Алиша тъжно се усмихна.

— Достатъчно дълго, за да се появят Дейвид и Адам, с разлика по-малко от две години. Оженихме се в колежа. Влюбих се в Джим Ръсел от пръв поглед.

Пиърс се разтревожи от ревността, която стегна гърлото му. Заля го и чувство на досадно безсилие. Защо сега? Защо точно сега срещаше тази чаровница, изльчваща скрита сексуалност, която копнееше да бъде освободена? Жена, която при това съвсем несправедливо бе останала вдовица.

Алиша усети как вътрешният му гняв го сграбчува отново. Лицето му се промени, стана недружелюбно и затворено. Ъгълчетата на очите и устата нервно се свиха. Пиърс Ренолдс имаше проблеми. Колкото побързо се раздели с него, толкова по-добре.

— Трябва да тръгваме — каза тя неловко. Не се нуждаеше от мъж в живота си. Не сега. Повече не. Особено пък някой с проблеми.

Зае се припряно да прибира масата. Щом се качи на таванчето, веднага навлече дъхащите на кисело дрехи и накара момчетата да свалят тениските с надпис „УКЛА“ и да облекат фланелките си и късите панталонки. Пренебрегна бурята от протести и хленчещите въпроси.

— Безкрайно съм ви благодарна за гостоприемството и любезността, мистър Ренолдс. — Божичко, прозвуча като фраза от наръчник за добро държане и тя се почувства малко нелепо, както стоеше по къси панталони в това студено време. Маратонките ѝ тежаха на краката като лепкави буци пръст. Малката групичка се събра на верандата.

— За мен беше удоволствие да ви помогна. — Тонът на Пиърс бе също толкова безпристрастен и официален. — Сигурна ли сте, че всичко е наред?

— Да. Още веднъж ви благодаря.

На момчетата сякаш им бяха потънали гемиите. Пиърс коленичи пред тях. Даде на всеки по четвърт долар.

— Щом ви се удаде случай, поиграйте на някоя електронна игра.

Продължаваха да стоят мрачни и с наведени глави. Алиша ги подканни:

— Какво трябва да кажете?

— Благодарим — промърмориха те. Дейвид вдигна глава. — Ти играеш ли сокър^[1], Пиърс?

— Американски футбол.

— Айде бе. Какъв си?

— Полузашитник.

— Ей, страхотно. Още съм малък за американски футбол, но съм център-нападател в отбора по сокър. В „Ураганите“.

— Бас държа, че си чудесен център-нападател.

Тъмните очи светнаха.

— Може някой път да дойдеш да ме видиш.

Сърцето на Алиша се сви от жалостивата молба в детското гласче. Дейвид отчаяно се нуждаеше от мъжки кумир.

Тя обаче отдавна бе разбрала, че не може просто да осигури на децата си баща. Трябваше да избере и подходящ съпруг. Откакто с Картър се разделиха, липсваха сериозни кандидати за това.

— Може би някой път. — Но знаеше, че няма да го направи. Не можеше.

— Къде ти е къщата? — попита Адам.

— В Лос Анджелис.

— И наш'та къща е там.

— Хайде, момчета. Кажете довиждане и още веднъж благодаря на мистър Ренолдс. — Алиша прекъсна разговора, преди да е станал прекалено дълъг.

— Благодарим — избъбриха тъжно и Алиша почти насила ги задърпа през полянката покрай паркирания джип, който снощи не бе забелязала, към гората, отделяща вилите.

— Чудесно ще си прекараме — каза тя, борейки се с чувството за загуба и потиснатото настроение. — Само почакайте и ще видите. Може, след като се настаним, да идем да ловим риба.

— Ти няма да искаш да слагаш стръв на въдиците — промърмори Дейвид.

Беше прав. Идеята я караше да потръпва. Но трябваше да се прежали.

— Искаш ли да се обзаложим? Само ще ми покажете как.

Щом прекосиха гората и влязоха във вилата, фалшивият ѝ ентузиазъм секна. И тримата се спряха като заковани и се заоглеждаха наоколо, онемели и невярващи. Вилата бе неузнаваема.

Един клон, отчупен от вятъра, бе разкъсал мрежестата врата и се бе ударил в отсрецния прозорец, а подът и едно от леглата бяха покрити с натрошени стъкла. Вътре беше валяло обилно. На пода имаше локвички вода. Леглата и дори едното канапе бяха подгизнали. Пердетата бяха мокри и висяха като дрипи. Алиша посегна към ключа за осветлението. Никакъв ефект. Токът може да бе дошъл във вилата на Пиърс, но не и тук.

Потръпна при мисълта какво можеше да се случи, ако снощи не бяха отишли при Пиърс. Ами ако някой от тях лежеше на леглото, когато клонът бе счупил стъклото? Бяха избегнали много вероятно нараняване и тя щеше да му еечно благодарна. Но какво да прави сега? Ако не бяха момчетата, щеше да седне и да се разридае.

За нейно изумление, синовете ѝ ликуваха.

— Сега може ли да се върнем във вилата на Пиърс?

— Можем ли, мамо? Там ни хареса.

— Ще се държим добре. Обещаваме. Нали, Адам?

— Ще се държим добре.

— Не! — отсече Алиша, обръщайки се с лице към тях и моментално попари надеждите им. Физиономиите им помръкнаха и тя се насили да се усмихне. — Не ставайте глупави. Не можем да досаждаме на мистър Ренолдс.

— Какво ще правим тогава? — попита Дейвид.

— Не знам. — Ако дадеше израз на безсилието си, би се свила на пода като топка от нерви. Омръзнало ѝ беше непрекъснато да поема цялата отговорност, да дава всички обяснения, да взима всички решения. Но нали точно това реши да докаже, когато Картър се ожени за Слоун — че е в *състояние* и ще поеме цялата отговорност за собствения си живот и този на своите синове?

Беше преживяла внезапната смърт на съпруга си, раздялата с Картър, беше си намерила страхотна работа, която обичаше и ѝ се удаваше. За бога, нямаше да позволи тези неудачи да развалят почивката им!

Плесна с ръце.

— Най-напред ще се преоблечем. Тук е доста по-хладно, отколкото в града, затова помогнете ми да внесем багажа.

Подчиниха се неохотно, но, изглежда, се посъживиха, щом облякоха джинси и ризи с дълъг ръкав. Алиша набързо взе един студен душ в банята, навлече чифт стари джинси и фланелена блуза, останала от студентските ѝ години. По нея още личеше боята, която двете със Слоун бяха използвали, за да разкрасяват стаята си в общежитието.

— Ясно е, че не можем да останем тук — каза Алиша, докато преценяваше опустошената стая. — Ще отидем с колата до администрацията на курорта. Предлагат вили под наем за една седмица. Ще видим дали няма свободна.

— Ами ако няма?

Какво ако няма?

— Тогава ще отидем на друго място — каза тя с пресилен ентузиазъм. — Хайде да върнем чантите в колата. — Провери състоянието на хладилната чанта, която бе взела със себе си. Поголямата част от леда се беше разтопила. Ако скоро не замрази продуктите, щеше да ѝ се наложи да ги изхвърли. Но това бе най-малкият проблем.

Първо трябваше да намери подходящо място, където момчетата ще могат да ловят риба, да се разхождат в планината и да се наслаждават на майката природа, както им бе обещавала от месеци. Не бива да е прекалено уединено, нито много населено, и да не е твърде далеч от къщи. Гора, планински въздух. Мястото тук бе чудесно. Сега трябваше да се задоволи с каквото намери. Промяната в предварителния план щеше да й създаде безброй проблеми. Специално бе говорила в училище да извинят момчетата тази седмица. Съвсем не искаше да се връщат обратно.

Служителят в квартирното бюро изслуша съчувственно разказа ѝ за опустошенията във вилата. Почеса се зад ухото.

— Разбира се, тези места горе на хълма са частна собственост.

— Знам, но вече се обадих на приятелката си, която е собственичка. Упълномощи ме да уредя почистването и смяната на стъклото. Ще плати разносите. Може ли да намерите някой, който да се погрижи за това?

— Разбира се, разбира се. Не виждам никакъв проблем. Следобед ще изпратя някого.

— Благодаря. А ние трябва да се преместим. Бихме искали да наемем вила за една седмица.

— Тази седмица?

Алиша преброи наум до десет.

— Да, тази седмица. Веднага.

Сигурно ухото ужасно го сърбеше, защото се почеса отново.

— Нямаме нищо свободно, малка госпожо.

Алиша стисна зъби от тази мъжка тъпota и нареди на Адам да остави на мира зоните на бизонската глава върху полицата над камината в ъгъла. Опита се да го придума:

— Все нещичко може да се намери. Няма значение колко е голямо...

— Нищо — натърти той и отвори книгата с резервациите. — Чакайте да погледна тук... На петнайсети декември ще се освободи вила за шестима. Около Коледа обикновено няма много желаещи, нали разбирате.

„Нищо“ наистина означаваше „нищо“. Прекара половин час да пуска монети и да се обажда по телефона, опитвайки се да намери друг подходящ курорт наблизо. Само си загуби парите и времето.

— Съжалявам, нищо не мога да направя. — Тя потупа успокоително момчетата по раменете. — Ще трябва да се приберем у дома и да организираме друг излет.

— Не е честно. Ти обеща!

— Знам, че не изглежда честно, Дейвид, и аз се надявах да си почина.

— Не, не си се надявала. Все ти е едно, че ще трябва да се приберем вкъщи. Не ти се искаше да ходим на планина. Ти си глупава. Доволна си, че всичко се провали.

— Я ме чуй, млади момко...

Джипът удари спирачки само на метър от верандата на дървената хижа, където се помещаваше администрацията, и Пиърс излезе от него. Изглеждаше страхотно в карираната фланелена риза с елек.

— Какво става?

Преди Алиша да успее да си отвори устата, Адам и Дейвид се втурнаха към него и един през друг му заобясняваха. Той погледна към нея през главите им.

— Дейвид — каза Пиърс и затършува в джоба на опънатите си джинси. — Ще влезете ли вътре да ми купите вестник?

— Хайде, Адам — каза Дейвид отегчено. — Пак ще си говорят като големи и не ни искат наблизо.

Щом Адам го последва през вратата на хижата, го чуха да продължава:

— Помниш ли, когато Картър искаше да каже нещо важно на мама? Все ни отпращаха.

Алиша притеснено погледна към Пиърс, но той се усмихваше.

— Днес децата растат бързо.

На нея не й беше до усмивки, но си наложи да разтегли устни, колкото да не го обиди.

— И аз така мисля.

— Е, какво стана?

Бавно и далеч по-смислено тя му предаде случилото се.

— Не могат да се примирят с факта, че от излета ни нищо няма да излезе.

— Дали?

Мекият му дружелюбен тон я накара да вдигне глава и тя срещна очите му. Бяха горещи, изгаряха я. Не можа дълго да издържи погледа

му и извърна глава.

— Наистина няма да се получи. Всичко върви наопаки. Пък и аз нямам опит в излетите и те го знаят. Разбира се, обвиняват мен за провала.

Той опря рамо на стълба от секвоя, който подпираше козирката на верандата, и се загледа в покрития с чакъл път и гъстата гора отсреща. Опитваше се да вземе решение. По някакъв начин тя разбра това и остана смълчана до него, неспособна да се отдели, принудена от някаква непозната сила да го изчака.

Той заговори с методична прецизност:

— Защо не дойдете с момчетата при мен? — Обърна се и я погледна. — В моята вила?

Тя несъзнателно закърши ръце.

— Не можем.

— Защо? Защото знаете, че искам да ви любя?

Случиха се четири неща наведнъж. Очите ѝ се разшириха. Лицето ѝ видимо побледня. Пое си рязко дъх. Езикът ѝ се стрелна навън и овлажни устните.

— Не съм от хората, които шикаркавят, Алиша. Да бъдем откровени. Още щом ви видях под светлината на входната врата, цялата мокра от дъжда, ви пожелах. Всъщност — дори още преди това, докато се бяхте надвесили над бушоните. И когато мислех, че принадлежите на друг, пак ви желаех. И вие го знаете.

— Недейте да...

— Но аз нищо няма да предприема. — От изненада протестите замряха в гърлото ѝ. Щом той се увери, че може да го изслуша, продължи: — Първо, сигурно щях да ви обидя, ако направех и най-малкия опит да ви прильжа в леглото си. — Пое си дълбоко дъх и извръщайки се от нея, се завзира разсеяно в далечината. — Второ, имам причини да не създавам подобни отношения точно сега. Жизненоважни, възпиращи ме причини. Особено откакто...

Тя прегълтна.

— Откакто?

Той се обърна и я погледна.

— Няма значение. — Усмихна се. — Сега, като знаете, че няма да се възползвам от ситуацията и няма да ви компрометирам по

какъвто и да било начин, съгласна ли сте да ми правите компания във вилата?

Тя потри чело с палеца и средния пръст, търсейки разумна причина да откаже. Поканата му вече не ѝ се струваше толкова абсурдна.

— Не се боя от вас. Не смятам, че сте човек с неконтролирани импулси.

Той се засмя.

— Не предизвиквайте съдбата. Вие сте си все тъй дяволски привлекателна. Ако се появите в онази черна нощница, която открих вчера, всичките ми клетви за целомъдрие ще се разбият на пух и прах.

Тя се изчерви и побърза да смени темата.

— Не ми се иска да ви развалям почивката. Имате ли представа какви ще станат момчетата, щом ви почувствуваат близък?

— Не — отвърна той сериозно. — Липсва ми родителски опит. Но бих желал да знам как е. Момчетата ви са чудесни и вече съм нетърпелив да видя как ще се справя.

Поклати глава невярващо, без да съзнава, че от движението косата ѝ заблестя на слънцето. Пиърс едва се сдържа да не я погали с ръка.

— Мисля, че не сте съвсем наясно с какво се залавяте.

— Нека аз да преценя. — Той пристъпи крачка напред, не твърде близо, но достатъчно, за да почуства топлината на тялото ѝ. — Моля ви, кажете, че ще останете. Искам да останете.

С извита шия и отметната назад глава тя се взря в лицето му, опитвайки се да реши дали не бе усетила нотка на кратко отчаяние в молбата му, или просто ѝ се бе сторило. На колко години беше? Около четиридесетте? Лицето му носеше печата на зряла мъжественост, но без да е грубо. Веждите му бяха гъсти и изразителни сами по себе си. Фино изваяният нос, дълъг и тесен, разширен леко при ноздрите, отиваше на пълната и чувствена долна устна. Докато разглеждаше устата му, изпълниха я срамно еротични мисли.

Само тази причина бе достатъчна да откаже поканата му. Въсъщност имаше много причини да не приеме. Най-общо беше чиста глупост и голяма безотговорност да прекара цяла седмица с напълно непознат. Въпреки добрите обноски и очевидната интелигентност, тя не знаеше нищо за него, освен името и че има жива майка, но не и

жена. Ала инстинктивно му вярваше. Избра да се довери на инстинктите си.

— Сигурен ли сте?

Отговори ѝ с широка усмивка. Тъкмо тогава момчетата се показваха на вратата на администрацията с вестника на Пиърс. Той взе Адам в прегръдките си и Алиша бе неволно впечатлена от изпъкналите бицепси.

— Познайте какво решихме, приятелчета? Ще прекарате седмицата при мен. Сега само трябва да помогнете да внесем багажа от колата ви в моята вила.

Момчетата нададоха радостни викове.

— Може ли да се повозим в джипа? Досега не сме се качвали в джип.

Пиърс постави ръка на рамото на Дейвид.

— Да, може да се возите в джипа, но ти първо трябва да се извиниш на майка си.

И Алиша, и Дейвид го погледнаха объркано.

— За какво? — попита Дейвид.

— Чух с какъв тон ѝ говореше, когато слязох от джипа. Обвиняваше я за нещо, което не зависи от нея. Смяташ ли, че е честно?

Брадичката на Дейвид увисна.

— Не, сър — избъбри едва чуто.

— Ти си мъжът в семейството. Като такъв трябва да се научиш да приемаш нещата с достойнство, щом с нищо не можеш да ги промениш. Така ли е?

— Да, сър. — Момчето се обърна към майка си: — Извинявай.

Алиша коленичи и го притисна в обятията си.

— Извинението се приема. А сега да помислим как ще се забавляваме днес.

Дейвид доволно се усмихна. Пиърс обви ръка около врата на момчето и го побутна към джипа.

— Защо не седнеш отпред да ми помагаш с кормуването?

— Ами аз, Пиърс? — обади се Адам, топуркащ след тях с пълните си крачета.

— Следващия път. — Той погледна през рамо и видя, че Алиша не помръдва от мястото си.

— Идвате ли? — попита тихо.

Тя кимна.

— Трябва да уговоря със служителя ремонта на вилата. Ей сега идвам. — Наблюдавайки ги как се отдалечават към джипа, се чудеше защо в очите ѝ се появиха сълзи.

През деня не им липсваха развлечения. Внасянето на багажа във вилата и подреждането му отне съвсем малко време. После Пиърс и момчетата отидоха да събират дърва за камината, а Алиша междувременно приготви обяд — супа и сандвичи. Следобеда отидоха на разходка до езерото и се върнаха да пекат пържоли на скарата върху огнището, което някой предвидливо бе построил пред вилата. Вечерята бе изобилна, но по средата момчетата започнаха да се прозяват. Веднага щом свършиха, се изкъпаха и легнаха.

Алиша излезе и седна на стъпалата пред вилата, искаше ѝ се да потъне в тишината, да вдъхне кристалния нощен въздух, да се полюбува на ясното звездно небе. Пиърс се присъедини към нея, носейки две големи чаши кафе, и тя погое едната с тихо „благодаря“. Откри, че присъствието му не я подразни, а, напротив, увеличи усещането ѝ за спокойствие.

— Заспаха.

— Дано не ви пречи хъркането на Адам.

— Казвали са ми, че и аз хъркам.

Алиша се почуди колко ли жени му го бяха казвали. За да не продължават мислите ѝ в тази посока, насочи ги към неутрална тема:

— Казахте, че вилата е собственост на компанията ви. Коя компания?

— „Екто Инженеринг“.

— Какво точно инженерство?

— Самолетно.

— Какви самолети конструирате? Военни или други?

Той се намести удобно и тя хареса звука от движението и усещането за мъжко тяло.

— Правим и военни самолети. Но основно работим с частни фирми, проектираме реактивни пътнически самолети.

— И проектите ви са блестящи и новаторски? — подразни го тя шеговито.

— Да — отговори той сериозно и широко се усмихна. И двамата се засмяха.

Алиша погледна през рамо към тъмната вила.

— Какво ще кажат собствениците на компанията, ако разберат, че сте поканили във вилата вдовица с две деца?

— Аз съм пълноправен собственик и като такъв мога да поканя когото си искам. — Би могла да се досети, че не е обикновен надничар. Видът му красноречиво говореше за преуспялост. Дори обикновените му дрехи издаваха добър вкус — нещо, което струваше скъпо.

— Ами вие? — попита той. — Какво работите?

— Помощник-координатор на три бутика. Името на фирмата е „Глед Регс“. — Очите му неволно се спряха на конската й опашка, опръсканата с боя фланела, джинсите и маратонките. Тя се засмя. — Прекалено възпитан сте за саркастична забележка. — Лакътят й опря в ребрата му и понеже мъжът беше топъл като фурна, тя се отдръпна с нужната бързина.

— Аз съм самата дипломатичност — каза той, искаше му се тя да не се бе отдръпнала, когато го докосна, пък макар и с лакът. Беше тъй дяволски нежна, толкова покоряващо женствена! — С какво се занимава един помощник-координатор?

— Помага да се определи цялостната модна политика на магазините за даден сезон.

— Може ли да обясните на прост английски какво означава това?

Алиша се засмя и се изненада колко непринудено се чувства.

— Ами например решаваме дали ще следваме точно модата, или малко ще я заобиколим. Дали ще предпочтем цели костюми или свободните съчетания. Дали ще сме авангардни или класически. Стана ли ви ясно?

— Донякъде. Харесвате ли работата си?

— Обожавам я. Цял живот съм се подготвяла за нея, без да го съзнавам. Не гледайте как съм облечена сега. — Тя шеговито сведе глава. — Обожавам дрехите. Имам нюх да ги съчетавам и освен това винаги съм обичала да пазарувам. Сега мога да го правя с чужди пари.

— Лицето й помръкна, щом си спомни своята дилема.

— Какво има?

— Не искам да ви товаря с моите проблеми.

— Аз попитах.

Оставяйки чашата до себе си, тя го изгледа проучващо за момент, преди да отговори. Приятно ѝ бе да разговаря със зрял човек, обективен и неангажиран. Беше изключила родителите и приятелите си, дори Слоун и Картър, защото смяташе, че няма да са безпристрастни.

— Шефката ми очаква бебе другия месец и е решила да напуска окончателно. Предложи ми вилата си — вметна между другото. — Както и да е, собствениците на магазините ми предлагат нейното място. Добри са в търговията и влагането на пари, но нищо не разбираят от стил и мода. До края на месеца трябва да им дам отговор, след това ще потърсят друг.

— Какво ще решите?

Тя се облегна на опънатите си назад ръце. Ако знаеше как тази поза подчертава формата и големината на гърдите ѝ и какъв е ефектът върху Пиърс, не би седяла така.

— Не знам, Пиърс. — За първи път го наричаше с малкото му име и се извърна да види дали бе забелязал.

— Харесва ми много повече от „мистър Ренолдс“ — каза той тихо. Мушна една немирна къдрица зад ухото ѝ и съжали за многобройните причини, които го възпираха да погали с длан гърдите ѝ. — Искате ли работата?

— Да. В нея има творчество и е интересна.

— Ами тогава?

— Това е ангажимент, който отнема много време, ще се налага и да пътувам. Боя се да не ощетя момчетата. Те имат само мен. Не им ли дължа повече внимание? Чувствам се виновна, прибера ли се у дома пет минути по-късно.

— Но дължите нещо и на себе си. Един ден Адам и Дейвид ще станат самостоятелни. Ако посветите живота си изцяло на тях, докъде би ви довело това?

— Мислех и за това — каза тя бавно. Беше спорила със себе си до втръсване, но решението на дилемата все ѝ убягваше. Времето ѝ изтичаше. Трябваше да даде отговор. Но не и тази вечер.

— Благодаря, че ме изслушахте.

— За мен беше удоволствие. — Хвана ръката ѝ. — Вие ще направите правилен избор, Алиша.

Мина доста време, преди да събере сили да изтегли ръката си от неговата. Знаеше, че в прегръдките му ще се чувства още по-приятно. Щяха да са още по-топли, по-силни.

— Сега по-добре да си лягам.

— Кой е Картър?

[1] Европейски футбол. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Въпросът му я свари почти изправена на крака и я накара отново и рязко да се отпусне върху дървения под на верандата.

— Защо питате?

— Защото момчетата непрекъснато го споменават. Картър каза това, Картър направи онова. Почти всичко в техния свят се преценява през погледа на Картър. Любопитен съм.

— Картър Мадисън. — Тя чудесно разбираше, че той не я пита само от любопитство. Лицето му бе твърде напрегнато за обикновено любопитство. — Познаваме се отдавна.

— Картър Мадисън, Картър Мадисън. — Пиърс повтори името подобно на бързо щракване с пръсти. Опитваше се да му намери място и щом успя, се обърна към нея: — Картър Мадисън писателят?

— Чували сте за него? Това щеше да му хареса.

— Чел съм почти всичките му романи.

— Това още повече щеше да му хареса.

— Гледал съм негови интервюта по телевизията. Чаровен, словоохотлив, с приятна външност. Какво се случи? Защо не се омъжихте за него?

Значи си спомняше разказа на момчетата от снощи. Нищо чудно, че я разпитваше.

— Ожени се за най-добрата ми приятелка — Слоун.

Лицето на Пиърс доби смутен израз, сякаш мъжът смяташе, че е извършил непростима грешка. Алиша побърза да обясни:

— Картър беше най-добрият приятел на съпруга ми. След смъртта на Джим той беше чудесен. Чувстваше се отговорен за мен и ми спести много от неприятните страни на вдовството. Помагаше ми с момчетата. Накрая стана съществен фактор в живота ни. Неприятно ми е да го призная, но ние започнахме да го приемаме като даденост. Помоли ме да се омъжа за него и аз приех. Чувствах се изгубена, самотна. Картър бе познато и сигурно пристанище, където бих могла да намеря защита.

Усмихна се на приятните си спомени. Съпрузите трябва да са добри приятели, ала добрите приятели никога не бива да стават мъж и жена.

— Изпратих Картър в пансиона на Слоун в Сан Франциско, за да свърши книгата си преди сватбата. Двамата тутакси се харесали. Не му отне много време да проумее, че прави грешка, като се жени за мен от криворазбрана отговорност. Аз осъзнах същото почти едновременно с него. Развалихме сватбата в деня на подписването и няколко седмици по-късно той се ожени за Слоун. Много са щастливи. Слоун очаква дете.

Пиърс отпи от кафето си, което сигурно бе изстинало досега. Алиша си помисли, че го прави повече, за да прикрие неоправдания интерес, а не защото му се пие.

— Не съжалявате ли?

— Никак. Обичам Картър. Винаги съм го обичала като мой и на Джим приятел. Обичам и Слоун, тя си остава най-добрата ми приятелка. Радвам се, че станах причина да се съберат. Те се нуждаеха един от друг.

— И след смъртта на Джим в живота ви не е имало никой друг?

— Не.

Опитала бе да играе ролята на свободна, търсеща жена, но установи, че такъв начин на живот не е за нея. Преди двамата с Картър да признаят, че се готвят да извършат грешка, тя прекара един уикенд на ски в Тахо. Една приятелка, свикнала на волен начин на живот, я бе убедила да отиде. Беше прекарала добре, срещунала бе много приятен мъж на име Мак и през нощта се озова в стаята му. Приятно бе да те прегръщат и любят. Отношенията й с Картър никога не бяха преминавали границата на платоничното. Любенето с Мак бе точно нова, от което се нуждаеше в момента.

Ала по-късно, когато той бе дошъл от Орегон, където живееше, за да я види, макар и все тъй приятен, мил и внимателен, не можа да върне магията от уикенда в Тахо. Бяха изтърпели една напрегната вечеря и той й бе пожелал „лека нощ“ на вратата — и двамата разочаровани и малко натъжени, че не е същото. Не бе повдигнал въпроса, нито се бе опитал да я уговоря. Алиша бе оценила това и беше доволна, че не й се обади повече.

Добронамерени приятелки, под погрешното впечатление, че страда от загубата на Картър, я свързваха с всеки подходящ мъж. Повечето от вечерите, прекарани с тях, бяха истинско фиаско. И тя, и кавалерите ѝ изпитваха облекчение, щом се разделяха.

Бе започнала да посещава често баровете и дискотеките с приятелки, неангажирани за момента. Те кръжаха като лешояди в очакване на свободен мъж, готови да му налетят. В това имаше нещо неестествено и съмнително и Алиша се почувства като ограбена. Започна да се извинява, за да не излиза с тях, докато те престанаха да я викат. Кладенецът на обществения ѝ живот пресъхна горе-долу по времето, когато намери работата, а след това такъв живот не ѝ бе липсвал.

Едва сега, връщайки се назад, тя осъзна колко ѝ е липсвал разговорът със зрели хора. С мъже. Това е евфемизъм, Алиша. Онова, което ти е липсвало, е уханието и силата на мъжествеността. *Призная си, че ти е добре да усещаш този мъж до себе си.*

Липсваше ѝ и още нещо. Но не можеше да си позволи да мисли за това. Любовта, която двамата с Джим бяха споделяли в брачното легло, бе толкова специална, че тя не желаеше да се примери с по-малко. Пиърс обаче бе неудържимо привлекателен и тя чувстваше, че под прикритието на добрите му обноски ври сексуален казан, готов да прелее. Какъв ли щеше да е като любовник? Нежен и спокоен или напорист и страстен? А може би възбуджаща комбинация някъде по средата?

Издръгна се от опасните мисли и бързо се изправи.

— Време е за сън. Лека нощ.

— Лека нощ. И да не забравите, че утре сутринта сме на риболов.

Тя изпъшка.

— Дейвид и Адам са луди да се возят в рибарска лодка, но аз се беспокоя. Никога не са били в езеро с толкова малка лодка. Смятате ли, че е безопасно?

— Ще им обясня морските правила и разпоредби още преди да сме се качили. — Той изкозирича и Алиша се засмя.

— Знам, че звучи като изплашена майка.

— Звучите като разумна, загрижена, любеща жена.

Начинът, по който го каза, накара гърлото ѝ да пресъхне. Когато прокара език, за да навлажни долната си устна, установи, че и той е сух.

— Алиша, доволна ли сте, че останахте? — Сенките не позволяваха да види израза му, което бе добре дошло. Копнежът и желанието бяха крещящо осезаеми.

— Да. — Опита се да говори весело и безгрижно. Прозвуча премаляло и възбудено.

— Добре — каза той, кимайки леко. — Добре.

Тя напразно се опитваше да навлажни устните си.

— Вие идвate ли? Да изгася ли осветлението?

Той поклати глава.

— Не. Идват след малко.

Мрежестата врата се затвори след нея и той чу леките ѝ стъпки по стълбите към горния етаж. Още усещаше уханието на косите ѝ, виждаше очите ѝ, отразяващи лунната светлина като два диаманта под съвършено извити вежди, спомняше си меката извивка на гърдите ѝ.

Не я последва, защото знаеше, че ако го стори, няма да може да се спре и ще я вземе в прегръдките си, притискайки към себе си мекотата ѝ, целувайки я страстно и без задръжки, докосвайки я, вкусвайки я, правейки я своя.

Алиша се събуди след втората си нощ, прекарана под покрива на Пиърс, по същия начин, както и след първата — добре отпочинала и с настроение. Протягайки се доволно, тя хвърли поглед към съседното легло и както и първата сутрин, Дейвид не бе в него. Продължи да се излежава, наслаждавайки се на птичия концерт от дърветата навън.

Внезапно осъзна, че това е единственият звук, който чува. В кухнята липсваше движение. Момчетата бяха необяснимо тихи, като се има предвид, че щяха да ходят на риба.

Алиша отметна завивките и стигна боса до стълбището. Облечена беше в своята нощница, но тя не покриваше много повече от взетата назаем риза, макар да стигаше до глазените ѝ. Изрязаното деколте разкриваше копринена пълт с калифорнийски тен. Нощницата нямаше ръкави и ръцете ѝ оставаха голи.

Младата жена заслиза по стълбите и с всяка стъпка паниката ѝ се увеличаваше. В къщата нямаше никакво движение. Беше тихо и изоставено. Може да са станали и тръгнали без нея, но се съмняваше, че Пиърс ще я остави да се тревожи така. Изтича до външната врата, която бе леко открайната, отвори я и огледа поляната около вилата. Нищо. Да, изглежда, бяха тръгнали без нея.

Точно тогава чу някакво прошумяване зад себе си и рязко се обърна. Господи! Пиърс спеше непробудно, сам на двойното легло. Сърцето на Алиша тревожно заби. Огледа още веднъж празната вила и в следващия миг трябваше да вдигне ръка към устата си, за да заглуши ужасеното възклищие. Втурна се към леглото.

— Пиърс! — Постави трепереща длан на рамото му и настойчиво го разтърси.

— Какво има? — Очите му я гледаха невиждащо, докато се опитваше да седне. Разтърси глава, за да дойде на себе си. — Какво има?

— Момчетата не са тук. — Думите прозвучаха отсечено, натъртено и бързо, като куршуми от цевта на пушка.

За миг той я погледна неразбиращо. Не я ли помнеше, не я ли позна?

— Момчетата не са тук? — повтори той.

Главата ѝ се затресе в истерично потвърждение.

— Никъде не ги виждам. Няма ги. — Гласът ѝ се прекърши, докато изговаряше последната дума, и това, изглежда, най-накрая накара Пиърс да осъзнае случилото се. Рязко отхвърли завивките и скочи от леглото.

Ръцете му обхванаха раменете ѝ.

— Сигурен съм, че са добре. Може да са излезли да се поразходят. — Дланите му се движеха нагоре-надолу по ръцете ѝ и ги затопляха, сякаш той бе някакъв екстрасенс, който се опитваше да я изведе от шока. — Навярно са тръгнали към лодката.

— На езерото? О, господи! Не знайт колко е опасно. Ами ако решат да се качат в лодката?

Той я прегърна бързо, притискайки лицето ѝ към гърдите си.

— Всичко е наред. Сигурен съм — зашепна настоятелно в ухото ѝ, мъчейки се да я успокои. — А сега побързай. Облечи се и ще идем да ги потърсим. — Той я пусна и се взря в очите ѝ.

Тя кимна механично и изтича нагоре по стълбите, като повдигаше нощницата си с овлажняла длан. След няколко минути се срещнаха на входната врата.

— Вчера говореха само за риболов. Мисля, че е най-добре да започнем от кея — каза Пиърс, докато тичешком се спуснаха по стълбите на верандата.

— И аз така смятам. — Дори златисторозовите лъчи на утринното слънце не успяха да премахнат бледността ѝ.

Пиърс я улови за ръката и двамата затичаха по обраслата пътека, водеща от вилата към езерото. Той се стараеше да я предпазва от надвесените клонки и я предупреждаваше за коренищата, плъзнати по пътеката, но тя се препъваше въпреки всичко, сляпа за опасностите. Когато езерото се показва пред погледа им като сребърен поднос сред гората, тя имаше множество драскотини и натъртвания.

— Виждате ли ги? — Тревожно пристъпи до Пиърс, който бе спрят в началото на поляната.

— Да — отвърна ѝ, произнасяйки думата, след като си пое дълбоко дъх. Алиша осъзна, че и той се е притеснявал, но бе запазил спокойствие заради нея. Мъжът посочи към кея. Двете момчета бяха седнали на него и полюшваха крака над водата. Бърхаха си щастливо, в блажено неведение за хаоса, който бяха предизвикали в сърцето на майка си.

Пиърс я улови за ръката и двамата се заспускаха по полегатия склон към кея. Момчетата ги чуха и се втурнаха да ги посрещнат.

— Ще изловим всичката риба. Гледахме я във водата. Страшно много е, нали, Адам.

— Плува до самия кей.

Двете детски лица, зачервени от възбуда, се вдигнаха към възрастните.

— Готови ли сте? Въдиците са в лодката. Вече проверихме с Адам.

Алиша отново пребледня, представяйки си как се катерят в лодката, която се поклаща край кея. През последните три лета двамата се бяха учили да плуват и се справяха доста добре. Но кварталният басейн, където дълбочината на водата бе ясно означена, и студените тъмни води на езерото бяха две съвършено различни неща.

— Дейвид, Адам, изкарахте ми ума!

Едва сега момчетата осъзнаха, че майка им и Пиърс не се усмихват и въодушевлението им тутакси се изпари. Усмивките им се стопиха и те отстъпиха няколко крачки, за да са по-далеч от „бурята“, която усетиха, че се задава.

— Много е опасно да идвате тук сами. — Веждите на Пиърс бяха толкова сърдити, колкото и тонът му.

— Нищо лошо не сме направили, Пиърс, честно — каза Дейвид колебливо.

— Излезли сте от вилата без разрешение. Това е много лошо. Майка ви се събуди и вас ви нямаше. Изплашихте я до смърт, и мен също.

Дейвид и Адам се спогледаха виновно. Устната на Адам потрепери.

— Дейвид искаше да дойдем на езерото по-рано.

— Ти също! — каза Дейвид, обръщайки се рязко към брат си. — Той дойде горе и ме събуди. Той...

— Няма значение чия е била идеята — каза Алиша, опитвайки се да запази спокойствие. Вътрешностите ѝ още трепереха от преживияния шок. — Никога, ама никога да не излизате толкова далеч, без да ме предупредите.

— Опасно ли е?

— Ще ходим ли да ловим риба?

— Не разбрахте ли какво каза майка ви? — Гласът на Пиърс прозвуча толкова строго, че чак Алиша трепна. — Никога не изчеззвайте, както сега.

Двете момчета разкаяно отпуснаха глави и отвърнаха смилено:

— Да, сър.

Имаха нещастен вид, но Пиърс не се умилостиви.

— Да се връщаме във вилата. На нас ни се пие кафе, а вие трябва да закусите, преди да тръгнем.

— Значи все пак ще ходим? — попита храбро и с надежда Дейвид.

Явно бяха научили урока си и Пиърс едва се сдържа да не се усмихне.

— Ще говорим за това с Алиша на връщане. Може и да отидем, ако намерим леглата оправени и вилата подредена, като се върнем.

Дейвид излетя по пътеката като стрела, а Адам напрегна всички сили да го настигне.

Алиша отпусна отмаляло рамене, усещайки как напрежението се оттича от нея. Загледа се след синовете си, осъзнавайки, както обикновено се случва с родителите, колко крехък е животът им и колко важни са те за нея.

— Благодаря. — Гласът ѝ бе дрезгав от преживяното.

— Готова бях да им налетя. Толкова бях изплашена и ядосана. Но вие чудесно се справихте — хем им се скарахте, хем ги накарахте да разберат грешката си.

Той се засмя кратко.

— Те не са ми деца. Това прави нещата къде-къде по-лесни.

— И вие се тревожехте.

— И аз се тревожех — призна той мрачно. Докосна ръката ѝ. — Добре ли си?

Тя направи отърсващо движение с рамене, сякаш да се отърве от травмата, и го погледна.

— Да, сега съм добре.

Очите ѝ потънаха в неговите. Почти едновременно двамата осъзнаха какво се бе случило. То бе имало зашеметяващ ефект върху тях, но тогава не можеха да мислят за това. Едва сега, когато разполагаха с време, можеха да се концентрират върху изтеклия половин час.

Връщайки се назад, Алиша си припомни как той бе скочил от леглото, олицетворение на мъжка грация и сила, само по слип, който не скриваше нищо и подчертаваше много. Имаше какво да се подчертава.

Дланите ѝ започнаха да се изпояват.

Космите по гърдите му, покриващи стегнатите извивки, бяха погъделички на носа ѝ, докато я притискаше здраво към себе си. Цялото му тяло имаше равномерен шоколадов тен. Бе закопняла да го проучи бавно, да проследи с чувствителните си длани очертанията на мъжествеността му. Беше ѝ предложил успокоение, когато се нуждаеше от него, но в същото време я бе запознал с красивото си мускулесто тяло.

Пиърс също си спомняше. Но неговите спомени бяха за мекота, мекота, която мъжът защитава, съединява се с нея, в която мъжкото

начало жадува да се приюти. Русата ѝ коса бе разрешена, както сега. Спускаше се върху кожа с цвят на зряла праскова и Пиърс бе закопнял да усети вкуса ѝ. Копнееше да усети и вкуса на устата ѝ, която изглеждаше тъй, сякаш непрестанно се нуждае от целувки.

Едрите ѝ гърди се бяха полюшвали като божествени плодове под нощницаата. Когато се бе надвесила над него и го разтърсваща, за да го разбуди, той бе заслепен от богатството, надничащо под дълбоко изрязаното деколте. Припомни си какво бе да я държи в прегръдките си, да усеща упойващата ѝ женственост, която му действаше като наркотик.

Спомените му бяха прекалено съблазнителни, за да може да устои. Просто трябваше да я целуне.

Едната му ръка обхвана брадичката ѝ и повдигна лицето ѝ. Другата се плъзна под якето, уви се по нетърпящ възражение начин около талията и мъжът привлече Алиша към себе си.

— Пиърс...

Устата му докосна изненадани полуоткрехнати устни, неспособни да се защитят срещу страстната атака. Езикът му се зарови в мекотата на сладката ѝ пещера и младата жена се отдаде на ненаситните ласки.

По-късно тя се уверяваше, че се е възпротивила, но той се бе оказал по-сilen. Лъжеше себе си. Всъщност бе наклонила тялото си към неговото и бедрата ѝ се бяха оказали между стабилно разкрачените му крака. Нямаше съмнение, че я желае по най-първичния начин. Усетила бе стоманената му твърдост в долната част на корема си.

В същото време устата му бе нежна и предразполагаща. На подобни ласки не би могла да устои. Целувката му я накара да почувства, че е най-желаната жена на този свят и че той ще загине, ако не я притежава.

Когато мъжът най-сетне вдигна глава, в погледа му прозираше беспокойство. Ръката, която държеше брадичката ѝ, се отпусна надолу, а другата бе изтеглена изпод якето ѝ.

— По-добре да се връщаме и да се погрижим за момчетата — каза той грубо, преди да тръгне към вилата.

Изпълнена с чувство за загуба, Алиша разочаровано го последва. Не бе предизвикала с нищо целувката му. Това не биваше да се случва.

Но щом вече бе факт, искаше ѝ се да бе стояла сгущена в прегръдките му още дълго време.

Такива романтични чувства бяха чиста глупост. Тя не се нуждаеше от този мъж. Така ли беше наистина?

Риболовът с лодка бе страхотен успех. Пиърс обясни на момчетата какво може и какво не бива да правят в една толкова малка лодка и групичката се върна на кея с цяла кошница риба и с леко загорели носове.

Следобеда Алиша предпочете, да подремне, а „мъжете“ слязоха в града за провизии. Тя връчи на Пиърс списък на продуктите и двайсетдоларова банкнота.

Той се намръщи на парите.

— Настоявам — каза тя твърдо, насила обвивайки пръстите му около банкнотата.

— Да се отбележи, че отстъпвам против волята си.

— Чудесно. Важното е да отстъпиш.

Бе доволна, че тазсутрешната целувка не е създала напрежение помежду им. Още когато бяха стигнали вилата и откриха, че леглата нания етаж са оправени, а върху тези на горния се работи, той вече разговаряше тъй, сякаш нищо не се бе случило. Опитваше се да пренебрегне обстоятелството, че мъжът полага особени усилия да не я докосва и да не остава насаме с нея. Избягването му едновременно я облекчаваше и засягаше, затуй бе по-добре изобщо да не мисли за това.

— В кое легло ще спиш, мамо? — попита Адам, самочувствието му бе пораснало, откакто се разбра, че ще ходи до града с Пиърс и Дейвид, без някой да намекне, че трябва да остане да спи. — Можеш да спиш в наш'то легло с Пиърс. Ние не възразяваме, нали, Пиърс?

Пиърс изви устни в беззвучен смях и повдигна сладострастно вежди към изчервилата се Алиша.

— Не. Докато ни няма, може да спи където си избере. Вилата е на нейно разположение.

— В такъв случай — каза тя, закопчавайки якето на Дейвид и прокарвайки пръсти през черната му коса, уж да я приглади — мога да си направя легло под дърветата.

— Няма да стане. Теб те е страх от змии, буболечки и разни такива.

Тя щипна по-големия си син по носа.

— Прав си.

Момчетата се спуснаха към джипа, всеки с надеждата да се настани пръв на мястото до шофьора.

— Нали не се сърдиш, че те оставяме сама?

Смехът ѝ бе спонтанен и неподправен.

— Шегуваш ли се? Знаеш ли колко рядко ми се случват такива скъпоценни моменти?

— Окей! — каза Пиърс. — Само не отваряй на непознати — предупреди я шеговито.

Алиша им помаха, изпълнена с някакво особено топло чувство. Ала по краищата на този източник на енергия, далеч от приятната топлина, се спотайваше някаква неопределима тъга.

Когато се събуди от дрямката си — бе спала на горния етаж — Пиърс и момчетата палеха огън в огнището пред вилата.

— Ей, мамо — провикна се Дейвид, щом я видя да наднича от прозореца, — ще изпечем рибата на жарава. Пиърс знае как. Слизаш ли?

— Почистена ли е рибата?

— Да.

— Тогава слизам.

Докато те наглеждаха огъня и увиваха във фолио картофи, царевица и поръсено с подправки филе от риба, Алиша изпече две тавички курабии.

— Вкусно миришат — каза Пиърс над рамото ѝ, докато тя пускаше тестените топки в тавичката.

— По-добре от сурова риба — каза тя, бърчейки нос, докато душеше въздуха.

Той се засмя.

— Само чакай да я опиташ. — Посягайки зад нея, той загреба с пръст от тестото и го шльопна в устата си.

— Пиърс! По-лош си от момчетата.

— Така ли? — Смарагдовите му очи проблясваха пакостливо. Наведе се бързо напред и Алиша помисли, че ще я целуне, може би по носа. Ала светлината в очите му угасна тъй внезапно, както се бе появила, и той се отдръпна. Обърка се и влезе през мрежестата врата, оставяйки я да се взира след него, както и сутринта, чудейки се какво бе сторила, та да си тръгне той така изведнъж.

Момчетата харесаха вечерята повече от всяка друга. Всички ядоха навън, насядали около огъня. Момчетата попиваха всяка дума на Пиърс, докато той им разказваше как се е научил да готви на открито по време на ловните излети с баща му. Алиша отново изпита благодарност към него. Никога не би могла да направи седмицата толкова забавна. Той беше тъкмо онова, от което се нуждаеха момчетата й — мъжко присъствие, модел за подражание. Съвсем ясно се виждаше, че му бяха отредили място до останалите си кумири — техният покоен баща и Картър Мадисън.

За човек, който никога не е имал деца и дори не е бил женен, Пиърс показваше безкрайно търпение. Освен ако не бе много добър актьор, той се наслаждаваше на компанията на момчетата, колкото и те на неговата. Когато му говореха, ги изслушваше внимателно. Вярваше и придаваше важност на всичко, което казваха, докато тя често се разсейваше и слушаше бъбренето им с половин ухо, улавяйки само онова, което й се струва важно.

— Хайде в леглата, приятелчета! — каза той, щом отнесоха чиниите във вилата.

— О, нека останем още малко!

— Не — каза Пиърс, поклащайки глава. — Ако си легнете без повече приказки, утре може да има изненада.

— Каква?

— Не мога да ви кажа.

— Не може да ни каже, Дейвид, иначе няма да е изненада.

Пиърс се засмя.

— Точно така, Адам. Лека нощ — или няма да има изненада.

След припрени целувки, едва улучващи устата на Алиша, момчетата влязоха във вилата.

— Още вино? — попита Пиърс, щом останаха сами. Само обичайното прошумоляване на есенните листа и уютното прашене на съчките в огъня нарушаваха обгърналата ги тишина.

Една алуминиева кофа им служеше да охлаждат виното. Беше я изненадал с нея, когато изнасяше съдовете за вечерята край огъня.

— И, разбира се, бяло, госпожо, за да отива на рибата — бе казал той със звънлив глас, покланяйки се сковано, с официалността на иконом. Смайването на Алиша бе отстъпило място на смеха и той й наля значително количество в една емайлирана чаша.

— Не, благодаря — каза тя сега. — Хубаво беше, но за мен стига толкова.

— Половин чаша? Добре е за душата.

— Ако се погрижа още малко за душата си, може и да заспя. Той се засмя.

— Жена, която не издържа на пиене, хм. Това може да е опасно.

Замълчаха усмихнати и се погледнаха. После, понеже се оказа, че им е неудобно да се гледат, престанаха. После престанаха и да се усмихват. Колкото по-плътно лягаше тишината, толкова по-неловко се чувстваха. Накрая Алиша се изправи, отупа джинсите си и каза:

— Спи ми се, въпреки че дремнах. Благодаря за чудесната вечеря, Пиърс. Ще измия чиниите, преди да си легна.

Как бе успял да се изправи толкова бързо — тя не разбра. Докато се наведе да прибере празната чаша от вино и се обърне към вилата, мъжът вече стоеше на сантиметри от нея и препречваше пътя ѝ.

— Тази сутрин не биваше да те целувам. — Тялото му бе напрегнато от наложения самоконтрол.

— Не — каза тя с наведена глава и с поглед в обувките му. — Не биваше.

— И сега не бива да те целувам.

— Не.

— Но все пак ще го сторя.

Преди рефлексите ѝ, притъпени от виното, да успеят да реагират, той вече я държеше в прегръдките си, притискачки я към стройното си тяло. Устните му отново се впиха в нейните. Този път още по-сладостно. Придвижиха се като крилца на пеперуда напред-назад по устата ѝ, преди да се установят и да се разтворят, за да позволят на езика да проникне в чувствителната тъкан зад устните ѝ. Когато мъжът чу възбудения ѝ стон, езикът му се гмурна още по-дълбоко и вещо, изучавайки я на воля.

Слабата съпротива, която Алиша оказа в началото, се стопи като воськ. Копнееше за опитната му уста, не си спомняше някога да е била целувана толкова изкусно. Страстта му я изплаши и очарова. Напомни на тялото ѝ за дългото му сексуално въздържание. Чувството ѝ за срам бе притъпено от сладостното вино, потекло във вените ѝ. Младата жена се изви към Пиърс подканящо.

Звуците, които излизаха от устата му, звучаха като музика в ушите й. Бяха гърлени, животински, звуците на чифтосващ се мъжкар — или някой, който отчаяно искаше да го стори. Усети как егото ѝ на майка и вдовица се ласкае, щом тя бе в състояние да възбуди един толкова привлекателен мъж.

Той оставил устата ѝ и покри с изгарящи леки целувки бузите и носа, брадичката и мекото на ушите, слепоочията и косата. Едната му ръка се плъзна покрай талията и притисна бедрата ѝ към своите. Другата разтвори яката на ризата и устните му потънаха в ямката на шията ѝ. Щом устните му се разтвориха, тя почувства парещите ласки на езика, едновременно грапав и кадифеномек.

— Кълна се, не те накарах да останеш за това — каза той с натежал глас. Устните му се впиха във врата ѝ.

— Знам. — Тя не си спомняше кога бе оставила чашата и бе вдигнала ръце, но пръстите ѝ се ровеха в косата му и бе обхванала здраво главата му.

— Опитах да държа ръцете си далеч от теб. Кълна се. Но не устоях.

Устата му отново потърси нейната за пламенна целувка. Зареден с еротичност, езикът му любеше устата ѝ. С ритмични, бурни, обладаващи пробождания той я омая, превръщайки се в неин пълновластен господар. Ръката на мъжа отново бе под сакото ѝ, този път по-смела от сутринта. Обхвана талията и се плъзна нагоре, карайки младата жена да затаи дъх, щом спря под линията на гърдите.

Дълго сподавяната въздишка изсвистя през устните ѝ, когато топлата му длан легна върху облото възвишение. Започна да масажира през пуловера, втривайки меката ангорска вълна в кожата ѝ напред-назад върху трескавата ѝ пъlt. Зърната ѝ набъбнаха.

— О, боже! — Възклицианието бе процедено през стиснати зъби и когато мъжът я пусна и отстъпи назад, Алиша прехапа устни, за да заглуши вика на гняв и безсилie. Той ѝ обърна гръб. Тя се втурна тичешком към вилата и хлопна вратата след себе си. В гърдите ѝ се боричкаха ярост и унижение. Никога досега не бе изпитвала тези чувства толкова отчетливо.

Изминаха дълги минути, преди да се възстанови. Насили се да прекоси стаята и влезе в кухнята. Залови се методично да мие чинии. Не възнамеряваше да изтича горе и да скрие срама си като

неудовлетворена тийнейджърка. Отхвърлянето имаше метален привкус и в устата ѝ горчеше, но проклета да е, ако покаже на мъжа състоянието си.

Чу стъпките му на вратата.

— Добре ли си?

Заливаха я ту горещи, ту ледено студени вълни, нервите ѝ бяха разтърсени из основи, трепереше от неутолено желание, всичките ѝ пет сетива бяха възбудени до изпепеляване, а той искаше да знае дали е добре. В този момент го мразеше и едва се сдържа да не изскърца със зъби.

— Разбира се. Както каза, не биваше да ме целуваш. По-добре да спрем дотук. Не ти се сърдя.

Собственото му безсилие го накара да протегне рязко ръка и да увие около юмрука си шепа от косата ѝ, обръщайки младата жена към себе си. Изненадващо, но тя не усети болка, по-скоро малко по-груба ласка.

Той не заговори, докато тя не вдигна към него враждебни очи.

— Исках да те целуна, Алиша, и да продължа да те целувам. — Притегли я още по-близо, все още без да ѝ причинява болка. — И не исках да спирам дотук. Искаше ми се да продължим и да правим любов до пълно изтощение. Не виждаш ли колко много те желая?

Сега вече усещаше, щом той приближи още по-плътно и долната част на тялото му се долепи до бедрото ѝ. Мъжът опря буза до нейната; устните му запърхаха по слепоочието ѝ. От всяка пора на тялото му се излъчваше страдание, болка, която тя не можеше да определи.

— За мен е важно да знаеш колко те желая и че причините да не мога да те любя са непреодолими. Иначе... — От гърдите му се изтръгна въздишка на съжаление и мъжът се отдръпна. Постепенно освободи косата ѝ. Изучаваше лицето ѝ, сякаш смъкваше кожата му и пронизващите зелени очи четяха всяка нейна мисъл. Накрая изрече сломено:

— Иди да си легнеш. Аз ще довърша.

Тя не посмя да спори. Ако останеше с него само колкото трае един-единствен удар на сърцето ѝ, щеше да се прости с гордостта си и да го моли да я обладае, независимо от проблемите му.

Какво би могло да бъде?

Алиша гледаше изучаващо Пиърс през прозореца на таванчето. Бе рано. Като по чудо се бе събудила преди момчетата и не можа да заспи отново, анализирайки обезпокоителните събития от предната нощ.

Тази сутрин Пиърс бягаше за здраве. Анцугът му се бе просмукал от пот. Явно бе тичал до предела на издръжливостта си. Беше се подпрял на едно дърво и се взираше през клоните. Лицето му бе изкривено от вътрешно напрежение. Обърса потта от очите си и Алиша го чу да ругае.

Каквото и да го измъчваше, колкото и непреодолимо да бе препятствието, ставаше въпрос за нещо наистина ужасно и той не можеше да се преори със собствени сили.

Алиша не биваше да позволява това да я тревожи. В края на седмицата двамата щяха да поемат по различни пътища. Междувременно тя имаше свой собствен проблем, който чакаше решението й. Съзнанието й трябваше да остане заето единствено с нейната дилема.

Ала поглеждайки към клюмналата глава на Пиърс, тя си призна, че по отношение на него разумните доводи бяха изчезнали още щом я бе целунал за първи път. Независимо дали я бе канил, или желаеше това да се случи, тя вече бе въвлечена.

Изненадата, която бе обещал на момчетата, се оказаха мотопеди и Алиша бе принудена да се включи. Карака по двойки, Дейвид зад Пиърс и Адам, залепен за гърба на майка си и настояващ да натиска повече газта.

Сутринта на следващия ден валеше и Пиърс игра с момчетата шах, а после ги учи да дълкат дърво, докато слънцето се показва. Алиша изпече курабийки и сготви вкусна яхния за вечеря. Отидоха до другата вила да проверят как е направен ремонтът и останаха доволни. Никой не предложи Алиша и момчетата да се преместят в нея, но през тези два дни Пиърс не правеше опити да я ухажва. Отношенията им отново се превърнаха в чисто приятелски. Онова, което бе станало по време на вечерята на открито, сякаш изобщо не се бе случило.

— Днес не ми се иска много да се отдалечавам от вилата, ако не възразяваш.

Пиеха последната си чаша кафе. Дейвид и Адам бяха свършили дребните си задължения, възложени им от Пиърс, и ритаха топка пред вилата.

— Разбира се. Няма проблем. Не се чувствай задължен да ни забавляваш по всяко време. Ако имаш някоя своя работа...

— Не е това. — Той оставил чашата и тя усети, че му е неловко.

— Очаквам гост за вечеря.

— О, Пиърс, трябваше да ми кажеш по-рано! — Тя скочи от стола като освободена пружина. — Веднага ще си тръгнем, за да освободим място...

— Седни — каза той, като се засмя и сграбчи китката ѝ, принуждавайки я да се върне обратно на стола. — Искам да останете и да бъдете тук за вечеря.

Тя го погледна несигурно.

— Кога очакваш гости?

Очите му се приковаха в нейните.

— Не точно гости. Очаквам дъщеря си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Криси Ренолдс пристигна, когато слънцето се скриваше зад дърветата. Пред вилата спря червено порше и от него слезе висока привлекателна и елегантна млада жена. Беше посрещната най-напред от Дейвид и Адам, които, пренебрегвайки заръките на Алиша да не се втурват навън, затичаха по стълбите, за да се възхитят на колата — според тях символ на съвършенство.

— Здравейте — засмя се Криси, щом момчетата я наобиколиха, вперили в нея любопитни очи. — Да не съм сбъркала вилата?

— Не, не си. — Пиърс слезе по стълбите да посрещне дъщеря си. Макар в походката му да не личеше припряност, той също като момчетата беше нетърпелив да я види. — Здравей, Криси!

Наблюдавайки зад прикритието на мрежестата врата, Алиша видя как Криси се усмихва срамежливо.

— Здравей, татко! — чу я Алиша да произнася колебливо.

Изглежда, дъщеря му се стесняваше от него. След разказа на Пиърс тази сутрин Алиша не се учудваше.

— Твоята дъщеря! — бе възкликала тя почти беззвучно. — *Твоята дъщеря?* — Отново бе скочила от стола и за втори път той я дръпна да седне. Тя изтръгна ръката си, но остана седнала. — Каза, че нямаш деца.

Първото нещо, което си помисли, бе, че той има жена и бог знае колко деца, чакащи го да се върне у дома. Тя може и да бе имала един флирт след смъртта на съпруга си, но романтичните й приключения свършваха дотук. Да бъдеш целувана и да отвръщаш на целувките на женен мъж бе нещо съвсем различно.

Това я нарани необяснимо силно предвид досегашните й отношения с Пиърс. Мъжът не приличаше на човек, който би изльгал толкова непочтено.

— Алиша, не бързай да си правиш изводи, преди да си ме изслушала. Казах ти, че ми липсва родителски опит. Никога не съм твърдял, че нямам дете. Жена ми и аз се разведохме скоро след

раждането на Криси. Предоставих отговорността за отглеждането изцяло на майка й, за което горчиво съжалявам. Тази седмица трябваше да видя дъщеря си. Много е важно да се срещнем. Затова я поканих тук на вечеря.

Поомекна, но все още ѝ се струваше, че я заблуждава.

— Ще си тръгнем, преди да дойде. Сигурна съм, че няма да очаква други гости, щом специално си я поканил.

— Тя и без това не очаква нищо. Не преувеличавам, че напълно я бях пренебрегнал като малка. Случайте, когато ми е идвали на гости, са смущаващо малко на брой. Майка ѝ и аз не можем да се гледаме и при съставянето на документите за попечителство реших, че ще е най-добре за всички, ако изляза от живота им.

Алиша бе обзета от чисто женско любопитство, което запълни в нея като животинка — незабележима, но осезаема. Опита да се освободи от нея. Ала бе ухапана. Умираше да научи подробности за брака му и последвалия разрыв. Но щом един мъж дори не нарича бившата си жена по име, едва ли би се разприказвал за нея. Алиша запази мълчание.

— Мислех да пригответ „Бъоф Строганоф“ за вечеря — рече Пиърс. — Какво ще кажеш?

Той нервничеше! Можеше да разбере от неудобството, скрито зад този иначе безобиден въпрос, че се притеснява от срещата с дъщеря си. Тази уязвимост, толкова необичайна за мъж със самоувереността на Пиърс, докосна някаква струна дълбоко в нея.

— „Бъоф Строганоф“ звучи апетитно! — поощри го тя. — Пиърс, сигурен ли си, че искаш ние да останем?

— Да — отвърна той бързо. Прекалено бързо.

— За да изпълняваме ролята на буфер? Битка ли очакваш?
Сцена?

Усмивката му бе крива и самобичуваща се.

— Не. Нито такова. Просто искам тя да прекара една приятна вечер, това е всичко.

— Ще пригответ нещо специално за десерт.

— Не, не. Не се чувствай задължена.

— Не се чувствам. Просто си падам по сладкото.

Той знаеше защо го казва, ала прие щедрото ѝ предложение с благодарност.

Сега, наблюдавайки баща и дъщеря да се прегръщат, Алиша си даде сметка, че подобни прояви на обич между двамата са редки и ги карат да се чувстват неловко. Пиърс притисна Криси към себе си, но съвсем за кратко. Отдръпна се, за да я разгледа.

— Изглеждаш страхотно, както винаги. Подстригала ли си се? Харесва ми така.

— Наистина ли? Благодаря. Мама получи припадък. Не искаше да си режа косата преди сватбата.

Сватба? Чия сватба? Нейната или на майка ѝ?

— Големият ден вече наближава. Имаш ли предбрачна треска?

А, значи булката щеше да е Криси.

— Малко — призна тя с лек смях. — Но мисля, че това е естествено.

Веждите на Пиърс се свиха, докато разучаваше дъщеря си. Усещаше, че тя би могла да му каже доста, но бе предпочела да е сдържана. Метна ръка през раменете ѝ.

— Още не знам дали искам да те дам.

Лицето на момичето светна от щастлива изненада и Алиша видя сълзи в очите ѝ — същите като тези на баща ѝ.

— Благодаря, че ме покани тук тази седмица, татко. Нуждаех се от една вечер далеч от... всичко.

Той я стисна за рамото.

— Трябваше да го правим по-често. Едва сега осъзнавам колко много си ми липсвала. Май с наблизаването на старостта човек поумнява.

Тя го смушка в ребрата.

— Още ти е рано да говориш за старост. — Погледна към Дейвид и Адам. — Пък и приятелите ти са млади.

— Извини ме за неучтивостта — каза Пиърс със смях.

— Криси, това са моите приятели Дейвид и Адам Ръсел. Момчета, запознайте се с дъщеря ми.

— Много е стара — каза Адам. Бяха разочаровани. Когато им бяха казали, че дъщерята на Пиърс ще дойде за вечеря, те явно си бяха изградили погрешната представа за някоя горе-долу на тяхната възраст. Двайсет и една годишната Криси беше голяма дори за кака.

Момичето сложи ръце на бедрата си.

— Но не и за сокър. Чия е тази топка? — Посочи към топката, която се бе търкулнала под един вечнозелен храст.

— Моя — каза Дейвид, повдигайки начумереното си лице. — Ще ти дам да играеш с нея, ако ти ми позволиш да се повозя с поршето. Върховно е. Имам го на плакат в стаята. Исках мама да ни купи едно, но тя каза, че не е прак... парк... практ...

— Практично — подсказа.

Пиърс и Криси се засмя.

— Значи е по-умна от татко. Той ми го подари миналата Коледа. Приемам сделката. — Криси се обърна към баща си и го изгледа дяволито. — Отдавна ли познаваш Дейвид и Адам?

— От неделя вечер. Притехох им се на помощ по време на бурята.

— Шегуваш се!

— Не, не се шегува. Помогна ни! — каза Дейвид.

— Ами да, той ни отведе с мама в своята вила, и валеше страшно силно, и имаше светковици, но мен не ме беше страх — обясни ѝ Адам.

Криси бе наследила и изразителните вежди на баща си. Те се извиха високо, докато го гледаше лукаво.

— Момчетата са големи симпатяги. Ами майка им?

Алиша се изчерви до корените на косата си и опита да се скрие в сенките на вилата, преди да са я заловили в подслушване. Ала Piъrс се обърна и я извика.

Не ѝ оставаше друго, освен да бутне мрежестата врата и да слезе по стълбите, за да се запознае официално.

— Алиша Ръсел, дъщеря ми Криси.

— Здравей, Криси! — каза Алиша и внезапно се почувства като лека жена. Но защо? Знаеше добре, че между нея и бащата на момичето не се бе случило нищо. И все пак как ще възприеме Криси присъствието на тримата във вилата на Piъrс?

— Здравей! Приятно ми е. — Усмивката ѝ беше широка, очарователна, приятелска и сърдечна. — Наистина ли ви се е притехъл на помощ по време на буря?

— Неприятно ми е да го призная, но да. И понеже не можахме да намерим друга вила под наем — нашата се повреди от бурята — Piъrс

настоя да останем в неговата. — Алиша се чувствуше задължена веднага да обясни, за да не си направи Криси погрешни изводи.

Криси палаво плъзна поглед към баща си.

— Същински рицар в бляскава броня — каза тя сухо, но без озлобление.

Въпреки припряното обяснение на Алиша, Криси бе наясно със ситуацията още щом видя Алиша. Може да не познаваше много баща си, но знаеше, че е познавач на женската красота. Сексуалните токове, проптичащи между двамата, бяха толкова силни, че стоящият наблизо можеше да се опари.

— Какво е рицар в бляскава броня? — попита Адам.

— Ще ти обясня, но нека първо пийнем нещо студено — предложи Пиърс и пропусна всички във вилата.

Алиша хареса Криси веднага. Беше разговорлива и занимателна, срамежлива само когато погледнеше към баща си. Държеше се тъй, сякаш ѝ се искаше да увие ръце около него и силно да го прегърне, но се боеше да го стори. От начина, по който го гледаше, личеше колко му се възхищава и го обича, но и че не се чувства напълно свободно в негово присъствие. Алиша доби впечатлението, че младата жена отчаяно търси одобрението и любовта му.

Криси им разказа как вървят нещата в нейното училище по изкуствата и понеже се увличаше от дизайн на дамско облекло, двете с Алиша се впуснаха в дълъг разговор за модата.

Отегчен, Дейвид изхленчи:

— Няма ли да играем сокър?

Пиърс се изправи.

— Дами, моля да ме извините. Ще ги изведа навън да освободят малко от енергията си.

— Не — каза Криси и също стана. — Обещах им. Хайде, момчета! — Те изприпкаха пред нея.

— Дъщеря ти е чудесна, Пиърс. Привлекателна, интелигентна млада жена.

— Радвам се да го чуя — каза той гордо, докато я наблюдаваше през мрежестата врата. — Иска ми се да бях имал някаква заслуга за това.

— Имаш.

Той поклати глава.

— Все ме нямаше. Тя заслужаваше добър баща, баща, за когото да знае, че я обича. Това, което се случи между мен и майка ѝ, не бе по нейна вина. Но тя трябваше да плати.

— Мисля, че е знаела, че може да разчита на теб при нужда — каза Алиша тихо.

— Бих искал да е така, Алиша. Имам нужда да го повярвам.

— По нищо не личи да ти се сърди. Гледа те с любов, не с неприязън. Може би се нуждае да чуе какво изпитваш към нея. Казвал ли си ѝ някога, че я обичаш?

Той се умълча, веждите му се събраха.

— Иди при тях, аз ще сложа масата за вечеря.

— Не мога да те оставя да вършиш всичко.

Алиша посочи към вратата:

— Върви. — Послужи си със същия нетърпящ възражение и глупави протести глас, който използваше с момчетата си.

— Да, госпожо. — Преди да успее да реагира, той я целуна шумно по устата и излезе през мрежестата врата.

Двайсет минути по-късно Алиша повика момчетата, за да се измият преди вечеря. Те възразяваха и мърмореха, но най-накрая успя да ги вкара вътре, а сетне и в банята. На една табла изнесе изстудено бяло вино и две чаши за Пиърс и Криси, които се бяха строполили изтощени на стълбите.

— Съжалявам, но това е всичко, с което разполагаме като аперитив — каза Алиша, поставяйки таблата на пода.

— Къде е твоята чаша? — попита Пиърс, потупвайки мястото до себе си с подканящо движение.

— Трябва да ги наглеждам, докато се мият, иначе може да наводнят банята. Вие си почивайте. Кифличките още се пекат. Ще ви повикам, щом вечерята е готова.

Пиърс се пресегна и я докосна по ръката.

— Благодаря. — В погледа му имаше благодарност и още нещо. Благодарен ѝ беше, че го оставя за малко насаме с дъщеря му. А другото? Алиша не можа да определи точно, но то накара вътрешностите ѝ да пламнат.

Тъкмо нареждаше масата, когато те влязоха вътре ръка за ръка. Чу Криси да казва:

— Това беше Коледата, когато ти ми изпрати понито, помниш ли? Никога не съм виждала майка си толкова ядосана. Успях да го задържа само един ден, преди тя да го върне обратно в конюшните.

— Винаги е била к-у-ч-к-а.

— Знам как се пише — обади се Дейвид. — Кучка.

— Дейвид Ръсел! — Алиша беше ужасена.

Пиърс се смути, а Криси каза:

— Виждаш ли докъде води използването на обидни епитети?

— Не беше обиден епитет. Действително е такава. Не съжалявам, че го казах, съжалявам само, че Дейвид го чу. Това не е хубава дума, Дейвид, затова не я употребявай.

— Да, сър.

Прекараха прекрасно на вечеря. Не липсваха теми за разговор. Пиърс се бе справил чудесно с изпитанието „Бъоф Строганоф“, макар да похвали Алиша, че е сварила юфката до нужната мекота. На нея ѝ липсваха честите угощения, които си бяха устройвали с Джим, и бе вложила целия си кулинарен талант в лимоновия белтъчен пай, одобрен от всички.

Момчетата не бяха забравили обещаната разходка с поршето. Криси връчи на Piърс ключовете.

— Бъди така добър да ме смениш, аз ще помогна на Алиша с чиниите.

— Не е необходимо — каза бързо Алиша.

— Но аз искам. Не сме довършили спора за модната дължина догодина.

— С удоволствие ще изведа момчетата. — Piърс ги грабна под мишница и ги изнесе навън под съпровода на възторжените им писъци.

Криси улови Алиша да се усмихва след тях любящо, но с тъга. Смутена, тя се зае да прибира масата.

— Разбрах, че скоро ще се омъжваш. Каква рокля си си избрала?

Криси ѝ описа роклята и цветовата гама, на която се бе спряла за сватбата. Разговорът вървеше с лекота. Алиша неусетно заразказва на по-младата жена за Джим и за смъртта му, за живота ѝ като вдовица, за работата ѝ, дори за Слоун и Картър.

— Спала ли си с татко?

Това бе още нещо, което Криси бе наследила от баща си — способността да втрещиш някого с директен ненадеен въпрос.

Ръцете на Алиша бяха потопени в сапунената вода. Дръзкият прям въпрос я накара да ги свие в юмруци.

— Не — каза тя тихо. Вдигна очи към Криси и бавно повтори: — Не, не съм.

— Мисля, че е трябвало — отбеляза Криси. Не гледаше към Алиша, беше се съсредоточила да нареджа чашите в шкафа.

Алиша не повярва, че чува подобно откровение.

— Защо?

Криси я погледна, усмихна се и вдигна рамене.

— Защо не? Явно се привличате. Не ме разбирай погрешно. Не съм за безразборнияекс. Просто си мисля... — Мъкна и за миг се втренчи в пространството. Сетне отново се обърна към Алиша. И както Алиша се покоряваше на твърдия поглед на Пиърс, тъй не може да устои и на нейния, защото те бяха еднакви. Човек не можеше да скрие мислите си от тези очи. — Нещо не е наред с татко.

— Не е наред? Какво искаш да кажеш?

— Не знам. Различен е. Дори поканата му за вечеря е нещо нетипично. Преди, когато съм му била на гости, винаги е бързал за нещо и някъде. Уморявах се в старанието си да го следвам. Беше все в движение. Сега е вгълбен, сантиментален. Прави неща, които не е вършил никога досега.

— Като приютяваното на една беззащитна вдовица и синовете ѝ за седмица във вилата?

Криси се засмя и без стеснение огледа фигурата на Алиша.

— Навярно се досещаш защо го е направил. Ако изглеждаше като трол, сигурно щеше да е любезен и би се погрижил за безопасността ви, ала се съмнявам, че щеше да е тъй гостоприемен.

Объркана, Алиша извърна поглед. Криси хвана ръката ѝ и я накара отново да я погледне.

— Ако той те помоли, ще спиш ли с него?

Алиша прегълътна, изненадата бе твърде голяма, за да се обиди.

— Не знам.

— Надявам се да го сториш. Мисля, че той се нуждае от теб.

— Сигурна съм, че на мъж като баща ти не му липсва дамска компания.

— И аз съм сигурна, че е така. Не говоря заекс. Поне не само за това. Мисля, че той се нуждае от всичко, което си — от твоята топлина

и съчувствие. И мисля, че близостта ви ще се отрази благотворно и на теб.

Алиша с облекчение чу завръщането на поршето, доволна, че разговорът ще приключи. Момчетата бяха изпратени да си легнат, за да останат възрастните насаме. Сбогуваха се тържествено с Криси и Алиша знаеше, че се надяват да я видят отново. Тя се наведе, целуна ги по бузите и никой не се отдръпна — нещо, което правеха винаги щом бе възможно. Беше късно, когато Криси каза, че трябва да тръгва.

— Наистина ли? — попита Пиърс. — Можеш да спиш тук.

— Сутринта имам лекции, а следобед — проба на булчинската рокля. Мама ще побеснее, ако не се върна навреме. — Хвана ръцете на Алиша в своите. — Много се радвам, че се запознахме. Каня те официално с момчетата на сватбата.

— Благодаря. Може би.

Алиша бе шокирана, когато Криси бързо я прегърна.

— Не забравяй какво ти казах. Имаш разрешението ми. — Криси намигна, преди да се обърне, и Алиша избегна въпросителния поглед на Пиърс.

— Ще я изпратя до колата — каза той.

В продължение на половин час Алиша остана на канапето пред камината, разлиствайки някакво списание. От време на време гласовете им долитаха до нея. За момент си помисли, че чува Криси да плаче, но не бе сигурна. Най-сетне чу изръмжаването на поршето и скърцането на гумите по тесния, застлан с чакъл път.

Пиърс се забави навън повече от необходимото и чувствайки, че може би желае да остане сам, Алиша тръгна към стълбището. В никакъв случай не искаше да си помисли, че го е чакала. Кракът ѝ тъкмо докосваше долното стъпало, когато той влезе.

— Лягаш ли си?

— Да, помислих, че...

Той протегна ръка.

— Ще постоиш ли малко с мен, Алиша?

Сърцето ѝ заби учестено, без да може да каже защо.

Навярно защото бе тихо и бяха сами. Навярно защото бе изгасила всички лампи, с изключение на една с притаена светлина, и в стаята бе сумрачно, а всеки ъгъл нашепваше за интимност. Навярно заради дрезгавия, развълнуван глас и начина, по който произнесе името ѝ.

Каквато и да бе причината, младата жена възбудено трепереше, докато се връщаше обратно на дивана, за да поеме протегнатата ръка. Той я дръпна до себе си и тя потъна в меките възглавници.

— Благодаря ти за помощта.

— Няма защо. Наистина — каза тя, щом забеляза скептичния му поглед. — Приятно ми бе да играя ролята на домакиня.

— Все пак съм ти благодарен. Мисля, че Криси прекара добре. Поне за известно време забрави за цирка, в който майка й превръща сватбата.

Алиша пренебрегна здравия разум и се осмели да навлезе в територия, за която знаеше, че е взривоопасна като минирано поле. Попита тихо:

— Криси не изглежда много въодушевена от сватбата си. Обичали годеника си?

— Мисля, че изпитва някакви чувства към него. Той не е неприятен. Ала не смятам, че го обича.

— Тогава защо?

— Принуждават я да сключи „добър брак“. Добър според разбиранията на майка й, това е.

— Ясно.

— Не, не разбираш, но ще се опитам да ти обясня. Това е дълга, отегчителна история.

— И без туй нямам друга работа — каза тя с усмивка, усещайки нуждата му да говори.

— Можеш да си легнеш.

— Предпочитам да си говорим.

— Не бих искал да те товаря с проблемите си.

— Онази вечер аз споделих моя. Понякога непознатите хора са най-добрите слушатели.

— Ние непознати ли сме? — Тя първа отмести очи от продължителния изгарящ поглед. Мъжът тежко въздъхна. — Добре, започвам. Ожених се млад, като глупак. Доти ме смяташе за добра партия, обещаващ инженер. Имаше приятно лице, страхотно тяло и покорно отношение къмекса. Попаднах в капан от кадифе и тя впи ноктите си в мен, преди още да осъзнае, че го е сторила. Изобщо не си подхождахме. Имахме различни цели, различни ценности. Бракът ни беше обречен.

Пиърс продължи да разказва как жена му, която бе от заможно семейство, много се разтревожила, когато той вложил по-голямата част от спестяванията си и едно малко наследство в нова, бореща се да оцелее фирма, вместо да започне работа в някоя вече утвърдена. Парите не стигали и те вече не можели да членуват в градския клуб и да се движат в старите кръгове. После тя забременяла.

— Накара ме да се почувствам като сексуален маниак, който в похотта си е забравил да вземе необходимите мерки. А всъщност в леглото съвсем не си подхождахме.

Алиша преглътна буцата, задръстила гърлото й, и обезпокоена откри, че изпитва студена, парлива ревност.

— Заплаших, че ще я убия само ако помисли за аборт. Според днешните разбирания сигурно отношението ми е било пуританско. Тогава обаче виждах нещата така. И сега съм същият. Скоро след раждането на Криси ние се съгласихме, че ще сме много по-щастливи, ако не се виждаме повече. Доти ме мрази заради единствения си провал в живота. Аз съм единственото нещо, което тя е искала, постарала се е да има, но не е успяла да задържи. — Той прокара пръсти през косата си. — Обвинявам себе си за проваления брак, защото, на първо място, не би трябвало изобщо да се женя за нея. А като родител — ами нещата говорят сами за себе си. Дори не познавам дъщеря си. Пропуснах детството й, юношеството й, навлизането й в света на възрастните. Сега се е обрекла на брак, който ще я направи нещастна, а аз не мога да сторя нищо, за да го предотвратя. Всяка намеса от моя страна ще е равносилна на обявяване на Трета световна война на Доти. И все пак чувствам, че трябва да свърши поне това важно за дъщеря ми нещо, преди... — Той внезапно мълкна.

— Преди какво?

— Няма значение. Просто мисля, че тя се нуждае от помощ, за да се измъкне от тази каша, но не знае как да я поиска. Казах й да се противопостави на майка си. Ала знам, че няма да го стори.

— Криси е интелигентно момиче. Трудно могат да я накарат да сключи брак, който не желае.

— Познавам Доти. По-хитър стратег е и от Джордж Патън^[1]. И е загрижена за хората колкото Нерон. Щом си научи нещо, всички наоколо се свиват боязливо и се съгласяват, за да избегнат сблъсъка.

— Но ти не си се държал така.

Той обърна глава и очите му я парализираха.

— Не, слава богу, не. Само се надявам Криси да разбере грешката си навреме. По дяволите, майка ѝ иска този младеж за зет само заради фамилното му име. Сигурно таи към него ужасна неприязнь и гори от нетърпение да прекрои и неговия живот. Всички, освен Доти, ще са нещастни.

— Когато моментът дойде, Криси ще знае как да постъпи.

— Мислиш ли? Няма да е нужно да благодари на мен за това. Успокоявах съвестта си на отвратителен родител, като ѝ правех подаръци — понита и поршета. Никога не съм я напътствал, не ѝ създадох ценности, онова, което наистина е важно. Господи, цяло чудо е, че не ме презира.

Някак от само себе си ръката на Алиша прибра с гальовно движение кичурите разрошена сребристокестенява коса, паднали на челото му. Те се плъзнаха между пръстите ѝ, меки като коприна.

— Не си толкова лош, колкото се мислиш, Пиърс. И не се беспокой за Криси. Тя носи глава на раменете си.

— Тази вечер ѝ казах, че я обичам — произнесе той глухо.

А, значи деликатно даденият съвет бе приет.

— Тя какво направи?

Мъжът се усмихна.

— Разплака се, прегърна ме и ми каза, че и тя ме обича.

— Радвам се, Пиърс. Много се радвам за вас двамата.

Той се попривдигна, за да се обърне с лице към нея. Навеждайки се напред, потърси очите ѝ.

— На теб дължа тазвечерния успех. Не можеш да си представиш колко важно бе това за мен.

— Рано или късно щеше да се случи. Ти го желаеше. И Криси също. Аз само ускорих нещо, което вие се канехте да сторите.

Той докосна бузата ѝ с връхчетата на пръстите си.

— Защо е толкова лесно да се разговаря с теб? Откъде тази отзивчивост и умение да предразполагаш хората?

— Не, не, всъщност не съм такава. Аз съм един стопроцентов egoист.

— Трудно ми е да го повярвам. — Гласът му бе дълбок, нежен и глух. Докосна я на места, където не биваше да я докосва — гърдите,

стомаха, между бедрата. Усети гласа на всяка ерогенна точка като закачлива котешка милувка.

— Така е. Известна съм с това, че мисля само за себе си, в противен случай нямаше винаги да оставям други хора да се грижат за живота ми. Първо родителите ми, после Джим. Не ме интересуваше нищо, освен собственото ми щастие и как те да се погрижат за това. Когато загубих Джим, прехвърлих отговорността за живота си върху Картър. Така е по-безопасно, нали разбираш? Не могат да те упрекнат, ако нещо не е наред. — Поклати тъжно глава и за да подчертава думите си, покри ръката му със своята. — Пиърс, дълбоко в себе си знаех, че Картър не ме обича дори още преди да срещне Слоун. Замалко да го оставя да разруши живота си, да провали шанса си за щастие, само и само да осигуря собственото си бъдеще.

— Не бъди толкова сурова към себе си. Трябвало е да мислиш за момчетата.

— Използвах ги като извинение. — Потънала в собствените си мисли, тя се заигра с копчетата на ризата му. Фамилиарността изобщо не изглеждаше неестествена. — Най-накрая проумях факта, че съм зрял човек и трябва да поема цялата отговорност за живота си, както и за този на моите синове. За пръв път в живота си съм стъпила на собствените си крака. Така се харесвам повече, макар понякога да имам чувството, че почвата под тях се клати.

— Не познавам някой, който да не се страхува от време на време. — Очите му добиха вглъбено изражение и Алиша за момент помисли, че мъжът отново ще се отдалечи. Вместо това, той вдигна ръката ѝ към устата си и докосна с устни дланта ѝ. — За какво си говорехте двете с Криси?

Сигурно бе усетил как пулсът ѝ заигра под палеца му, галещ китката ѝ, защото вдигна очи към нея. Миглите му бяха тъмни, дълги и необичайно гъсти. Прииска ѝ се да прокара пръст по тях.

— Женски приказки. Нищо особено.

— Попита ли те за нас?

— Да.

— Какво искаше да знае?

Беше наясно до какво може да доведе откривеният ѝ отговор. В момента най-добре беше да избегне истината. Но тя не искаше.

Искаше да се озове право в лапите на изкушението. По дяволите последствията!

— Криси ме попита дали спим заедно.

— Ти какво ѝ каза?

— Казах ѝ, че не.

— Тя как реагира?

Алиша навлажни устни с крайчеца на езика си. Той ревниво наблюдаваше как го прибира обратно.

— Каза, че според нея било добре и за двама ни.

— Май съм съгласен с нея. Знам, че на мен ще ми е дяволски добре. — Обхвана лицето ѝ с ръце и прониза очите ѝ с горещия смарагдов блясък на своите. Видя в очите ѝ нужда, копнеж, желание, крещящо за отдушник като неговото собствено. — А на теб?

— Мисля, че и на двама ни ще е приятно. — Зарът беше хвърлен.

— Не мога да се ангажирам. Няма да е честно, това е всичко. Не искам по-късно да те нараня.

— Разбирам.

— Наистина ли? Наистина ли, Алиша? Трява да го знам.

— Аз също не бива да се ангажирам.

— Ние сме двама души, които знаят какво правят, нали? И приемат положението каквото е.

— Да.

— Никакви съжаления по-късно.

— Никакви съжаления.

— Става въпрос само за тази вечер. Никакво обвързване. Не му придаваме особено значение, просто го приемаме каквото е — физическо освобождение, приятна размяна на ласки. Така ли е?

— Да. — Отговорът ѝ прозвуча като страстна молба, а тялото ѝ вече се иззвиваше с копнеж към неговото.

Палците му очертаха устните ѝ, проучиха формата им, преди устата му да ги поеме в целувка. Без предисловие или извинение езикът му се плъзна в устата ѝ, започна да се движи свободно, буйно, но и гальовно, с ровещи движения, вкусвайки я цялата.

Обшивайки ръце около нея, той се изправи и я вдигна на крака. Без за миг да откъсва уста от нейната, притисна я пътно към себе си и я отнесе до леглото.

Остави я да се свлече по тялото му и движението ѝ изтръгна стонове на желание от гърлата им. Той сръчно издърпа краищата на ризата ѝ от колана.

Сведе глава и зацелува гърдите ѝ през плата още докато разкопчаваше блузата. Щом разтвори дрехата и я свлече по раменете ѝ, гърдите ѝ вече бяха влажни от устата му, а пъпките — порозовели и твърди под прозрачния сутиен.

Мъжът с усилие се овладя, налагайки си да не бърза — да вкусва бавно, не да опустошава. Ръцете му с нежна настойчивост обхванаха гърдите ѝ и ги замилаваха с леки, възбуджащи движения.

— Чудесно е да те докосва човек — прошепна той.

Ръцете ѝ се увиха около врата му и тя постави буза до сърцето му. Той ухаеше на онзи неуловим скъп парфюм с аромат на гора и тя алчно го вдиша.

Ръцете му се пълзнаха вешо по гърба ѝ и разкопчаха сутиена. Щом го издърпа и пусна на пода, тя го погледна стеснително. Но очите му изразяваха одобрение.

— Гърдите ти са красиви, Алиша. Красиви.

Очите му, думите, а после ръцете и устните му свидетелстваха за това. Обсипа с леки целувки нежната плът, повдигайки гърдите ѝ с длани.

— Искаш ли да се съблечеш? — попита той, гърлото му пулсираше от наложеното въздържание.

— Искаш ли ти да ме съблечеш?

— Много.

Тя изу обувките си и се изправи пред него — в покорно очакване. Очите му я обливаха с пареща топлина, докато се спускаха от едрите гърди надолу към талията. Откопча елегантния колан и бавно свали ципа на фланелените панталони, които тя бе обула за вечерята с Криси. Пъхайки ръце в тях от двете страни на бедрата, мъжът ги засвала надолу по краката ѝ, докато тя можеше да ги изуе.

— И преди знаех, че краката ти са хубави — прошепна той закачливо, докато се изправяше. Пъхайки палци в ластика на бикините ѝ, започна да ги съмъква надолу. Внезапно усети, че тя се напряга и веднага прибра ръце.

— Нещо лошо ли направих?

— Не, просто... — Смутена от ненадейното чувство на девича срамежливост, тя опита да се поправи, като постави ръце на гърдите му и започна да разкопчава ризата. Космите по гръдта му бяха като пух под меката светлина и тя закопня да потрие лице в тях, но не ѝ достигна смелост. Той не помръдваше, оставил инициативата в нейни ръце. Зърната му бяха тъмни и плоски. Алиша докосна едното с пръст и то се уголеми. Дъхът му изсвистя през зъбите. Това добре ли беше или зле? Не си спомняше да бе докосвала Джим там.

Не съм добра в това — помисли несигурно. — *Той няма да ме хареса. Не знам какво трябва да правя.* С Джим се бяха оженили преди сексуалното освобождаване на жената. Сега се почувства невежа, незряла и нещастна.

Усещайки това, Пиърс сложи успокоително ръце на раменете ѝ.

— Защо не легнеш?

Тя се обърна към леглото и отметна завивките, докато той сваляше останалата част от дрехите си. Легна, но не смееше да го погледне, макар че с крайчеца на окото можеше да види, че е гол. Той дойде до леглото и коленичи на него.

— Алиша? — попита нежно. Наведе се, взе едната ѝ ръка и я постави високо на бедрото си. Младата жена стисна очи и гърдите ѝ се повдигнаха боязливо. Потри дланта ѝ със своята. — Искаш ли да спрем? Кажи ми?

Загрижеността в гласа му я накара да го погледне. Видя вълнуващата му голота — интригуващия мъх по гърдите, стегнатите мускули, матовата кожа, мъжката сила.

Ала характерът му бе по-сilen от желанието, по-сilen от тялото. Дори в този момент той бе готов да приеме отказа ѝ. В гърлото ѝ се надигна чувство, което много наподобяваше любов. Спомни си разговорите му с момчетата — как ги караше да го слушат със затаен дъх или да се заливат в щастлив смях. Спомни си моментите, когато го бе улавяла да я гледа с нежност и копнеж, отиващи отвъд сексуалното желание. Въпреки онуй, което беше казал за себе си, той бе внимателен, грижовен и тя искаше да спи с този мъж.

Пръстите ѝ бавно загалиха бедрото му.

— Не, не искам да спираме.

Без да бърза, той легна до нея и я прегърна. Останаха така дълго време, преди да я целуне. Когато го направи, устните му я докоснаха

нежно и тя се отпусна. Плъзгайки ръце по ханша й, мъжът бавно свали бикините, като внимаваше да не я изплаши.

Очите му поглъщаха голотата ѝ, докато лежеше покорна под него. Когато отново погледна в очите ѝ, взорът му доволно грееше, а усмивката му бе мълчалива милувка. Започна да я гали страстно, но не припряно, отлагайки върховното удоволствие, като увеличаваше очакването. Тялото ѝ затрептя сладостно под ласките на ръцете и устните му.

Той наблюдаваше ръцете си, докато ги плъзгаше по кожата ѝ, увеличавайки по този начин насладата от допира. Алиша се чудеше как не изгаря от срам. Напротив, собствената ѝ възбуда нарастваше, наблюдавайки движенията му, срещайки замъглените му от страсти очи.

— Пиърс — извика тя нежно, щом той проникна в женствеността ѝ и я изпълни — удоволствието от притежанието ставаше все по-силно, разливаше се в нея като струите на вълшебен водопад. Ръцете ѝ неистово затърсиха раменете му, тялото ѝ се изви и прилепи още по-силно. Дали просто бе забравила, или никога досега не се бе чувствала така?

— Шшт! — каза той тихо, без да нарушава опияняващия ритъм.
— Не бива да бързаме. Това не е състезание. Отпусни се. Просто го остави да се случи, скъпа. Почувствай ме в себе си. Просто ме почувстввай.

Когато най-сетне усети, че ще я отнесе мощната вълна на екстаза, тя обви крайници около него и зарови лице в гърдите му.

— Пиърс! — извика, а светът ѝ експлодира в безброй ослепителни частици.

Някъде отдалеч чу собствените му слаби викове — той произнасяше името ѝ. Гласът му бе екзалтиран и... тъжен.

[1] Джордж Патън — американски генерал (1885–1945). — Б.пр.

↑

ПЕТА ГЛАВА

Той обви златисти кичури коса около пръстите си, опитвайки се да преброи диамантените фасети на очите ѝ. Целуна заоблената извивка на гърдите ѝ, потри се в нея.

— Толкова си сладка. — Дъхът му леко погали кожата ѝ.

— Наистина ли?

— Много, много, много сладка. — Думите му бяха съпроводени от ефирни целувки по шията. Повдигайки се, той изтегли и нея върху възглавниците.

— Колко време, откакто е починал Джим?

— Три години.

— Три години си била без любовник?

— Защо мислиш така? — Толкова ли бе неопитна и непохватна?

Тялото ѝ се напрегна и се отдели от неговото.

Той се усмихна любещо и отново я притегли.

— Е, личи си малко, но не бива да те притеснява. — Устните му проследиха пътя на косата ѝ, а ръката му загали стегнатия ѝ корем. — Приятно ми е, че е така.

Тя се отпусна от думите му и се сгущи в него.

— Имаше един — призна тихо.

— Картър.

Алиша постави ръка на гърдите му и пръстите ѝ лениво разрошиха гъстите косми. Усмихвайки се едва забележимо, тя се надяваше нотката на ревност в гласа му да не е продукт на въображението ѝ.

— Не, не е Картър.

— Не е Картър?

Тя поклати глава.

— Казах ти, че отношенията ни с Картър не бяха такива. Ако бяхме правили любов, дори и женени, мисля, че щяхме да се чувстваме, сякаш предаваме Джим. С Картър бяхме прекалено добри приятели, за да сме любовници.

— Значи е бил някой друг.

— Не беше „някой“. Прекарах с него една нощ, това е всичко. Беше много приятно, но за мен не означаваше нищо, освен осъзнаването на факта, че все още съм жива, въпреки смъртта на Джим. И че съм несправедлива към себе си, като се отдавам на първия, който ме е пожелал. Да не говорим колко несправедливо изглеждаше това по отношение на Картър.

Пиърс дълго време остана безмълвен. Ръцете му вече не я галеха с обожание. Едва дишаше. Грешка ли стори, като му каза за онази нощ в Тахо?

— Ти ме изльга, Алиша.

Смаяна, тя се изправи в леглото и се взря в скритото му от сенките лице.

Той обви с длан врата ѝ и го замилва с любов. Косата ѝ беше като магнит, привличаше всеки лъч светлина, докато се стелеше по ръката му и падаше върху гърдите.

— Изльга ме, когато каза, че тази нощ няма да има специално значение. — Заравяйки пръсти в косата ѝ, той я притегли към себе си за целувка. Беше безкрайно нежна. — Защото за теб това е повече отекс, нали? Означава нещо.

Наблюдаваше я как свежда клепачи, наблюдаваше как по гъстите ѝ мигли се оформят сълзи като късчета диамант, наблюдаваше я, когато отново вдигна плувналите си във влага очи към него.

— Да, означава — каза тя дрезгаво. — Иначе нямаше да съм тук.

— Алиша. — Обгърна талията ѝ с ръка и я притегли да легне отгоре му. Тежката ѝ кадифена гръд се отпусна върху тялото му. Стройните ѝ бедра се преплетоха с неговите. Този път целувката не бе толкова нежна. Тя отвърна на страстта със страсть.

Когато най-сетне се пуснаха, устните ѝ пулсираха и бяха влажни. Устните на Piъrс — също. Прокара пръст по долната му устна, поемайки влагата, наслаждавайки се на усещането от устата му, на своя собствен вкус, който трептеше отгоре ѝ.

— И ти ли ме изльга, Piъrс?

Той притисна главата ѝ към рамото си. Очите му се затвориха от изключителното удоволствие да усеща голотата ѝ до своята. Ръцете му загладиха атласеномекия ѝ гръб и продължиха към заобленото дупе.

Загали бедрата ѝ и когато чу глухата въздишка в гърлото ѝ, знаеше, че ще я люби отново. Отново. И отново.

— Да. Лъгах и теб, и себе си.

Малко преди зазоряване Алиша остави Пиърс да спи, събра разхвърляните си дрехи, отби се набързо в банята и на пръсти се качи горе. Нахлузи нощницата и успя да се мушне в леглото при Адам, без да го събуди. Чувстваше се абсурдно — да се промъква в леглото като тийнейджърка, прибрала се прекалено късно, но трябаше да се съобразява с децата си. Ако тя все още се чувстваше раздвоена по отношение на прекараната нощ, как ли момчетата ѝ биха приели факта, че спи с Пиърс?

Струваше ѝ се, че току-що е задрямала, когато ги чу да се размърдват. Слязоха долу шепнешком. Малко по-късно чу водата в тоалетната. После и тихия въпрос на Пиърс:

— Виж ти кой е станал. Майка ви спи ли още?

Трябаше да стане и да слезе заедно с тях, но лежеше под леките завивки, боейки се да го стори. Какво ли мисли сега за нея Пиърс? Какво мислеше тя за себе си? Защо в един момент се чувстваше бездиханна и замаяна от това, което се бе случило през нощта, а в следващия изгаряше от срам?

Нищо в живота ѝ не я бе подготвило за леглото на Пиърс. По тялото ѝ не бе останал сантиметър, който той да не е проучил напълно и да не познава до най-интимните подробности. Джим беше сладък, всеотдаен любовник, но любленето им бе скромно и незряло в сравнение с върховния екстаз с Пиърс.

В любленето той използваше цялото си тяло, не само ръцете и устните, но и кожата, косата, всичките пет сетива, сърцето и ума си. Може би на пълното му съсредоточаване върху нея се дължеше чувството ѝ, че никоя жена досега не е била любена така.

Спомените от това, което бе правила тя, и онова, което ѝ бе правил той, я накараха да се изчерви като монахиня. Хората, които я познаваха добре, биха били шокирани от разпуснатото ѝ поведение и освободените ѝ реакции. Родителите и приятелите ѝ, Слоун и Картър. Е, може би Слоун и Картър не, помисли тя с усмивка, сещайки се за любовните сцени в последните книги на Картър.

Но те си бяха те, а тя — тя. Една нова Алиша, която откриваше за пръв път. Старата Алиша Ръсел бе очарована, ужасена и впечатлена от скритата в нея жена, родила се през нощта.

Не можеше да отлага повече. Долу закуската беше вече в разгара си. Време беше да слизаш. Облече велурен спортен костюм, прекара четката през косата си и плахо приближи стръмното стълбище.

Адам пръв я забеляза.

— Здравей, мамо! Снощи ритах ли? — Той се обърна към Пиърс:
— Всеки път, когато спя с нея, казва, че я ритам.

— Снощи не съм усетила. — Хвърли бегъл поглед към Пиърс, който се беше навел над чаша уханно кафе. Нервните й очи го огледаха набързо. Беше с джинси, но без фланелка и бос. Сърцето й ускори ударите си и нещо в стомаха й се преобърна. Знаеше какво е да се докосваш до голото му тяло, да почувствуваш окосмената му кожа под дланите, бузите и устните си.

— Добро утро, Дейвид.

— Здравей. Лицето ти е червено.

— Така ли? — Алиша постави длани върху пламналите си бузи.

— Защо ти е червено лицето, мамо? — попита Адам, както се бе надвесил над пълна лъжица овесена каша.

— Аз... не знам.

— Странно се държиш — заключи Дейвид. — Подай ми сладкото, ако обичаш.

Алиша посегна към бурканата кайсиево сладко, искаше й се да халоса с него сина си по главата. Измина един безкраен неловък миг, преди да събере кураж да погледне към Пиърс.

— Кафе? — попита той нежно.

Това бе достатъчно. Очите му, непринуденото изражение, интимната интонация й дадоха да разбере, че всичко е наред. Напрежението се оттече от нея като отгласнала се от брега вълна.

— Ако обичаш.

Той й сипа кафе и тя седна на масата, преди омекналите й като желе колене да се подгънат. Копчето тик-так на джинсите му беше на сантиметър под пъпа. Мястото я хипнотизира. Наистина ли нейният език е бил там, проучвайки го в тъмното? Закопня да го докосне, да го целуне за добро утро, благодарейки му за прекрасната нощ:

„Невероятно беше — никога не съм се чувствала толкова жена и тъй желана.“

— Ще закусиш ли?

— Може би една препечена филийка. Не съм много гладна.

— И аз.

За един дълъг миг те впиха погледи един в друг, предавайки си стотици мълчаливи интимни послания. Накрая Дейвид попита нещо и Алиша си наложи да се съсредоточи върху въпроса му. Пиърс донесе препечени филийки върху чинийка и седна срещу нея.

— Отива ти лилавият цвят.

Спортният ѝ костюм май повече приличаше на официален.

— Благодаря.

— Добре ли спа?

Устата му бе толкова красива.

— Да. А ти?

— Много сънувах.

Тази уста я бе накарала и тя да се почувства красива.

— Съжалявам.

Спомни си колко пъти и къде я бе целувал и очите му се забулиха в мъгла.

— Няма нищо. Сънищата бяха хубави.

— Приличаме на хората от кутията, мамо.

Алиша с усилие откъсна поглед от Пиърс и се обърна към Адам.

— Моля? — попита механично.

— Виж. — Той посочи пъстрата рисунка върху кутията с овесени ядки. — Всички са седнали на масата и закусват. Двете момчета, това сме аз и Дейвид, и мама и татко.

— Не сме като тях, тъпчо — рече Дейвид. — Пиърс не ни е татко. Трябва първо да се ожени за мама.

Долната устна на Адам се изнесе войнствено напред.

— Все тая, и тогава ще изглеждаме така, нали, мамо?

Тя не отговори. Бе прекалено разтревожена от внезапното побледняване на Пиърс, от промяната в замъглените от желание очи — блестяха със студена, остра светлина.

— Горе-долу. И моля те, Дейвид, не наричай брат си „тъпчо“ — каза разсеяно. Сърцето ѝ, до този момент преливащо от радост, сега натежа. Сякаш се опитваше да потъне в блатото на отчаянието и тя

трябаше да положи неистови усилия, за да го задържи на повърхността.

— Защо не излезете вън да играете, ако сте се нахранили?

Зарадвани от предложението, те се упътиха към вратата.

— Щеше да е страховто Пиърс да ни е баща, нали, Дейвид?

— Да, щяхме да сме като другите деца, и Криси да ни идва на гости, и да се возим в поршето.

— Върхът! Каква щеше да ни се пада, сестра или леля?

— Сестра. Не ми задавай глупави въпроси.

— Много е голяма да ни е сестра.

Мрежестата врата хлопна след тях. Силният звук от затварянето само подчертава мрачната тишина във вилата.

Пиърс оставил чашата с кафе. Направи го толкова внимателно, сякаш се страхуваше, че в противен случай ще я запрати заедно със съдържанието ѝ в отсрешната стена. Взря се невиждащо в тъмната течност. Стиснатите челюсти му придаваха суръв вид. На слепоочието му запулсира вена. Отметна назад косата си с нервни пръсти, после ги сви в юмрук.

Преобразяването му ужаси Алиша. Не защото се боеше от него, а защото подозираше какво може да означава подобна метаморфоза.

— Те са просто деца, Пиърс. — Не можа да избегне умоляващите нотки в гласа. — Не разбират скрития смисъл на това, което казват. Просто знаят, че семейството ни е непълно и липсата на баща ги смущава. Не отдавай особено значение на думите им.

Усмивката му бе безрадостна и студена.

— Това ми напомня какво си казахме снощи. Okаза се, че то има особено значение.

— Вече се разбрахме, че е така. — Тя се заигра с един измъкнал се конец. — Има ли причина да си ядосан?

— Да, по дяволите! — извика Пиърс и скочи от стола. За щастие момчетата сподиряха с въздоржени викове една катеричка и не го чуха. Но яростният изближ стресна Алиша. — Ядосан съм.

— Защо? — Тя бързо се окопити. Нямаше ли право след изминалата нощ да знае малко повече? — Как може да се ядосваш на приказките на едно петгодишно дете за женитба?

— Не съм ядосан на Адам. Господи, Алиша, трябва да ми имаш повече доверие. Яд ме е, защото миналата нощ бе дяволски хубава,

защото ти си жена, в която бих могъл да се влюбя страстно, защото искам да бъда баща на момчетата ти и да оправя кашата от първия път.

Тя се огледа безпомощно и безсилно разтвори ръце.

— Не те разбирам. Какво лошо има във всичко това?

Сграбчи я за раменете и леко я разтърси.

— Защото нищо от това не може да се случи. — Всяка дума бе произнесена с усилие, едва отронваща се от устата му.

Пусна я внезапно и тя се олюля. Обърна ѝ гръб и се загледа през прозореца. Адам и Дейвид събраха подпалки и ги нареджаха върху купчината цепеници, която бе струпал до вилата предния ден. Мъжът затвори очи пред мъчителната гледка. Ако можеше да не чува и разговора им...

— Така го прави Пиърс.

— Откъде знае толкова много, Дейвид?

— Защото е голям — като татко. Татковците знаят сума ти неща.

— Дали ще хареса работата ни?

— Няма начин. Винаги е доволен. Сам ни го каза.

Алиша искаше той да се обърне и да ѝ обясни. Когато не го направи, сама пое инициативата. Беше нападателна и го знаеше, но не възнамеряваше да оставя нещата неизяснени.

— Защо не може да се случи?

— Поязвай, не може.

— Защо?

— Престани, моля те.

— Друга жена ли има?

Той се извърна към нея. Очите му се плъзнаха по тялото ѝ, желанието, което още тлееше в тях, трудно можеше да се обърка.

— Де да беше толкова просто! Да живея с теб, да спя с теб всяка нощ — за това бих се отказал от всяка друга.

Тя тихично простена.

— Какво има тогава, Пиърс? Кажи ми.

— Не.

— Защо?

— Защото е по-добре за теб да не знаеш.

— Не можеш сам да прецениш. След близостта ни тази нощ би трябвало да си говорим открито и свободно за всичко.

— Не и за това.

— Как е възможно да тайни един от друг след начина, по който се любехме?

— Миналата нощ не исках да мисля за това. Тази сутрин *трябва*. Постави ръце на кръста си, разтваряйки ги широко.

— В себе си все още нося част от теб. А ти не можеш да ми се довериш. Няма логика.

Изведнъж кожата на лицето му се опъна и характерните черти се размиха. Втренчи се в ръцете й върху утробата.

— Господи — възкликна той, — беше взела хапче, нали?

— Не.

Той гневно изруга.

— Защо не ми каза?

— Не си спомням да си ме питал — тросна му се тя. Цялото ѝ тяло настърхна от гняв. Мъжът с олюяване се бе отдалечил от нея, но тя се пресегна за ръката му и го обърна към себе си. — Не се притеснявайте, мистър Ренолдс. Няма да тичам след вас с бебе на ръце.

— Не е това — изръмжа той. — Не искам да те оставям бременна, това е всичко.

— Да ме оставиш? Ето какво било.

Той въздъхна дълбоко, очите му значително омекнаха.

— Знаеше го още преди да се съгласиш да прекарате седмицата тук.

Да. Беше честен в това отношение. „Не мога да се ангажирам“ — беше ѝ казал. Миналата нощ го бе повторил. Тя го знаеше, ала бе го пренебрегнала. Любенето им бе нещо специално, не просто необходимост отекс, но очевидно Пиърс Ренолдс продължаваше упорито да смята, че не бива да се ангажира.

Е, добре. Да върви по дяволите!

За да спаси последните си остатъци от гордост, жената му обърна гръб и се зае да прибира масата. Когато чиниите бяха измити и внимателно подсушени — не искаше да си мисли, че тя и момчетата ѝ са се възползвали от гостоприемството му — Алиша отиде при него.

— Връщам се в Лос Анджелис следобед. Това е един ден по-рано, отколкото смятах, но при тези обстоятелства май е най-доброто.

Мъжът седеше на дивана, ръцете му бяха отпуснати между широко разтворените колене, очите — вперени в пода.

— Пиърс? — произнесе тя нетърпеливо, щом той не отговори. Главата му се повдигна. Погледна я и кимна отсечено.

Едва сдържайки сълзите си, тя изтича по стълбите и започна да хвърля багажа в куфарите.

Пиърс гледаше след колата, докато изчезна между дърветата. Настанилата се във вилата тишина тътнеше зловещо в зоните му.

Тръгни след тях, иди от такъв. Проклет глупак. Как може да ги оставиш да си отидат? Искаше тази жена. Искаше момчетата.

Не помръдна, защото знаеше, че не може. В крайна сметка щеше да се окаже несправедливо за всички. Бе живял като във вакуум почти седмица. Щеше да остане тук, докато научи отговора, какъвто и да е той. Но и в двата случая не можеше да рискува да им се довери.

Мъжът прокле късмета си, прокле живота си и затръшна входната врата, за да влезе в мрачната вила. Не можеше да търпи потискащата ѝ атмосфера. Из малката къща го дебнеха звуци и сенки. Щеше да се побърка, ако остане. Реши да се върне в Лос Анджелис веднага щом събере багажа си.

— Ти си виновна — обвиняваше я Дейвид от задната седалка. — Той харесваше Адам и мен, но ти го подлуди. Затова трябваше да си тръгнем.

— И без туй щяхме да си тръгнем утре. — Дейвид и Адам се държаха така, сякаш злата вещица бе ангел в сравнение с майка им. Бяха плакали, хленчили и спорили буквально от мига, когато ги натика в колата и поеха към къщи.

— Да, но утре, не днес.

— И аз не исках да си тръгваме днес, Дейвид.

— Тогава защо?

О, боже, писна ѝ от това опяване. Копнееше за спокойствие, тишина, усамотение. Не искаше да обяснява, защото тя самата нямаше обяснение. Защо не можеше просто да отиде някъде и да ближе раните си, да си спомня, да усеща, да анализира, агонизира.

— Пиърс искаше да си тръгнем.

— Може да е искал ти да си тръгнеш. Но не и ние. Той ни харесваше.

— Е, добре. Стига!

Изтегли колата встрани и спирачките изсвистяха на банкета. С почервеняло от гняв лице рязко се изви към момчетата.

— Аз съм лошата. Окей. Признавам. И да не чувам повече приказки. Седмицата на вилата приключи. Ясно ли е?

Два чифта разширени от страх очи я гледаха стъписано. Рядко я бяха виждали толкова ядосана.

— Кажете „да, мадам“ — нареди тя.

Те отвърнаха с изплашени, плачливи гласове, насызни очи и треперещи устни. Раменете ѝ уморено се отпуснаха. Всичко в нея уморено се отпусна.

— Благодаря.

Излезе отново на магистралата и когато няколко минути покъсно се обърна, двете момчета бяха заспали. Дейвид бе прегърнал Адам покровителствено и успокояващо. Адам бе пъхнал палец в устата — нещо, което не бе правил отдавна.

Алиша изпита угрizение, че се е разкрештяла, ала нервите ѝ бяха опънати до скъсване, сърцето съкрущено и ѝ се плачеше до забрава. Часовете ридание ѝ звучаха като същински лукс. Щеше ѝ се да се оваля в самосъжаление.

Защо все не ѝ вървеше в любовта? Кога ще се научи да влага малко повече здрав разум, да се пази, да бъде внимателна? Щеше ли някога да прозре под повърхността на нещата? Защо вечно се озоваваше в безнадеждни ситуации като заслепена глупачка? Защо ѝ трябваше да се влюбва в човек, който искаше да се състезава със спортни коли, с риск да бъде убит? Защо си мислеше, че е влюбена в човек, който я харесваше, но очевидно не я обичаше? Защо сега се бе влюбила...

Колата замалко да се отклони от пътя.

Беше ли влюбена в Пиърс?

В ѿглите на очите ѝ се утаиха сълзи и се търкулнаха по бузите. Долната ѝ устна бе прехапана до болка. Гърдите ѝ с мъка се повдигаха.

Да, беше. Бе влюбена в Пиърс. И колко благотворно само щеше да ѝ се отрази това.

В понеделник сутринта Алиша отвори стъклена врата и влезе във фоайето на „Глед Регс“.

— Алиша! Здравей. Чу ли новината?

— Не съм. Каква новина?

— Гуен роди миналия четвъртък вечерта.

— О-о? — Алиша тръгна към задната част на магазина, стъпвайки безшумно по разкошния килим в бебешкосинъ. Окачи чантата и сакото си във вече препълнения гардероб на служителите. Продавачката я следваше.

— Почти месец по-рано, но тежи близо три килограма. Момиченце.

— Много се радвам. Как е Гуен?

— Добре. Справила се е без проблеми.

— Чудесно. Трябва да ѝ се обадя, че вилата е ремонтирана.

— Искаш ли кафе?

Алиша я погледна лукаво.

— Много си внимателна. Да не е станало нещо? Да не са ме уволнили в мое отсъствие?

— Нищо подобно. — Жената снижи глас. — Големите клечки са на съвещание. Казаха ми да те пратя при тях веднага щом дойдеш. Май ще искат да узнаят решението ти днес.

— Хм. — Алиша прие кафето и отпи глътка. Не очакваше да стане тъй скоро, но вече знаеше отговора. — Ами тогава — в атака! — Намигна на своя „отряд“, поглеждайки се пътьом в стенното огледало, и изкачи стълбите към директорския офис на търговската верига на втория етаж.

— Здравей, Алиша, очакват те. Влизай направо — каза секретарката на собствениците, сърдечна като погребален агент.

— Благодаря.

Призовавайки цялото си самообладание, тя отвори тежката дъбова врата и се озова в светая светих. Посрещнаха я облаци тютюнев дим и дружески поздрави.

След като любезно я настаниха, предложиха ѝ чаша кафе и я разпитаха за почивката ѝ, бе ѝ зададен важният въпрос.

Замалко да пропусне шанса си. Почти се бе оставила на стария навик да зависи от някого за щастието си. Имаше двама прекрасни

сина, два стабилни крака, на които да стъпи здраво, оствър ум и оригинални идеи. След няколко часа съсипващ плач, още по-дълги часове на ядно ругаене и бълскане на врати, два дни на повторно връщане към себе си, най-сетне бе решила, че не се нуждае от Пиърс Ренолдс. Не се нуждаеше от нищо, освен от собствената си идентичност.

— Времето и способностите ми струват скъпо — каза тя без увъртане. — Искам триста долара на месец повече от предложеното.

Те се посъветваха и казаха, че приемат условието ѝ.

— Чудесно, господа, вече имате нов моден координатор. Да ви нахвърля ли някои от хрумванията си?

Ентузиазираната ѝ усмивка ги очарова.

— Харесва ми — каза тя, чукайки на витрината от огледално стъкло. Аранжорът се обърна и вдигна палец за поздрав. Алиша отвори вратата.

— Благодаря за идеята. Изглежда страховто.

— Наистина — каза тя, доволна, че идеята ѝ да излагат колани на витрината е намерила в негово лице такова оригинално изпълнение.

— И ти изглеждаш страховто.

Повишението и чувствителното увеличение на заплатата ѝ бяха позволили да превърне облеклото си в жива реклама. Полата бе дълга, богато разкроена, от фин вълнен плат с цвят на слонова кост. Блузата бе копринена, в нюанси от зеленикаво и синьо. Бе метнала през рамо мек вълнен шал с индийски десен, а на кръста си носеше от новите колани, които излагаха на витрината. Светъл чорапогащник и изрязани обувки в чаен цвят завършваха деловия, но женствено омекотен тоалет.

Тя направи реверанс.

— От магазина ни в Бевърли Хилс.

Той свирна ниско и продължително.

— Веднага ми ги увий. Ще купя дузина. Ако и моделът върви с тях, ще е върхът.

Младата жена наклони глава на една страна и сложи ръце на бедрата.

— Какво ще каже приятелят ти?

Той ѝ се ухили.

— Нямаме предразсъдъци. Ще е очарован, ако дама като теб ни прави компания за една вечер.

Тя се засмя и поклати глава.

— Боя се, че аз не съм толкова модерна.

— Опасявах се, че така ще кажеш — въздъхна той театрално. —

Седмица, откакто я повишиха, и вече не желае да има нищо общо с простосмъртните.

Алиша махна закачливо с ръка и отиде да отговори на звънящия телефон. Беше видяла, че двете продавачки са заети с клиенти.

— „Глед Регс“.

— Извинете, там ли е мисис Ръсел?

— Алиша Ръсел е на телефона.

— Мисис Ръсел, обаждаме се от клиниката „Уестбрук“. Синът ви е тук.

Усети как въздухът излетя от устата ѝ и се отпусна отмаляла на щанда.

— Синът ми? В болницата?

— Дейвид. Наранил се е в училище. Доведе го директорът.

— Той...

— Добре е, но плаче за вас. Може ли веднага да дойдете? Боя се, че трябва да подпишете...

— О, боже, да! Тръгвам.

Тресна слушалката, грабна чантата си и се втурна към изхода.

— Дейвид е в болница — извика през рамо на продавачката, която бе забелязала, че позвъняването е за нещо сериозно и стоеше наблизо. — Сигурно няма да се върна до края на деня.

— Сериозно ли е? Искаш ли някой да дойде с теб?

— Не, не мисля. Не знам. Не. Не искам никой с мен.

Калифорнийското слънце прониза очите ѝ като с лазер, но тя не си направи труда да сложи очила. Ръцете ѝ неудържимо трепереха, докато се опитваше да отключи вратата на колата. Трафикът бе туткав по авенюната и муден по магистралите. В очите ѝ нямаше сълзи, ала гърлото ѝ бе изтръпнало от надигащия се плач.

Счупил ли си беше нещо? Или само драскотина? Какво? Защо не попита? Кървеше ли? И къде, по дяволите, се намираше клиниката „Уестбрук“? О, да, на улица „Монтгомъри“, близо до училището. Трийсет минути оттук.

Щом най-сетне се озова пред клиниката, удари рязко спирачки и се втурна към входа. Автоматичната врата се отвори и тя изтича вътре.

— Дейвид Ръсел — каза задъхано на сестрата на рецепцията.

— Вие ли сте мисис Ръсел?

— Да, как е той? Дойдох възможно най-бързо. — Замалко да шамароса сестрата за хладната ѝ експедитивност и едва забележимата укорителна извивка на тънките устни.

— В манипулационна № 5, надолу по коридора. Ще ви донеса документите за подпись, за да почнем лечението.

Щеше ѝ се да попита биха ли оставили едно дете да умре, ако някой проклет формуляр не е подписан, но не искаше да губи времето и дъха си. Затича надолу по коридора, глухото отекване на токчетата съответстваше на ударите на сърцето ѝ.

Чу го да хленчи от болка, преди още да стигне до вратата и да я отвори. Първото нещо, на което погледът ѝ се спря, бе една подгизнala от кръв хавлиена кърпа, хвърлена на пода. Усети как ѝ се повдига.

— Дейвид? — Над него се бе навел някакъв мъж. Изправи се и се обърна. Беше Пиърс.

ШЕСТА ГЛАВА

— Какво правиш тук?
— Дейвид накарал да ме повикат.
— Мамо?

Жаловитото изплащено гласче измести шока от присъствието на Пиърс. Втурвайки се към масата, тя погледна сина си и едва успя да задуши възклицанието. Дясното му око беше подуто и почти не се виждаше. От средата на веждата, продължавайки доста извън нея, зееше близо трисантиметрова рана. Беше спряла да кърви, но суровата плът продължаваше да стои отворена... страшно отворена.

— Дейвид, скъпи, какво се случи? О, господи! Боли ли?
— Боли, мамо. — Той се протегна напосоки за нея, сграбчвайки в шепа шала ѝ.
— Знам, знам, че боли, слънчице. — Погледна отчаяно към Пиърс. — Взели ли са някакви мерки? Ами окото?

Той поклати глава.

— Не ми дадоха да подпиша документите за лечението. Може да вижда с окото. Вече проверих.

— Слава богу! — изрече тя задъхано, докато хващаше Дейвид за ръката. — Ей сега ще се погрижат за теб. Обещавам.

— Не ме оставяй, мамо — изплака той, щом тя понечи да изтегли ръката си от неговата.

— Няма да те оставя. Само ще повикам лекаря.

В този момент сестрата влезе в стаята с енергична стъпка.

— Мисис Ръсел, подпишете, ако обичате, този формуляр и ми дайте името на застрахователната си компания и номера на полицата, за да сложа на Дейвид инжекция против болките.

— Не искам инжекция — извика Дейвид и се разплака.

— Хайде, хайде, нали преди малко си обещахме да бъдем храбри? — Пиърс постави успокояващо ръка върху рамото на момчето и се надвеси над него.

Алиша зарови в дамската си чанта за портфейла, където държеше застрахователните карти. Когато формулярите бяха надлежно попълнени, сестрата приготви спринцовка със слабо успокоително.

— На дупето ще боли по-малко.

Алиша и Пиърс, действайки заедно, разкопчаха колана на Дейвид, обърнаха го по корем и съмъкнаха надолу джинсите. Той не преставаше да хленчи изплашено. Сърцето на Алиша се сви.

— Сега ще почакаме за ефекта, докато дойде доктор Бенедикт — каза сестрата.

— Как така ще чакаме? — бурно реагира Алиша. — Искам веднага да се погрижите за сина ми. Къде са хората ви?

— Алиша, позволих си да извикам Франк Бенедикт — каза Пиърс спокойно. — Той е пластичен хирург, мой приятел. Помислих, че може би ще искаш пластичен хирург да се погрижи за раната на Дейвид, щом разрезът е на такова място.

— О — каза тя с отмаял глас, — разбира се. Сигурно и аз щях да направя така. Благодаря, Пиърс.

Сестрата я погледна многозначително, докато излизаше от стаята. Явно бе преценила Алиша като неособено добра майка, щом не можеха да я открият, когато синът ѝ е пострадал. И беше решила, че Пиърс ѝ е любовник.

А не беше ли?

Дежурният лекар, който изглеждаше смущаващо млад и жизнерадостен, влезе забързано в манипулационната. Под престилката носеше джинси, а на краката си — обувки за джогинг.

— Здравейте. Кой от вас е Дейвид? Не, чакайте да позная. Ти — каза той, сочейки момчето, — героят с по-страдалото око. На какво налетя, синко? — Принуди пациента си да разтегли устни в трепереща усмивка.

Безгрижно и както се стори на Алиша — без особено внимание за болката, той проми раната с дезинфекцираща течност. Щом пръстите му разтвориха ръбовете и тя видя колко дълбок е разрезът, усети нов, изгарящ гърлото ѝ пристъп на гадене и безсилно се отпусна на стената. Под клепачите ѝ пробягнаха бързи ослепителни искри. Ако чифт силни ръце не я бяха подхванали изневиделица, щеше да се свлече на пода — коленете ѝ бяха омекнали като гума.

— Стой така. Дейвид ще се оправи.

Господи, гласът му звучеше прекрасно. Как бе живяла цяла седмица, без да го чува? Усещаше ръцете му — добри, силни, сигурни, безопасни. Наклони се към него. Тялото му бе топло, мускулесто и стабилно, способно да пропъди и най-лошия кошмар. Позволи си да го докосне за един скъпоценен миг, после се изправи.

— Дейвид е казал да те повикат? — попита тя и вдигна нагоре глава, за да го погледне.

Мъжът кимна.

— Когато не са успели да те открият, той им дал името ми и името на компанията.

— Сигурно съм била на път между два магазина.

— Не се кори. Не можеш цял ден да стоиш до телефона. Веднага щом говорих с директора на училището и разбрах какво се е случило, тръгнах насам.

— Благодаря ти. Съжалявам.

— Съжаляваш? — Той се намръщи. — За какво?

— Че са те... извикали, ангажирали с това.

Пиърс свърси вежди и отклони поглед за миг. Почти го чуваше как ругае наум. Когато очите му отново се обърнаха към нея, в тях искреще гняв.

Измъквайки се като страхливец, тя смени темата:

— Аз... още не знам какво се е случило.

— Станало е точно в края на междучасието. Децата нещо са се спречкали. Някой отворил рязко вратата на класната стая и Дейвид я е посрещнал с око.

Тя закри уста с ръка. Пръстите ѝ бяха студени, сковани и изтръпнали. Някой ги пое и започна да ги разтрива. Пиърс им възвърна топлината и живота.

— Ще се оправи. Знам го — прошепна той. Гневното припламване бе изчезнало така бързо, както се бе и появило.

— Е, сега вече „Каубоите“ нямат шанс срещу „Овните“ — чуха да казва лекарят на Дейвид.

— Ама те са много добри.

Лекарят изсумтя презрително.

— Никакъв шанс. Готов съм да се обзаложа. Ето, свършихме. Понисто от това — здраве! Сега ще дойде и чичко доктор, дето прави красиви шевове. Ще те оправи за нула време.

Излезе от манипулационната с пружинираща походка и те останаха сами.

Алиша се наведе над Дейвид и отметна няколко къдици от бледото влажно чело. Колко уязвим изглеждаше на тази стерилна маса. Мразеше я.

Инжекцията вече действаше и той стана сънлив.

— Мамо, изцапах блузата на мис Томпкинс с кръв. Мислиш ли, че ще се сърди?

По бузите на Алиша потекоха сълзи, ала тя се усмихна.

— Не, не мисля. Ако се сърди, ще й купя нова.

— Съжалявам, че трябваше да излезеш от работа.

— Ти си по-важен от всяка работа.

— За първи път ли съм в болница?

— Освен когато те раждах.

— Тогава татко е бил там.

— Да, беше.

— Радвам се, че сега Пиърс е тук. Ти радващ ли се, мамо?

Алиша го потърси с очи. Той държеше ръката на Дейвид и разтриваше кокалчетата му с палец. Вдигна глава и я погледна през масата и тя разбра колко много му липсваше. Очите му го казваха.

— Да, радвам се, че Пиърс е тук.

Вратата се отвори.

— Пиърс?

— Здравей, Франк! — Двамата мъже се ръкуваха. — Това е Алиша Ръсел и синът ѝ Дейвид, мои приятели.

— Здравейте! — каза докторът сърдечно. Беше мъж на възрастта на Пиърс, по-нисък, оплешивящащ и с коремче.

— Дейвид решил да се пребори с една врата и вратата го надвила.

Доктор Бенедикт надзърна в окото на Дейвид. Получил необходимата информация, той се превърна в самата деловитост.

— Тъй ще да е станало. — Потупа момчето по коляното. — Трябва да приспя за малко раната.

— Инжекции? — попита Дейвид с разтреперан глас.

— Съвсем леки боцвания, изобщо няма да ги усетиш. После ще те зашия с игла и конец. Знаеш ли какво е коприна?

— Като блузите на мама?

— Точно. Само че конецът, който ще използвам, е още по-фин.

— Сериозно?

Докторът започна да навива ръкави, за да си измие ръцете. Обърна се към Алиша и Пиърс, които се бяха отдръпнали встрани, докато преглеждаше Дейвид.

— Защо не почакате отвън?

— Но... — запротестира Алиша.

— Така ще е по-лесно, мисис Ръсел, уверявам ви. Почакайте отвън.

Жената погледна умоляващо към Пиърс, ала той кимна утвърдително на доктора. Тя хвана ръката на Дейвид и я стисна.

— Когато се видим, всичко вече ще е свършило. — Целуна го по челото и се остави да я изведат навън тъкмо когато сестрата влизаше с табла инструменти.

— Добре ли ще мине? — Въпросът ѝ бе толкова тревожен, колкото и ръката, която се бе вкопчила в ръкава му.

— Франк знае как да се държи с децата. Той самият има четири.

— Дейвид изглеждаше толкова малък и безпомощен на онази маса.

— Знам. И аз си изгубих ума, като го видях за първи път.

Чуха как Дейвид извика и после болезнено се разрида.

Алиша се втурна към вратата, но Пиърс я задържа, поставяйки твърда ръка на рамото ѝ.

— Всичко е наред. В добри ръце е. Знаеш го. — Той се облегна на стената и я притегли в обятията си, притискайки главата ѝ към гърдите си. — Шшт, всичко е наред — повтори с успокоителен шепот. Тялото му погълъщаше треперенето от риданията ѝ.

Дейвид вече не плачеше. Чуха как докторът му говори, ала думите бяха неясни. Различаваха само утешителния им тон.

Собственото страдание на Алиша постепенно затихна от лечебната сила, идваща от допира с Пиърс. Пръстите му разресваха косата ѝ, масажираха тила ѝ. Другата му ръка нежно галеше гърба ѝ.

— Много си красива днес. Не съм те виждал, облечена така.

Тя се засмя, опряла глава в колосаната предница на ризата му.

— Май във вилата бях далеч or haute couture^[1]?

— Харесваш ми всякак.

— Наистина ли? — произнесе едва чуто.

— Да.

— И аз не съм те виждала със сако и вратовръзка.

— И?

Тя вдигна глава. Притежаваше най-мъжественото лице, което бе виждала. Не толкова красив като някои, дори не толкова класически красив, колкото нейния мургав чаровник Джим, но чертите му веднага грабваха; мъжът излъчваше завладяваща чувственост. Дори и в сегашния си делови вид косата му бе сресана малко небрежно. Лицето му носеше следите на вятъра, дъжда и слънцето от седмицата в планината. Одеколонът му бе болезнено познат и пронизваше дробовете й със спомени всеки път, щом го вдъхнеше.

Искаше ѝ се да му каже, че не я интересува как е облечен, за нея винаги изглежда добре. Искаше ѝ се да му каже, че толкова много се е зарадвала да го види, че въобще не е забелязала как е облечен.

Но не каза нищо, понеже не знаеше какво всъщност означава присъствието му и защото се беспокоеше за сина си. Затуй, вместо да мисли какво точно да каже, тя просто се отпусна в обятията му, наслаждавайки се на усещането.

Защото точно сега тя се нуждаеше от него, а той бе тук. Отдаването ѝ може би бе глупаво, ала не възнамеряваше да се откаже от успокоението, което той ѝ предлагаше.

Двайсет минути по-късно сестрата ги повика по молба на доктор Бенедикт.

— Окото е наред — каза той на Алиша, веднага щом тя влезе в манипулационната. Младата жена тутакси се озова до Дейвид и взе ръката му. Върху дясното му око имаше бяла марлена превръзка. — Ако се оплаква, че вижда замъглено или нещо не както трябва, заведете го на офталмолог, но според мен няма да се наложи. И белегът ще изчезне скоро, но все пак ще следим отблизо оздравителния процес.

— Здравей, мамо! Мога ли да отида утре на училище с превръзката?

Доктор Бенедикт се засмя.

— Хайде да изчакаме няколко дни, Дейвид. Отокът трябва да спадне.

— Колко шева казахте, че имам?

— Само седем отвън, но вътре са много повече. Можеш спокойно да се изфукаш пред съучениците си.

— Окей! — Дейвид засия.

Докторът отново се обърна към Алиша, този път, за да ѝ напише рецепта за антибиотик.

— Франк, благодаря ти, че дойде толкова бързо — каза Пиърс.

— Няма проблем. Ще ти изпратя сметката — отвърна той закачливо.

— Не, изпратете сметката на мен — намеси се Алиша.

Двамата мъже я погледнаха смяяно. Не беше искала да произнесе думите толкова натъртено и заядливо, но просто така прозвучаха.

— Ами добре, разбира се. — Тонът му охладня. — Довиждане, Дейвид. Ще се видим след седмица, за да извадя конците. Обадете се в кабинета ми за час — каза той на Алиша.

— Ще го сторя. Благодаря. — Чувстваше се неловко и се чудеше какви ли са според доктора отношенията ѝ с Пиърс. Какви бяха отношенията ѝ с Пиърс?

Дейвид настояваше да ходи, макар Пиърс да му предложи да го занесе до колата. Беше по-замаян, отколкото мислеше, и те го подкрепяха от двете страни, докато стигнат паркинга.

— Пиърс, толкова съм ти благодарна, че дойде...

— Ще ви изпратя до вкъщи.

— Не е необходимо.

Мъжът раздразнено прехапа долната си устна.

— Хайде, Дейвид, влизай и лягай. — Той отвори задната врата на колата и помогна на момчето да се качи. После я затвори и като се обърна рязко към Алиша, сграбчи ръката ѝ и я дръпна на безопасно за ушите на Дейвид разстояние.

— Ще престанеш ли да се правиш на независима? Франк се шегуваше за сметката.

— Знам — каза тя и ядно изтегли ръката си. — Изпуснах се, преди да го осъзная. Извинявай, ако съм те изложила пред приятеля ти. Но не исках той да мисли, че аз съм... че съм...

— Е? — попита той нетърпеливо. — Какво не си искала да си мисли?

— Че съм поддържана жена, която чака ти да ѝ плаща сметките. Метреса.

— О, я стига! — извика той. — От кой исторически роман изкопа тая дума?

— Знаеш какво имам предвид.

— Да. Знам какво имаш предвид. — Той прокара ръка през косата си. — Не можеш да спреш хората да си вадят заключения, затуй е излишно да се притесняваш. И двамата знаем, че не е така.

— Именно. Знаем — каза тя гневно. — Бог ми е свидетел, че съм го чувала достатъчно. Какво тогава правиш тук? Защо ме обвиняваш, че се държа резервирано? Ти — с твоя секси поглед през масата на закуска в един момент и обвиненията ти, че искам да те хвана, като забременея, в следващия.

— Никога не съм ти отправял подобни обвинения — изръмжа той.

— Нима?

— Тревожех се за теб, не за себе си.

— Май чух подобна реплика в една сапунена опера.

— Истина е.

— А, значи за това става дума. Грижи за малката вдовичка и двете ѝ дечица?

— Да, донякъде.

— Втурна се днес тук и отново разби живота ми от състрадание, доброжелателност и християнско милосърдие?

— Наричай го както искаш.

Искаше да го нарече любов, но не ѝ достигна кураж. Искаше да хвърли думата в лицето му просто за да види как ще реагира. Вместо това двамата се гледаха втренчено през пространството, което ги делеше, дишайки тежко, чувствайки се някак неловко, задето водят този спор на обществен паркинг.

Накрая Пиърс пристъпи напред и обви пръсти около лакътя ѝ. Знаеше, че този път ще е безполезно да опитва да се освободи.

— Не си в състояние да шофираш. Ще ви откарам с Дейвид у вас, а ти мисли каквото искаш.

Младата жена се подчини, защото не ѝ се спореше повече. Но най-вече защото — каквите и да бяха неговите причини — тя го искаше у дома.

Безгръбначна глупава фуста — вътрешно се наруга тя. Ала го последва покорно. Мъжът я настани на мястото до шофьора.

— Ами твоята кола?

— По-късно ще я прибера. Само да я заключа.

Беше ниска, чужда марка, с елегантна изтеглена форма. Също като колите, от които излизаха дългокраки момичета, рекламиращи чорапогащици и парфюми, а след тях се стелеха дълги гривести коси и метри кожи от норка. И идеално подхождаше на собственика си. Алиша се зачуди колко ли дългокраки жени бяха слизали от колата, ескортирани от Пиърс. Франк Бенедикт не бе се изненадал, че приятелят му се грижи за жена. Навярно доста пъти преди бе виждал Пиърс в подобна роля.

Той се плъзна зад волана.

— Как е пациентът?

— Заспа.

— Май още е под действието на упойката. Ами Адам?

Алиша погледна часовника си и се слиса, като видя колко е късно.

— Трябва да си е вкъщи с жената, която ги гледа след училище. Дано шофьорът, който прибира Дейвид, да е чул какво му се е случило.

— Директорът каза, че ще се погрижи за това.

Ето нещо, за което не се бе сетила досега, помисли тя тревожно. Какво ли си е помислил директорът на основното училище, когато Пиърс се е появил в клиниката? Какво бе му казал Дейвид за Пиърс?

— Т-ти видя ли се с мистър Дженкинс?

— Да. — Четеше в нея като в книга или поне така говореше киселата му усмивка. — Казах му, че съм стар приятел на семейството.

— О-о!

Адам, както се и очакваше, бе завистливо впечатлен от превръzkата на Дейвид, от пластмасовата болнична гривна с името му и от вниманието, което брат му получаваше. Щом Дейвид бе преоблечен в пижама и настанен в леглото, Пиърс покани Адам да отидат заедно до аптеката и да купят лекарството на Дейвид. Това удовлетвори чувството му за справедливост. Когато се върнаха, ръцете му бяха отрупани с комикси и видеонигри.

— Купихме ги с Пиърс за теб — каза Адам, изсипвайки подаръците върху леглото.

— Видеото е развалено — каза мрачно Дейвид.

— О? — Пиърс клекна пред устройството. — Може да успея да го поправя.

Алиша изпъшка. Докато той беше за лекарството, бе телефонирала на родителите си за инцидента с Дейвид и те бяха тръгнали към тях. Надявала се бе, че Пиърс ще си е отишъл, когато се появят те. Де тоя късмет! Дойдоха, следвани по петите от родителите на Джим. И двата „комплекта“ баба и дядо нахълтаха в стаята на пострадалия, за да видят Пиърс и Адам в средата на пода, а наоколо разпръснати части от видеото, докато уж съзвелият се Дейвид надзърташе през раменете им и раздаваше съвети.

— Много приятен човек — вметна майката на Алиша с тренирано безразличие. Някой бе отишъл да купи печени пилета. След пикника на закрито майката на Алиша настоя да й помогне с почистването. Алиша просто искаше всички да се приберат по домовете си. Главата й бучеше и усещаше нервите си като изгорените краища на пренакъдрена коса.

— Кой?

— Алиша, колко мъже ти поправят телевизора и ти сменят трудни за достигане крушки?

— О, Пиърс. Да, приятен е.

— Отдавна ли го познаваш? Изненадана съм, че Дейвид се е обадил на него, вместо на нас.

Не беше разказала на родителите си за седмицата във вилата на Пиърс. Когато я бяха попитали за ваканцията, просто им бе казала, че с момчетата са прекарали много добре, благодарейки на щастливата си звезда, че Дейвид и Адам не бяха наблизо, та да ги осветлят за подробностите. Някои неща едно момиче, колкото и голямо да е, никога не споделя с майка си.

— Отскоро — отвърна тя уклончиво. — Но момчетата го харесват.

— По-възрастен е от другите мъже, с които си излизала.

— Ние не излизаме. Не е точно това.

Какво точно правеха? Не можеха да я обвинят, че е легнала с него на първата среща. Просто нямаха такава.

Когато родителите й и тези на Джим си тръгнаха, а Дейвид и Адам бяха по леглата, на Алиша й се прииска да се строполи като

чувал с картофи и да не става повече.

— Ето, изпий това — каза Пиърс, подавайки й някаква чаша.

— Какво е то?

— Не съм сигурен — каза той с крива усмивка. — Запасите ти от алкохол са, меко казано, ограничени. Доста се порових, преди да попадна на тази бутилка без етикет на горната лавица в кухненския шкаф.

— Май е брендито, което използвам за плодовия кейк на Коледа.

— Изпий го. — Той наклони чашата към устата й. Огнената течност я задави и опръска устните й. Пиърс оставил чашата на масичката за кафе. Като се смееше тихо, пое кехлибарените капчици с върха на пръста си. Очите му се впиха в нейните. Смехът му замря. Двамата останаха безмълвни.

С върха на пръста си той намаза устните й с брендито. Очите му се спуснаха към устата й, която чакаше — мека, влажна, с ухание на ликьор. Езикът му опита първо него, минавайки леко по устните й.

— Каквото и да е, много е вкусно — прошепна той.

— Тъй ли?

— По този начин, да. — Ръцете му я обвиха. Устните й не чакаха да ги убеждават да се отворят под неговите. Сториха го охотно, като свещенодействие, и поеха езика му дълбоко навътре. Целувката беше продължителна, опияняваща, натежала от чувство. Когато най-сетне се откъснаха, за да си поемат дъх, и двамата бяха замажи и се облегнаха един на друг.

Пиърс допря устни до ухото й.

— Водата ти ще изстине.

— Моята какво? — Гласът й прозвуча като струна на виолончело, която е дръпната, без да знае да затрепти ли или не. Не й се мърдаше. Искаше да остане, сгушена в обятията му, до края на дните си. — Водата ми?

Той разхлаби прегръдката.

— Докато си взимаше довиждане с ваш'те, ти напълних ваната. Ела.

Хващайки я за ръката, я поведе към банята. Тя се огледа из помещението, сякаш очакваше нещо да се е променило, откак той е бил тук. Беше изненадващо същото. От дълбоката вана се издигаше ароматна пара.

— Изглежда божествено — въздъхна тя.

— Отпусни се максимално. Аз съм насреща. Ще отговарям на телефона или каквото се наложи. И — рече той, поставяйки пръст върху устните ѝ, които понечиха да се отворят — обади ли се някой, ще се представям като братовчед или брат, или нещо подобно.

— Нямам брат.

Мъжът я целуна по носа.

— Вземи си вана. — Вратата се затвори след него.

Когато се появи от спалнята, беше загърната в синьо копринено кимоно и мъгла от сексуална възбуда.

— Момчетата чуват ли се? — попита тихо.

Пиърс седеше на дивана във всекидневната и гледаше телевизия. При звука от гласа ѝ изключи приемника и се изправи. Очите му одобрително се разшириха, после се свиха огладняло.

— Не, току-що бях при тях. И двамата спят.

Тя зашумоля из стаята, опитвайки да се държи нормално и да се прави, че бедрата ѝ не се разтапят, а вътрешностите ѝ не горят. С престорена небрежност откъсна сухо листо от една саксия.

— Харесва ми къщата ти — каза Piъrс, гласът му беше дрезгав.

— Благодаря. — Гипсови стени, италианска теракота на пода, щори на прозорците. Къщата ѝ беше същата, откакто я купи скоро след смъртта на Джим. Но изведнъж всичко наоколо ѝ се стори чуждо. Почувства, че единственото място, където някога щеше да се усеща у дома, бе в прегръдките на Piъrс. Мисълта беше абсурдна, но приятна.

— Смятам да направя някои промени и да купя нови мебели, но ще изчакам момчетата да поотраснат.

— Умно е.

Приказваха за несъществени неща, преструвайки се, че това е обикновен разговор между стари приятели, а не заредена с електричество среща между любовници.

Piъrс се проклинаше. Защо стоеше тук и се държеше като идиот, когато онова, което искаше, бе да я държи в обятията си, да я милва и целува. Наистина ли бе гола под пеньоара или това просто бе похотлива надежда на порочното му съзнание?

— Ами работата? — попита. Тя беше гола. Под меката тъкан едва се забелязваха по-тъмните петна и сладостното безсрание на гърдите ѝ.

— Обадих се и им казах, че утре няма да отида. — Той изглеждаше безсрамно привлекателен с навитите ръкави на ризата. Сакото и вратовръзката бяха преметнати на облегалката на един стол. Три копчета на ризата бяха разкопчани. Прииска ѝ се да я разкъса, да види целите му гърди, не само този подмамващ крайчец, гъсто покрит с меки къдрави косъмчета.

— Имах предвид решението ти.

— Приех работата. — Усмивката ѝ бе уверена, горда и той се усмихна заедно с нея.

— Прекрасно. Харесва ли ти?

Тя отметна назад глава и изрече малко задъхано:

— Това е предизвикателство. — Очите му изгаряха кимоното ѝ. Усещаше топлината им, докато се плъзгаха по тялото ѝ. Защо не дойде при нея да я прегърне? — Никога не съм била толкова заета. Напролет ще ходя в Ню Йорк да купя моделите за есента.

— Ще се справиш. — Господи, желаеше я. Нуждаеше се от нея.

— Дано.

— Сигурен съм.

— Благодаря за доверието.

Чувстваше се всичко друго, но не и уверена. Отдавна не бе попадала в подобна ситуация с мъж. Как се постъпваше в такива случаи? Дали не я чакаше първа да предприеме нещо? Или може би мислеше, че след спречкването им днес следобед тя не го иска? Не виждаше ли, че умира да я люби? Младата жена пристъпи към него.

— Искаш ли малко... Какво е това? — Навън се чу автомобилен клаксон.

Той не бързаше да отговори.

— Такси — каза накрая с равен, убит тон. — Извиках го, докато беше в банята. Не мога да остана. Трябва да вървя, Алиша.

Тя погледна към вратата, после към него, неверието измести изражението ѝ на очакване от допреди миг. Очите му умоляваха за разбиране, но докато я наблюдаваше, върху лицето ѝ се появи безизразна маска.

— Разбира се — каза тя рязко. — Благодаря ти за всичко.

— Недей, моля те.

— Недей какво?

— Не се сърди и не прави тръгването ми по-трудно, отколкото вече е.

Тя се изсмя дрезгаво.

— Не виждам защо го намираш за трудно. Имаш богат опит в това отношение.

Клаксонът нетърпеливо иззвири.

Пиърс отвори рязко входната врата и извика:

— Ей сега идвам.

— Не чакам бесплатно, мистър.

— Пусни си брояча тогава.

Той хлопна вратата и влезе в стаята.

— Трябва да вървя. Ако остана...

— Върви тогава — кресна тя.

— Ако остана, ще те любя.

— Боже опази.

— И ще прекарам цялата нощ тук и няма да преставам да те любя.

— Само че не желаеш да се ангажираш — подигра го тя.

— Невъзможно е.

— Разбирам.

— Не разбираш.

— Обясни ми тогава.

— Не мога.

— О, върви по дяволите! — викна тя и му обърна гръб. В следващия миг се изви рязко, в очите ѝ пламтеше гняв. — Защо въобще си направи труда, Piъrс? Защо просто не се държа, сякаш изобщо не си чувал за Дейвид Ръсел, когато ти се обадиха от училището? Защо дойде вкъщи с нас? Защо е всичко това, Piъrс? Защо?

Три големи крачки и той се озова до нея, твърдите му пръсти се стегнаха около лактите ѝ, притегляйки я към него.

— Защото не сте ми безразлични. Защото обожавам синовете ти и дяволски ми се иска да бяха мои. И защото те желая толкова силно, че не мога да направя нищо, ако не те виждам, усещам, вкусвам...

От гърлото му се откъсна болезнен стон, после устата му се сля с нейната. Целуваше я диво, езикът му проникна дълбоко, с необуздана страст. Главата ѝ се отпусна назад върху ръката, която я държеше за

раменете. Устните му последваха движението й и се впиха във врата и гърлото ѝ, преди отново да се върнат на устата.

Ръката му разтвори пеньоара ѝ и намери гърдата. Замачка я собственически. Зърното ѝ се втвърди като перла под вешния палец — двамата потрепериха от залялото ги като река желание.

Устата му намали малко устрема си, продължавайки да опустошава устните ѝ, но толкова сладостно, толкова сладостно! Пръстите ѝ се заровиха в косата му. Гневът само бе засилил страстита ѝ. Изпитваше неистова нужда от него. Преживяният стрес през деня се превърна в огнено желание. Тялото ѝ се изви към неговото очакване да я изпълни. Посегна към него. Докосна го.

Той изруга. Започна да се моли. Потри се в ръката ѝ.

— Желая те — прошепна дрезгаво. — Искам те, искам устата ти, гърдите ти. — Думите излизаха накъсани от заетите му устни. Притисна я към себе си, сякаш никога нямаше да я пусне, и устата му потърси ямката на шията ѝ. — Не усещаш ли колко те желая? Да не мислиш, че съм забравил какво е да съм в теб? Знаеш ли какво ми струва да те оставя сега? — Обхвана с длани лицето ѝ и прокара палци по подутите ѝ от целуване устни. — Желая те, любов моя, ала не мога да те имам.

След което мъжът си тръгна и тя остана сама.

Дните минаваха в изтощителна, трескава работа, която би трябвало да я уморява така, че всяка нощ да спи непробудно. Ала Алиша страдаше от безсъние. Всяка нощ в леглото я избиваше на плач — прегръщаща възглавницата и копнееше за силната топлина на Пиърс, за пламенните му целувки и еротични ласки.

През деня в нея се бореха две състояния. Изпитваше гняв. Мразеше го. Как посмя отново да постъпи така? Беше нечовешки жестоко да я измъчва по този начин. Но той не беше жесток човек. Тогава каква игра играеше? Игра ли беше наистина? Щеше ли да го види отново някога? И тогава я обсебваше другото състояние — потъващо в черна като бездна самота и беше безсилна да се измъкне от нея.

Направо би могла да го убие за това, което ѝ стори — и то два пъти. Ала в същото време непрестанно се оглеждаше през рамо с

надеждата да го види.

Затуй щом звънецът на входната врата иззвъня вечерта в деня, когато извадиха конците на Дейвид, тя скочи автоматично и дъхът и пулсът й лудо се ускориха. Дали не беше той? Може би идваше да провери как е Дейвид? Може би идваше да я моли за прошка?

Като навлажни устни и среса с треперещи ръце косата си, тя отиде до вратата. Пое си дълбоко въздух и я отвори.

— О, боже, какво се е случило? — извика изплашено.

[1] Висшата мода (фр.). — Б.пр. ↑

СЕДМА ГЛАВА

— Татко тук ли е?

Гримът от очите на Криси Ренолдс се бе свлякъл по бузите след порой от сълзи, който още не беше секнал. Скъпата ѝ вечерна рокля бе намачкана като хармоника, по чорапите ѝ имаше бримки. През добре оформената ѝ къса прическа сякаш бе минал ураган.

— Криси, какво се е случило, за бога? — възклика Алиша и дръпна момичето да влезе. Добре че Дейвид и Адам вече спяха. Щяха да се изплашат, ако видеха дъщерята на Пиърс в такова състояние. — Какво е станало? — Дали не я бяха нападнали?

— Татко няма ли го тук? — изплака тя.

— Не. — Алиша я отведе до дивана и тя потъна във възглавниците, заравяйки лице в ръце.

— Помислих, че може да е тук. Обадих му се, но никой не отговаря. Потърсих твоя номер от указателя в една телефонна кабина и разбрах по адреса, че съм близо и май е по-добре направо да се отбия. Трябва да видя татко. Знаеш ли къде е?

— Не, не съм го виждала от седмица. Дейвид пострада с окото и...

— О, Алиша, извинявай. Татко ми разказа. Как е Дейвид?

Пиърс ѝ е разказал? Не се беше обаждал, макар всеки ден да изпращаше различни картички на Дейвид.

— Добре е, а какво се е случило с теб?

В принудения смях на Криси липсваше хумор. Тя прегълътна сълзите си.

— Направих сцена на партито тази вечер. Беше организирано в чест на годеника ми и на мен. Само че той вече не ми е годеник.

Алиша взе ръката на Криси и спокойно рече:

— Разкажи ми.

Разстроената млада жена сякаш това и чакаше.

— О, Алиша, не знам какво ми стана. Просто изведнъж осъзнах, че там има прекалено много фалшиви хора, усмихващи се прекалено

фалшиво, отправящи ни кухи пожелания с изтъркани фрази. Погледнах към годеника си и изведнъж се запитах какво, по дяволите, правя там с него и какво щях да правя с него до края на живота си. — Тя отново се засмя. — Казах: „Обичаш ли ме?“. А той се втренчи в мен, сякаш си бях загубила ума. Свалих си годежния пръстен и му го връзих, а после направих съобщение по микрофона на музикантите, че сватбата се отменя.

Алиша спря смеха си с ръка.

— Не си го направила.

— Напротив, направих го.

— Извинявай, не исках да се смея, просто си представих реакцията, която си предизвикала.

— Помислих, че майка ми ще получи удар.

— Баща ти там ли беше?

— По-рано, но си беше тръгнал. Затуй си помислих, че може да е тук. Тази вечер нямаше среща, но бързаше да си отиде. Майка ми, разбира се, беше бясна, че си тръгва веднага след вечерята.

Алиша искаше да проумее причините, поради които Пиърс нямаше среща. Начинът, по който го каза Криси, я накара да повярва, че поведението му вечерта е било необичайно. И се питаше къде ли е в този час. Може да е имал по-късна среща с жена, неподходяща да присъства на годежното парти на дъщеря му. Мисълта ѝ причини такава болка, че побърза да я пропъди.

— Какво ще правиш сега? — попита тя Криси.

Въздишайки шумно, Криси се облегна назад във възглавниците и отпусна глава.

— Честно казано, нямам представа.

— Добре тогава, да се съсредоточим върху момента — каза Алиша бодро. — Мисля, че не бива да шофираш по улиците на Лос Анджелис толкова късно и в подобно състояние. Защо не си вземеш една гореща вана и не преспиш тук?

— Не искам да ти се натрапвам.

Но Алиша видя, че идеята ѝ се понрави. Изглеждаше изтощена и емоционално, и физически.

— Не се натрапваш. Знаеш ли как ще ти се зарадват момчетата утре, като те видят?

Криси се усмихна, сетне изохка:

— Не мога да остана, Алиша. Майка ми ще изпрати ФБР по петите ми. Ще се обади на татко и ще го притесни. Пък и аз искам да говоря с него.

— Аз ще го потърся вместо теб. — момичето никога нямаше да узнае какво ѝ струваше да предложи подобна услуга. — Хайде, сваляй тази рокля — каза тя и се изправи. — Ще ти намеря нещо да се преоблечеш. — Пиърс ѝ беше предложил същото на вилата. В съзнанието ѝ изплува споменът за черната нощница, която бе намерила. Държал я беше пред тялото ѝ, очите му бяха...

Криси бе настанена в стаята за гости и Алиша провери дали там има всичко, от което би могла да се нуждае. Почука на вратата на банята.

— Всичко наред ли е? По-добре ли се чувствува?

— Тъкмо от това се нуждаех. Благодаря ти, Алиша.

— Радвам се, че дойде вкъщи. — Направи пауза. — Ъ... Криси, кой е телефонът на баща ти? Ще му се обадя от твое име.

Криси ѝ каза и през следващите няколко минути тя го набра два пъти. Никой не отговаряше. Криси дойде при нея в кухнята, където тъкмо отпиваше от билковия чай. Беше си облякла нощницата. Криси бе се увила в един от пеньоарите ѝ.

Криси разбърка меда в чашата си, щом Алиша я постави пред нея. Отпи изprobващо. Съдържанието на чашата я заинтригува. Вгледа се в нея няколко дълги мига.

— Алиша — произнесе накрая колебливо. — Знам, че не е моя работа, но как така не знаеш домашния телефон на баща ми?

Алиша разсеяно разбърка собствения си чай.

— Не съм имала случай да му се обаждам.

— Значи съм събркала? Между вас не е имало нищо онази седмица на вилата?

— Баща ти е много привлекателен мъж — каза Алиша и неудобно се размърда на стола.

— Но не е твой тип?

Точно нейният тип. Ако някой бе от женски пол, Пиърс бе неговият тип.

— Сигурно няма обичай да ухажва жена с две досадни хлапета, припкащи подире ѝ.

— Луд е по децата ти. Той ми го каза. — Отпи от чая и се вгледа в Алиша през масата. — И по теб е луд.

— О-откъде знаеш? — Опита да се направи на безразлична, но не успя. Очите на Криси я гледаха лукаво.

— Попитах го дали му е проработил късметът да те свали. — Шокираното лице на Алиша я накара да се разсмее. — Не, не съм. Поне не с тези думи.

— Той какво каза?

— О, цели пет минути ми обясняваше колко си интелигентна, забавна, чаровна и красива, и добра майка, и добър слушател, и приятна, и нежна, и женствена. Накрая аз казах: „Е, и?“, а той рече: „Има проблеми“.

— О-о.

— Какви проблеми? Да не би ти още да не си забравила съпруга си или нещо подобно?

— Не.

— Тогава не схващам. Татко винаги се е харесвал на жените. Нали не възразяваш, че се изразявам така?

— Очевидно е за всеки.

— Тогава какви проблеми? Всяка жена, от която е бил привлечен, обикновено е ставала негова. Ако самата не го е искала, не го е преживявал особено.

— Не разбирам какво искаш да кажеш.

Криси постави длани на масата и се наклони напред, за да подчертава думите си.

— Виж, аз не съм сляпа. Вие двамата просто се изяждате с погледи. Дали вече сте били заедно — това не знам. Но каквото и да се е случило, сега и двамата приличате на ходещи развалини. Тази вечер татко изглеждаше осмъртително, а щом го попитах защо, каза, че не е спал добре. И честно казано, ти също не изглеждаш добре. Е, какво все пак става с вас двамата? Ако се привличате толкова, какво има да губите?

Алиша би искала да попита същото Пиърс.

— Има проблеми — повтори тя тихо и тъжно.

— Е, добре. — Криси въздъхна и се изправи. — Коя съм аз, че да давам съвети на нещастно влюбени? Току-що разкарах един от най-желаните ергени в Южна Калифорния. — Те се засмяха, ала всяка бе

смутена от собствените си мисли. — Ще отида да си легна, ако не възразяваш.

— Разбира се.

— Ако поостанеш още, би ли продължила да звъниш на татко? Мога да се обадя на майка ми и да ѝ кажа къде съм, ала точно сега не ми е до тирадите ѝ. Нали разбираш?

— Разбирам. — Алиша мило се усмихна. — Лека нощ.

Криси се наведе и я целуна по бузата.

— Лека. Благодаря ти за всичко, Алиша.

Той вдигна телефона едва на зазоряване. Алиша му бе звънила всеки половин час. Казваше си, че усърдието ѝ е заради Криси и че и без това не може да спи. Истинската причина беше, че самата тя се беспокоеше за Пиърс. Всъщност дали и това не бе извинение? Дали не бе движена от ревност и желание да узнае къде може да е по това време на нощта и с кого? Както и да е, беше продължила да звъни, докато най-сетне той отговори с рязко „Да?“.

— Пиърс? — Грубият му яден тон я свари неподготвена.

— Да, Пиърс Ренолдс е на телефона. Кой е?

— Алиша.

— Алиша! — възклика той. Представи си го съвсем ясно как поглежда към часовника си. — Станало ли е нещо?

— Не, аз...

— Тогава може ли да ти се обадя след малко. Опитвам се да държа линията чиста. Нещо се е случило с Криси.

— Тя е тук.

— Къде?

— Тук, вкъщи.

Пиърс си отдъхна в леглото, главата и раменете му се отпуснаха облекчено.

— Сега е добре, макар че състоянието ѝ беше ужасно като дойде.

— Кога беше това?

— Към полунощ. Оттогава опитвам да се свържа с теб.

Той долови въпроса в гласа ѝ. Дали не мислеше, че е бил с друга жена? Само ако можеше да ѝ каже, че просто много усърдно се е опитал да се напие до забрава. Но не беше се получило. Дори алкохолът не беше в състояние да притъпи спомените, нито да разсее духа ѝ, който танцува пред очите му и уж беше наблизо, а все му

бягаше. Накрая се бе отбил в едно денонощно кафене и бе закусил. Не беше успял да сложи хапка в устата си по време на вечерята, която Доти бе спретнала в чест на Криси и бъдещия й съпруг. Всъщност целта й бе да се види колко блестящ е изборът на Доти. Цялата история бе го отвратила.

— Не бях вкъщи.

— О-о.

Господи, искаше да й каже колко много му липсва.

— Сигурно Криси ти е разказала какво е направила на партито. Майка й се обади преди петнайсетина минути, тъкмо влизах. Държеше се истерично, ала това не е необичайно за Доти.

— Криси отчаяно искаше да говори с теб, но иначе е добре. — Направи пауза, знаейки, че не е много уместно да пита. — Пиърс, ти не й се сърдиш, нали?

— Не, по дяволите. Радвам се, че се отърва.

Алиша изпита облекчение. Знаеше, че Криси би се разстроила много, ако баща й порицае дръзката й постъпка.

— Чудесно. Страшно искаше да говори с теб. Ще се почувства много по-добре, като разбере, че подкрепяш решението ѝ.

— Има одобрението ми. Да дойда ли?

— Сега спи.

Но ти не — помисли Пиърс. — *И аз не спя.* И толкова ми се иска да те държа в обятията си. Да лежим, прегърнати в леглото, докато слънцето изгрее.

— Тогава ще почакам до сутринта.

— Вече е сутрин.

Дали не усети упрек в гласа ѝ?

— По-късно сутринта.

— Добре. Ще й кажа, че ще дойдеш към девет, става ли?

— Отлично. Лека нощ.

— Лека нощ.

Не лека нощ, любов моя. Не лека нощ, скъпи. Дори не лека нощ, Пиърс. Просто лека нощ. Държеше се хладно. И той не я винеше. Беше негодник. Само ако знаеше, че трябва да е такъв заради собственото ѝ добро!

Отиде у тях в осем и половина. Не бе успял да заспи, затова взе душ, обръсна се, облече се и започна да убива времето, докато реши,

че може да се появи, без да изглежда прекалено нетърпелив да я види.

Алиша го видя да идва по тротоара, когато отвори входната врата, за да прибере сутрешния вестник. Трябаше да се съгласи с мнението на Криси, че изглежда ужасно. Но за нея беше хубав и ѝ се прииска да обвие ръце около него. Вместо това, каза хладно:

— Здравей, Пиърс! Благодаря за картичките до Дейвид.

— Как е окото му?

— Вчера извадиха конците. Невероятно е какво може да направи една седмица. От белега е останала само бледа розова черта. Казах му, че след година-две този белег ще побърква момичетата.

Мъжът се усмихна.

— И как ти отвърна Дейвид.

— Гадост — цитирам. — Той се засмя и тя му шътна да мълчи.

— Още спят.

— Потомството ни прави всичко възможно да ни събере — отбеляза той тихо. — Първо инцидентът с Дейвид, сега пък това с Криси.

— Да, така изглежда.

После ги обгърна познатата тишина, впиha погледи един в друг и останаха така. Жадно се наслаждаваха на близостта си. Той огледа бледото ѝ лице, а тя забеляза тъмните кръгове от умора под очите. Пиърс наблюдаваше как дъхът ѝ повдига гръденния кош и кара гърдите ѝ да потрепват. Искаше да ги докосне, да усети под пръстите си облата им мекота. Тя наблюдаваше как пулсът му тупти в основата на гърлото. Искаше ѝ се да притисне устни там, да усети с тях ударите на сърцето му.

Миглите ѝ потрепнаха, закривайки замъглените ѝ от желание очи.

— Защо не влезеш да поговориш с Криси, докато е още спокойно? Тя те очаква. Ще ви донеса кафе.

Той се протегна за ръката ѝ и бавно я привлече към себе си.

— Благодаря ти, че си я приютила през изминалата нощ. — Мъжът обви с длани главата ѝ, наклони я и я целуна нежно по устните. Очите им с усилие се отвориха, когато неохотно се разделиха.

— В стаята за гости ли е?

Алиша кимна безмълвно и той влезе в хола. Сърцето ѝ бясно биеше, а кръвта ѝ се бе сгорещила само от докосването на устните му.

По дяволите! — изруга тя наум, докато приготвяше таблата с кафето и чашите. Беше се клела, че ще се държи на положение, а ето я сега — трепери и преплита крака пред него като девственица пред бога на плодородието.

Вярно, той се интересуваше от здравето на сина ѝ. Вярно, беше баща, загрижен и уязвим, когато ставаше въпрос за дъщеря му. Вярно, проклетникът се целуваше най-добре в цялата проклета вселена. Ала беше ли достатъчно всичко това да се чувства толкова обезоръжена? *Прояви малко воля, за бога. Малко характер. Не му позволявай да те води за носа.*

Решена да не се оставя отново да я прави на глупачка, тя почука на вратата и Криси ѝ извика да влезе. Бяха седнали на леглото, което Криси бе оправила. Държаха се за ръце и Пиърс се усмихваше.

— Кафе? — попита Алиша и двамата се усмихнаха вместо „да“. Сипа им в чашите и понечи да излиза.

— Не, остани — каза Криси и като протегна ръка, дръпна Алиша при тях на леглото. — Тъкмо бях стигнала до хубавата част — рече тя с дяволита усмивка. — Щом бъдещата ми свекърва осъзна, че говоря сериозно, каза: „И сега къде ще нося роклята, дето си я купих за сватбата? Съвсем неподходяща е за други случаи“.

И тримата се засмяха, но Пиърс чу Криси да въздъхва и я погали по бузата.

— Не съжаляваш, надявам се.

Зелените като на баща ѝ очи срещнаха неговите.

— Само задето по-рано не видях каква каша се каня да забъркам. Как съм могла да бъда толкова глупава?

— Но осъзна грешката си и предприе нещо. Горд съм, че намери сили да го сториш.

— Татко. — Криси се наведе и силно го прегърна. Прегръдката им бе топла, приятелска. Помежду им вече не съществуваше неловкост. Алиша усети как в гърлото ѝ се спира буза.

Преди сцената да стане прекалено сантиментална, вратата шумно се отвори и вътре нахлуха Дейвид и Адам.

— Пиърс, Криси! — завикаха те в хор и се хвърлиха на леглото.

— Днес ли ще ходим в Дисниленд? — изписка Дейвид.

— Внимавай с окото! — извика Алиша.

Онова, което последва, бе размяна на поздрави и новини, която съперничеше на врявата по коридорите на Обединените нации. Всички говореха едновременно. Най-сетне Адам се провикна:

— Искам си закуската.

— И тъй, какво ще правиш сега? — Пиърс попита дъщеря си, щом палачинките бяха сервирани. Бяха се скуччили на масата, но никой не забелязваше, че си бълскат лактите.

— Днес? Ще си търся апартамент.

— Нали имаш апартамент? — Пиърс остана озадачен.

Криси поклати глава.

— Този апартамент е на майка ми. Тя го намери, обзаведе го, тя плаща сметките.

— Аз плащам сметките — каза Пиърс.

— Уф, извинявай — каза тя. — Както и да е, искам сама да си избера местенце. Искам да започна да се издържам сама. Ще ми бъде трудно с лекциите и тъй нататък, но наистина искам да го направя, татко.

Той намигна одобрително.

Алиша обмисляше.

— Криси, можеш ли да направиш няколко скици? Големи, сензационни, висша мода?

Криси остави вилицата си.

— За какво ти са?

— Ще ги рамкираме и ще ги окачим по стените в магазините.

Очите на Криси се разшириха.

— Сериозно ли говориш, Алиша?

— Да. Мислех си, че магазините ни имат нужда от освежаване. Виждам го като красиви рисунки в месингови рамки. Много драматични, стилизираны, като тези върху старите корици на „Вог“. Защо това да не са твои неща?

— Не би ги купила само защото са мои, нали? Искам да кажа, ако не струват, ти...

— Направи ги да струват — предизвика я Алиша с лукава усмивка.

— Договорихме се. — Криси протегна ръка през масата и двете се здрависаха делово.

Тръгна си след малко, облечена в чифт джинси и пуловер, заети от Алиша.

— Ще ви се обадя.

— Направи го — извикаха едновременно Алиша и Пиърс, махайки ѝ за довиждане от входната врата. Походката ѝ бе енергична и уверена, докато се насочваше към поршето.

— Ще ходим ли, Пиърс? Ще ходим ли?

Алиша се извърна и видя, че още малко и Дейвид, и Адам ще затанцуваат от вълнение.

— Какви са тези приказки за Дисниленд?

Пиърс смутено се почеса по слепоочието.

— Обещах на Дейвид да го водя в Дисниленд, ако се държи мъжки, докато доктор Бенедикт му шиеше окото.

— Държах се мъжки.

— Държа се мъжки — потвърди Адам, който дори не беше присъствал.

— Ще говорим за това с майка ви, докато почистваме кухнята. А вие разтребете стаята си, облечете се, измийте си зъбите и ще видим.

— Ура! „Ще видим“ обикновено значи „да“, Адам.

— Ура!

Втурнаха се към стаята си.

Пиърс улови Алиша за ръката и я задърпа към кухнята. Щом вратата се затвори зад тях, той я притегли към себе си и потърси устните ѝ.

Тя изви глава.

— Мислех, че ще ми ем чиниите.

— По дяволите чиниите! Нямам търпение да те нацелувам. — Впи устни в нейните.

Алиша все още му беше сърдита. Защо му позволяваше да се държи така? Защо стоеше тук като размекнат воськ в очакване да я моделира с милувките си? Под вешата му уста всичките ѝ решения и враждебност, и клетви, че ще го отбягва, изчезваха. Не можеше да му устои.

Не и когато езикът му изпълваше устата ѝ, опипваше я еротично, извиваше се мързеливо, възпламенявайте искри от желание във всяко забранено кътче на тялото ѝ. Не и когато ръката му се плъзгаше под блузата ѝ и обхващаше голата ѝ гръд с топла, масажираща длан. Не и

когато пръстите му лекичко докосваха зърното й, за да го превърнат в бисер на страстта.

Рационалната Алиша се противеше на емоционалната. Правеше същата грешка, гмуровайки се сляпо и с главата напред към още по-силна сърдечна болка. Мазохистично си просеши повторно изоставяне. Но в момента не я интересуваше. Как можеше да му каже „не“, когато всичко в нея крещеше „да, да, да“?

Мозъкът на Пиърс му изпращаше предупредителни сигнали, но тялото му отдавна бе престанало да се вслушва в мозъка. Беше се отказвал колкото дълго съумя. По дяволите бъдещето и рисковете! Щеше да ги посрещне. Искаше да й даде любовта, която изпълваше до пръсване сърцето му. Някак си трябваше да й предаде, че сега знае, че духът му е непълен без нея. Тя несъмнено знаеше колко много я желае тялото му.

— Не го прави отново — простена тя. И още докато го произнасяше, ръцете й обвиха врата му, а езикът й немирно се мушна между устните му.

— Съжалявам за всеки път, когато съм те наранявал. — Дланите му обхванаха гърдите й отстрани. — Никога не съм искал да те нараня, Алиша. Кълна се. — Устните му изгаряха врата й, а нежностите, които й шепнеше, бяха еротични, скандални и я караха да се разтапя.

Той повдигна блузата й и сви леко колене, за да изравни главата си с гърдите й. Едната й гъ尔да изпълни ръката му. Той я целуна, после пак и пак, и тя застена в делириум.

— Пиърс, Пиърс. — Името му излезе от устните й хрипливо. — Господи, ще полудея.

Той се върна към устата й и със съжаление спусна блузата върху мократа, блестяща от целувките му гръд.

— Ела — каза дрезгаво и я дръпна върху скута си, докато се отпускаше на един стол. Зарови глава в гърдите й. — Ако не спрем, ще те изнасиля направо върху кухненската маса.

Сведе глава към него, притискайки го силно, и го покри с косите си.

— Може и да не възразя.

— О, господи, Алиша, не се движи. Убиваш ме. — Но ръцете му се спуснаха по бедрата й и я притиснаха към скута му. — Как е възможно нещо тъй хубаво да е такова мъчение?

Устните ѝ намериха ухото му и лекичко го захапаха.

— И онази нощ на вилата седях в скута ти. Тогава не възразяваше. — Гласът ѝ звучеше прельстително, подчертавайки игривостта на езика ѝ.

— Тогава не бях в джинси. — Той изстена, щом тя лекичко се намести отгоре му. — Е, добре — изръмжа заплашително и пулсът ѝ щеше да изскочи от вените. — Тази игра е за двама. — Още веднъж ръката му се плъзна под блузата. — И тогава целувах гърдите ти, помниш ли?

— Ъ-хъ. — Очите ѝ се затвориха и дъхът ѝ стана бърз и неравен.

Извади ръцете си от блузата ѝ и зарови пръстите си в богатството на косите ѝ. Притисна чело към нейното.

— Сега не му е нито времето, нито мястото, любов моя, в противен случай, повярвай ми, отдавна да съм дълбоко в теб.

— Пиърс! — въздъхна тя, освобождавайки устата си от устните му. — Ще има ли някога време и място?

Той я прегърна още по-силно.

— Господи, надявам се. Надявам се.

Устните му се впиха в нейните. Запечата ги с любовна клетва. Ръцете ѝ се сключиха зад главата му и тя отговори на страстната целувка.

През вратата се втурнаха Дейвид и Адам. Замалко да се препънат от изненада. Алиша и Пиърс подскочиха смутено.

— Мама и Пиърс правят секс — изтананика с измислена мелодия Дейвид. — Мама и Пиърс правят секс.

Шокирана от внезапната им поява и от напевния рефрен на сина си, Алиша замря неподвижно върху скута на Пиърс, ръцете ѝ останаха сплетени на врата му.

— Дейвид Ръсел, къде си чул това?

— Измислих си го.

— Добре, престани да го повтаряш. Дори не знаеш какво значи.

— Знам.

— Какво значи тогава? — попита тя предизвикателно, уверена, че той се перчи.

— Означава да се прегръщате и целувате и да лежите заедно в леглото.

Тя зяпна и се втренчи в него с бързо мигащи очи. Обърна се към Пиърс, онемяла от изненада. Той се усмихваше, веждите му закачливо се бяха извили нагоре. Вдигна рамене.

— Ти попита.

— Видя ли, казах ти, че знам какво значиекс — рече Дейвид и се изпъчи гордо.

— И аз знам — не остана по-назад Адам.

Алиша се взираше в децата си, сякаш ги виждаше за първи път. Пиърс с всички сили се опитваше да сдържи смеха си, но раменете му се тресяха. Колкото може по-тържествено той се обърна към Дейвид.

— Може да ти е известно всичко за това, но истинските джентълмени не го обсъждат в присъствието на дами. — Пиърс я смуши с лакът и попита с крайчеца на устата: — Много ли пуритански прозвуча?

— Не ме питай за мнението ми. Дори не предполагах, че той знае думата.

— Защо досега не си си поговорила по мъжки с тях за тези работи?

— Защото не съм мъж.

Очите му се плъзнаха по гърдите ѝ.

— Забелязах — каза и погледът му потъмня.

— Е, ще тръгваме ли вече? Защо не сте измили чиниите? Ние сме готови.

— Чиниите не са измити, защото Пиърс и аз... говорехме за Дисниленд — каза Алиша превзето. Скочи от скута му, изглади блузата си и прокара пръсти през косата си.

— Вие не говорехте, вие се целувахте — каза Адам с равен глас.

— Ами да, ние се... малко — призна тя с пламнало лице.

— Ще тръгваме ли? — Дейвид си знаеше своето.

Алиша погледна Пиърс въпросително.

— Да, ще тръгваме! — каза той. Успя да надвика писъците им. — Вземете си якетата и шапките и каквото там решите, докато ние измием чиниите.

Дейвид се втурна навън, но се сблъска с Адам, докато тичаше обратно.

— Чиниите ли ще миете, или пак ще почнете да се целувате?

— Ще измием чиниите — каза Пиърс и начерта въобразаем кръст върху сърцето си. — Обещавам.

— Окей! Хайде, Адам. Ей, ама можеш ли да го повярваш?

Алиша и Пиърс ги наблюдаваха как излизат. Спогледаха се и се засмяха.

— Наистина ли искаш да прекараш съботата си в Дисниленд? — попита той, притегляйки я в обятията си.

— Ти там ли ще бъдеш? — Постави ръце под яката на ризата му и прокара пръсти през косъмчетата на гърдите.

— Така изглежда.

— Тогава и аз искам да прекарам деня си там. — Той наведе глава и я целуна. — Обеща на Дейвид, че няма да се целуваме повече — промърмори изпод устните му.

— Нарушавам обещанието.

ОСМА ГЛАВА

Момчетата прекараха страхотен ден. Пиърс и Алиша не престанаха да се усмихват. Обикаляха Дисниленд ръка за ръка, но все намираха начин да се докоснат. Ако трябваше да се разделят, очите им продължаваха да се следят. За всеки, който ги наблюдаваше, бяха влюбена двойка.

Днешният ден им принадлежеше. Конфликтът им — все още загадка за Алиша — беше останал в забвение. Отдаваха се на взаимната си фантазия и се държаха като семейство.

Ядоха, пиха, смяха се и се правиха на клоуни, а накрая успяха да убедят дърпащия се Адам да влезе с количка в пещерата Матерхорн.

— Хайде, не ставай бебе — присмя му се Дейвид. — Това е върхът. Честно.

— Адам и аз можем да почакаме — предложи Алиша.

— Не! — отсече Адам, не искаше да проличи, че го е страх. — Искам да вляза в пещерата, само че... може ли да седна до Пиърс?

Пиърс разроши косата на момчето.

— Иска ли питане! На кого, мислиш, разчитах да ме държи за ръката?

Адам седна, притиснат като сандвич между Пиърс и Алиша. Със затворени очи и напрегнато тяло той се сви помежду им. Но пътуването му хареса и поиска да го повторят. Този път се возеше отпред в колата. Зад него беше Дейвид, после Алиша и Пиърс.

— Пиърс! — ахна тя шокирана, щом количката влезе в тъмната пещера. Ръцете му я обвиха и заскитаха на воля.

— Хмм?

— Не мисля, че подобно нещо е разрешено в Дисниленд. — Забравяйки за голямата скорост на подскачащата по релсите кола, тя отпусна глава на гърдите му.

Момчетата пищяха възбудено и явно си играеха на „космонавти“, забравили за възрастните зад тях.

Търсещите устни на Пиърс намериха ухото й.

— Разрешено е, стига да не ни хванат. — Езикът му докосна лекичко мекото на ухото й. — Освен това не можем да си говорим. Знаеш ли как ме караш да се чувствам? — Разпери пръсти върху корема ѝ и я притегли още по-плътно към себе си. Тя ахна, когато дупето ѝ опря в чатала му. Той се засмя дрезгаво, целуна я по врата и продължи с бурните милувки, докато пътуването свърши.

Когато най-сетне излязоха на слънце, усмивката на Пиърс беше като на котарака от поговорката, дето изложил сметаната.

— Колкото до мен, мога вечно да се возя в пещерата.

По бузите на Алиша се появиха алени петна и тя побърза да сложи очилата, надявайки се да скрие изчервяването си.

— Ела тук, жено! — изръмжа Пиърс в стил „пещерен човек“ и я дръпна в обятията си.

— Ay-ay — каза Адам на брат си. — Май пак ще почнат да се целуват.

— Не, няма — каза Пиърс през смях. — Само ще ѝ кажа една тайна. — Повдигайки косата ѝ, прошепна нещо в ухото ѝ. Алиша се дръпна и го погледна изненадано.

— Как ти звучи? — попита.

— П-прекрасно — заекна тя. — Сигурен ли си? Не си ли много уморен?

— А ти? — Тя поклати глава, усмихвайки се широко.

— Ами тогава обади се по телефона. Ще те чакаме на опашката за водната пързалка.

Когато се присъедини към тях пет минути по-късно, каза на Пиърс:

— Всичко е уредено.

— Страхотно. — Той я прегърна.

— Какво е уредено? — попита Дейвид.

— Искате ли да прекарате вечерта с баба и дядо?

— Добре ли изглеждам? — попита Алиша нервно, докато се взираше в огледалото.

— Разбира се, че изглеждаш чудесно — каза Дейвид, без дори да вдигне глава от книгата, която разлистваше. Адам се прозя. Ушите на

неговия Мики Маус се бяха подвили. Беше толкова уморен, че изобщо не забеляза.

— Много сте мили — промърмори Алиша. Какво можеше да очаква от тях? За момчетата тя си беше просто „мама“. Искаше ѝ се да ѝ кажат, че е хубава, чаровна, зашеметяваща. Така искаше да я види Пиърс тази вечер, всъщност първата им истинска среща. Не можа да повярва, когато той ѝ бе прошепнал предложението си сред врявата на Дисниленд.

— Какво ще кажеш да оставиш за една вечер момчетата при родителите си? Искам да те заведа на ресторант, да потанцууваме и всичко, което пожелаеш. После ще ти покажа къщата си. — Че е поканена да прекара там нощта, се подразбираше от само себе си. Оттогава бяха изминали часове, ала сърцето ѝ още не можеше да се успокои. Не биваше да отива. Може да те наранят, Алиша — предупреждаваше се тя. Но толкова искаше да прекара нощта с него! Ами утре вечер? А нощта след това?

— Защо се континиши толкова? — Дейвид прекъсна мислите ѝ.

— Искам да съм хубава за Пиърс. Ще ме води на вечеря.

— Ние защо не можем да дойдем?

— Това е ресторант за възрастни.

На входната врата се звънна.

— Аз ще отворя — извикаха момчетата в един глас и се втурнаха навън от спалнята ѝ. Адам изведнъж се бе разсънил напълно.

Алиша беше благодарна за няколкото мига усамотение. Имаше нужда от тях, за да събере мислите си. Дали изглеждаше непринудено елегантна, все едно че всеки уикенд излизаше с привлекателен, преуспял мъж, все едно че това бе нещо обичайно? Не. Изглеждаше притеснена. *Беше притеснена*. Ръцете ѝ трепереха, докато си слагаше от любимия парфюм.

Какво бе станало с кралицата на красотата в университета, с която студентите се надпреварваха да излизат? Беше се влюбила, омъжила, роди две деца, загуби любимия. Познанията от първа ръка за рисковете в живота караха човек да губи от самоувереността си.

Все пак някак си бе успяла да се изкъпе, да си направи прическа и да се лакира за смяйващо кратко време. Избрала бе да облече черна рокля по тялото, подчертаваща фигурата ѝ. Деколтето бе дълбоко и леко набрано, полата се увиваше меко около коленете. Част от косата ѝ

бе прибрана в опашка на тила, останалата падаше свободно. Най-съзнателно бе оставила неприбрани няколкото палави кичурчета, изскочили навън. Диамантени обици красяха ушите ѝ и бяха единственото ѝ бижу.

Преценявайки се в огледалото, под маската на светска красавица тя видя една несигурна жена.

Взе дамската си чанта и сака за през нощта, който дискретно бе приготвила, угаси осветлението и напусна безопасното убежище на спалнята. За миг остана неподвижна във всекидневната, наблюдавайки как Пиърс чете на момчетата от илюстрованата книжка за Питър Пан, сувенира на Дейвид от Дисниленд.

Щом той погледна нагоре и я видя, се наложи да поеме дълбоко дъх. Ако зависеше от Пиърс, капитан Хук щеше завинаги да си остане застрашен от крокодила. Думите от приказката замръзнаха в гърлото му. Момчетата вдигнаха глави и улавяйки по някакъв начин напрегнатата емоционалност на мига, запазиха благословена тишина. Пиърс бавно прибра ръце от раменете им и се изправи. Дойде до нея с походката на хипнотизиран. Беше истински запленен.

— Приказно изглеждаш. — Взе ръцете ѝ в своите и с благоговение я целуна по бузата.

— Благодаря. — Гласът ѝ бе мек като кадифе, леко треперещ и безкрайно секси.

— Готова ли си?

Тя кимна. Събраха всичко, от което щяха да се нуждаят момчетата при баба им и дядо им. Не беше лесно, ала успяха да се напъхат в колата на Пиърс. Ентузиазираните коментари на синовете ѝ за колата в комбинация със свръхвъзбудимостта им след прекарания в Дисниленд ден накараха Алиша да изпита огромно облекчение, щом къщата на родителите ѝ най-сетне се показа.

Момчетата бяха предадени, сбогуваха се, както му е редът, и най-после Алиша и Пиърс се озоваха сами в колата.

Той попита:

— Какво каза на майка си?

— За кое?

— Защо ѝ оставяш момчетата за през нощта.

Тя заизвива тънката златна верижка на мънистената си чантичка.

— Казах ѝ, че така е по-добре, вместо да ги вдигам посред нощ, за да ги прибера у дома. Казах ѝ, че ще останем до късно.

— Ще останем ли?

— А няма ли? — Погрешно ли го беше разбрала? Дали не беше чисто нейна фантазия, че ще прекарат заедно нощта? Господи! Дали не му изглеждаше като вдовица, изгаряща от нетърпение да го пипне за съпруг?

Пресегна се и хвана ръката ѝ, поднасяйки я към устните си. Прокара пръсти през кокалчетата ѝ.

— Това не е прослушване, Алиша. Свири по слух. Защо си нервна?

Тя се засмя, но си поемаше въздух с усилие.

— Знам, че е смешно.

— Не е смешно. Мило е — каза той дрезгаво.

— Просто не искам ти да си мислиш, че аз...

— Нищо не си мисля, освен че си най-желаната жена, която съм познавал. И не говоря само за сексуално привличане. Във всяко отношение те намирам очарователна. Нуждая се от теб във всяко отношение, в което мъж може да се нуждае от жена. Твоята нежност, смехът ти, твоята грижовност. — Обърна ръката ѝ нагоре и погъделичка с език дланта. Вълна от желание се надигна от бедрата ѝ, през женствеността ѝ, през всеки жизнен орган към гърдите. — За мен ще е огромна наслада да споделя с теб леглото си довечера. Но и да не стане, това няма да промени чувствата ми към теб. Обичам те.

Спра колата в алеята пред ресторанта и като облегна ръка на гърба на седалката, извърна се към нея. Тя безмълвно го гледаше. Погали я по ръката с палец, очите му поглъщаха лицето ѝ.

— Алиша, без значение какво ще се случи, без значение... — Той мълкна, погледна към сплетените им ръце, сетне продължи: — Искам да знаеш, че днес беше един от най-прекрасните, най-ползотворните дни в живота ми. Обичам ви — теб и момчетата ти. С цялото си сърце. Нищо, нищо не може и няма да промени това. Никога.

Навеждайки се, той допря устни до нейните и я целуна. Макар че се докосваха само ръцете и устните им, той я притегли към себе си толкова неумолимо, сякаш я бе обвил цялата в кадифени въжета. Тя постави свободната си ръка на ревера му и наклони глава, за да го улесни. Усети как цялата се вля в него и сякаш се превърнаха в една

сплав. Устните ѝ се разтвориха и езикът му се плъзна като змийче помежду им, докосвайки върха на нейния.

Братата от страната на шофьора внезапно се отвори.

— О-о, извинявайте, мистър Ренолдс.

— Няма нищо — каза Пиърс на портиера. Отдръпна се от нея, ала не откъсна очи от лицето ѝ. — Готови сме да слизаме.

Алиша не беше уверена, че е така. В момента не знаеше дали изобщо може да ходи, да се изправи, да дишаш. Рефлексите ѝ се щураха безпаметно из тялото, главата ѝ се въртеше, душата ѝ болезнено трептеше. Беше напълно завладяна от сладостната прегръдка на Пиърс и изцяло се бе отдала на властта ѝ. Искаше да остане вечна пленница на обятията му.

Целувката му, подобно на вълшебна омая, се бе просмукала в тялото ѝ, бе погалила гърлото, гърдите, корема, бедрата, сгъвката на коленете ѝ, навсякъде.

Все още зашеметена, излезе от колата. Пиърс вещо я поведе през остьклените врати на ресторанта, давайки тълст бакшиш на портиера, който бе прекъснал целувката им.

Ресторантът не беше от претенциозните места, където разни знаменитости и кандидат-знаменитости идваха да изprobват новата пластична операция на лицето си или да демонстрират последната мода в Холивуд. Беше изискан, със спокойна атмосфера, елегантен. Впечатлението се допълваше от музиката, изпълнявана приглушено от пиано и цигулка. Армията сервитьори беше почтителна, но безшумна и едва забележима.

— Масата ви е готова, мистър Ренолдс — посрещна ги метрдотелът. — Оттук, моля.

Докато го следваха, след тях се обърнаха няколко глави. Въпреки неувереността си, Алиша трябваше да признае, че представляваха страховта двойка. Костюмът на Пиърс бе тъмнокафяв, почти черен. Ризата бе екрю, а копринената вратовръзка и елегантно пъхнатата в джобчето кърпичка бяха с цвета на отлежало бургундско вино. Косата му блестеше, добре подредена, но в същото време запазваше и палавото си безредие — сякаш я бе лъхнал лек ветрец или я бяха рошили женски пръсти.

Щом седнаха и Пиърс се загледа в менюто с вината, Алиша малко хладно отбеляза:

— Тук май всички те познават. Честичко ли идваш?

Той се усмихна на зле прикритата й ревност.

— Водя потенциални клиенти.

— Сигурно са впечатлени.

— Така е. След вечеря тук работата ни обикновено е в кърпа вързана. — Нарочно не задоволи женското й любопитство, като не спомена нищо за дамската компания, с която навсярно бе идвал в ресторанта. И без това нямаше значение. — Какво ще ядем? Червено вино ли предпочиташи или бяло?

По-късно тя не можеше да каже какво точно е яла. Знаеше само, че бе много вкусно. Вкусовите й рецептори бяха изпитали невероятни усещания и букет от аромати. Впрочем всичките й сетива бяха омаяни. Чувстваше се някак олекнала и това нямаше нищо общо с виното.

— Стомахът ми не знае какво да мисли. — Сервитьорът прибираще празната чиния от основното ястие. — Привикнал е само на пици и хамбургери.

— Радвам се, че ти хареса. За десерт ти препоръчвам ягодов сладкиш.

— О, не, благодаря, няма къде да го смесят.

Ала го смести, наслаждавайки се на всяка греховна хапка.

— Пиърс?

— Хмм? — Той взе ръката й през осветената от свещи маса и сервитьорът им, усетил, че повече няма да се нуждаят от него, дискретно се оттегли.

— Прощавай за любопитството — започна тя, — често подценяваш професионалните си успехи, правиш ги да изглеждат незначителни. Защо? Повечето мъже биха парадирали с това.

Той обрна нагоре ръката й и проследи тънките линии по дланта й с пръст.

— Не се смятам за успял, Алиша. Осъзнах факта, че всичко в живота ми може да бъде измерено единствено с финансов аршин. Това успех ли е? Някога мислех така. Сега вече не.

— Изглежда, наясно си със стойностното в живота. Все пак финансият и професионалният успех не са нещо, от което да се срамуваш.

— Когато си посветил живота си изцяло на тях, може и да са.

— Не те разбирам — каза тя, поклащащи глава. — Защо си толкова самокритичен?

— Къде са жената, децата, домът, който един мъж на моята възраст трябва да има? След проваления ми първи брак тъй и не намерих време за втори, най-вече от безразличие и чист мързел. Едва през последните една-две седмици се превърнах в някакъв баща за дъщеря си. Господи, съжалявам за годините, през които двамата с Криси сме могли да означаваме повече един за друг. И Бог ми е свидетел, вината не е нейна. В онова, което е наистина важно за човека, аз се чувствам неудачник. Няма с какво да се гордея. — Обхвана бузата ѝ с длан и тя наклони глава към нея. — Затова бих искал...

— Би искал какво?

Очите му се отместиха и секундите затекоха мудно. Най-сетне отново я погледна и замисленият израз на лицето му го нямаше. Разбра, че е приключил с темата.

— Бих искал тази вечер да потанцуваш с мен. Обичаш ли да танцуваш?

Отидоха в един от ония модерни клубове, където могат да се срещнат хора буквально от всички възрасти и прослойки. От пънкари с боядисана в розово и синьо коса до дами, загърнати в кожи от чинчила. Огледалният под отразяваше бясно извиващите се тела. По стените трептяха сцени от филми — всичко от Чарли Чаплин до еротика. Музиката гърмеше, убийствена за всяко деликатно тъпанче.

— Ти ли си онът мъж, който днес си купи тениска с нарисуван отгоре Доналд Дък? — Алиша трябваше да крещи на партньора си през ехтящия бас и пискливия дискант.

— Същият. А ти може би си дамата, дето обича сладолед във фунийка и въртележки?

— Признавам. — Тя се изви под ритъма на музиката, показвайки значителна част от бедрото си. — Но и тук е приятно.

— Единственият проблем е...

— Какво? — извика тя, държейки ръка на ухото си.

Той дойде по-близо и обхвана с ръце талията ѝ.

— Казах, че единственият проблем е, че не свирят бавни мелодии. Мъжете не могат да прегръщат момичетата.

— Това е, защото често не могат да се различават.

— Наистина — каза през смях. — Но за теб със сигурност мога да кажа, че си момиче. — Ръцете му се плъзнаха по тялото ѝ, едва докосвайки гърдите, притискайки ги леко, ала настойчиво. Настойчив беше и пламналият блъсък в очите му. — Знам едно място, където можем да танцуваме на бавна музика.

Алиша не се възпротиви, когато я улови за ръката и я поведе през шумното множество. Шофираше с дясната ръка върху коляното ѝ, когато не се налагаше да сменя скоростите на спортната си кола. Къщата му беше на възвищението над града и Алиша, чието семейство винаги е било заможно, беше поразена, щом мъжът спря до желязната порта и я отвори дистанционно. Моравата беше просторна и безукорно поддържана, алеята — широка. Натисна спирачките пред огромна като замък къща.

— Не се впечатлявай толкова — каза той саркастично. — Това е само една голяма празна къща.

— Красива къща.

— Затова е жалко, че е празна. Някой трябва да ѝ се радва. Досега не е имало кой.

Интериорът на къщата бе онова, което обещаваше външният ѝ вид. Стайните бяха обширни и функционални, обзаведени скъпо и с вкус. По блестящите дървени подове бяха разхвърляни леки килимчета. Таваните бяха високи, с дърворезба. Нарочно оставените без завеси прозорци откриваха отнемаща дъха гледка към светлините на града, трептящи в подножието като атласена завивка.

— Красиво е, Пиърс.

— Сега — да. — Той я притегли към себе си и я прегърна пътно, полюшвайки се бавно напред-назад. — Правиш чудеса с тази къща, сякаш е чакала само теб да се появиш.

Устните му бяха топли, докато се движеха по нейните. Леко, нежно, възбуджащо. Плъзнаха се към шията ѝ през брадичката, притиснаха се към ухото.

— Искаш ли нещо за пие?

— Трябва ли да спреш да ме целуваш, за да го донесеш?

— Да.

— Не, благодаря.

Усмивката му се стопи в нейната и езикът му потъна в топлата влага на кадифената ѝ уста. Масажирайки гърба ѝ, ръцете му заслизаха

към талията. Обхвана с длани дупето й и смело го притисна към твърдата си топлина. Тя се намести към него и усети как гръденят му кош се издува от възбудата. Ръцете й, натежали от приятна отмала, но странно пренебрегващи гравитацията, се обвиха около врата му. Ноктите й лекичко задраскаха по мекото на ушите му.

— Мислех, че дойдохме тук да танцуваме. — Изражението му бе закачливо, когато вдигна глава. Носът му игриво се отърка о нейния.

— Разбира се. Просто чаках удобния момент. Къде е музиката?

Той я прегърна през кръста и я поведе към една стена, покrita с лавици, където се намираше стереоуребрата. Видът й изглеждаше по-сложен от самолетно табло, но щом Пиърс натисна няколко копчета, от стратегически разположените усилватели се разнесе тиха музика.

Алиша повторно потъна в прегръдките му. Ръцете му се сключиха на гърба й, при талията. Тя скръсти своите зад врата му и постави глава на гърдите му.

Устните на мъжа си играеха в косите й.

— Знаеш ли какво най-напред забелязах у теб?

— Глупостта ми. Не си можел да повярваш, че някой е тръгнал да прекарва една седмица в планината без фенер.

Той се засмя.

— Преди това.

— А, значи *наистина* си мислил, че съм глупава.

— Може би малко разсеяна.

— Е, сигурно не е бил външният ми вид, защото, доколкото си спомням, приличах на мокра кокошка. Може би е било блестящото ми красноречие.

— Направо пелтечеше.

— Не е кавалерски от твоя страна да ми го напомняш.

— Предаваш ли се? — Той погали дупето й, плъзгайки ръце по заобленото възвишение.

Тя рязко се дръпна, преструвайки се на възмутена.

— Ах ти, първосигнален, похотлив, нагъл мъжкар такъв...

— Само това се виждаше — опита да се защити той и отново я притегли към себе си с бързо движение. Гърдите й меко се удариха в неговите. — Най-сладкото дупе, което съм виждал.

— А ти си познавач по тая част, предполагам.

— Ревнуващ ли?

— Позеленяла съм от ревност.

— Това е добре.

Кипеше от ревност, ревнуваше го от всяка жена, която бе държана в обятията му, галена от ръцете му, целувана от устните му. Колко ли бе водил в тази къща под претекста, че ще танцува? Колко ли са се въртели с него из стаите, танцуваики нещо, което и при най-развинтеното въображение трудно би могло да се нарече валс?

— Нямаш причина да ревнуваш от никого. — Шепнещите му устни отново намериха нейните. Това бе целувка, която изсмука цялата й жизненост, пресуши я и едновременно я накара да се почувства по-живя от всякога.

Когато той най-сетне освободи устата ѝ от сладостната омая на своята, очите ѝ неохотно се отвориха. Не беше забелязала кога са излезли от едната стая и са влезли в другата. Сякаш бе чувствено пътуване през времето и пространството. Забеляза, че се намираха в стая с билярдна маса и усети как седалището ѝ се опира в масата.

— Ти... ъ... играеш ли? — Гласът ѝ излизаше като леки облачета въздух, които по някакъв начин се оформяха в думи.

— Ъхъ. — Притискайки я към билярдната маса с гъвкавото си тяло, той започна да сваля фибите от косата ѝ. Пъргавите му пръсти вешо улавяха всяка една и я изтегляха с безкрайно внимание — движенията му бяха бавни, сякаш я разсьбличаше. Косата ѝ се разпияла върху ръцете му подобно на разтопено злато. Той зарови лице в нея.

— Трудно ли е?

— Аха.

— Добър ли си?

— Страхотен.

Сега ръцете му бяха върху гърдите ѝ — загалиха ги нежно и тя простена.

— Сигурно си си изработил техники за спечелване на играта.

— Всичко зависи как ще подредиш топките и ще се прицелиш с щеката.

Тя откъсна уста от упойващата власт на неговата и го погледна през подозрително присвирти очи.

— Още ли говориш за билярда?

Веждите му закачливо се извиха.

— Разбира се. Ти какво си помисли? — Ръцете му обгърнаха талията й и с лекота я повдигнаха върху масата. Необходим бе съвсем лек натиск на ръцете му върху раменете ѝ и тя легна назад. Мъжът я последва върху зеления филц, покривайки тялото ѝ със своето. Езикът му се устреми като факла в устата ѝ, разпалвайки мощн огън, който безконтролно се разля в цялото ѝ тяло.

С пръсти, заровени в косата ѝ, той завъртя телата им и тя легна отгоре. Целуваше го бурно, омаяна от хедонистичното обещание на устата му. Издавайки все по-страстни гърлени звуци, той с премерено движение свали ципа ѝ, после премести ръката си отпред. Пъхвайки показалеца си в роклята, свлече деколтето. Гърдите ѝ се подаваха почти наполовина от дантеления сutiен. Мъжът я погали с очи, после с пръсти, след това с устни. Вдигна глава от масата, всяка следваща целувка усиливаща страстта му.

— Пиърс. — Тя въздъхна. Намести се върху му с гъвкаво движение, като гальовна котка на коленете на господаря си. — Това е декадентско.

— Съвсем декадентско. — Брадичката му се потърка в нея. Захапа я лекичко. — Вкусна си.

— Майка съм на две деца — изстена тихо тя. Пронизващият му език я изгаряше.

— Разкошните ти гърди го доказват. О, господи, Алиша, желая те.

Той отново ги обгърна и се взря в нея, а въпросът гореше в очите му. Косата ѝ се бе разпиляла върху зеления филц, придавайки ѝ малко безпомощен вид. Очите ѝ бяха прозрачни от желание, а устните — меки, влажни и подканящи. Лежеше с ръце, отпуснати до тялото, уязвима и закопняла за ласки. Изглеждаше едновременно невинна и изкуителна. Пиърс я пожела точно такава.

Без да произнесе дума, помогна ѝ да стане от масата и я поведе през хола към спалнята, която по-рано ѝ бе показал. Не се извини за романтичната атмосфера, която нарочно бе постигнал. Светлините бяха приглушени. От някакъв невидим източник звучеше музика. В сребърна кофичка за вино се изstudяваше бутилка шампанско.

Пътят им бе минал през всекидневната, откъдето Пиърс бе приbral чантата с багажа, която тя бе оставила там преди това. Сега ѝ я подаде и нежно се усмихна.

— Не се чувствай тъй, сякаш ми дължиш нещо. Ще те отведа у дома, ако желаеш.

Никога не го бе обичала повече, отколкото в този миг. Мислеше за нея, не за себе си. Докосна устата му с пръст.

— Оставам. И, Пиърс — каза тя, като снижи глас и срамежливо погледна встрани. — Бях при гинеколога си и взех мерки... знаеш за какво.

В луксозната му баня Алиша намери нещо, което я изненада и разчувства с откровената си сантименталност. Изразяваше молба, която Пиърс никога не би произнесъл сам. Тя се усмихна умилено и започна да се съблича.

Преди да отвори вратата, изгаси осветлението и сега стъпваше в полумрак. Той седеше отстрани на леглото и отваряше шампанското. Вдигна очи към нея — горещият им зелен блясък я омаломощи.

— Дай да те разгледам.

Докато се движеше, черната нощица се диплеши около тялото ѝ — ефирна, мека и съблазнителна като крилете на паднал ангел.

— Откъде я взе?

Той се изправи. Носеше късо кимоно, стигащо до средата на бедрото. Беше сиво, със зелени кантове. Изглеждаше страхотно в него — с широкия гръден кош, осиян с косъмчета, подаващ се от триъгълния, достигащ до кръста отвор на кимоното. Краката му бяха стройни и добре оформени, мускулести от ежедневния джогинг.

— Откраднах я от вилата, когато си тръгвах. — Срамежливото му признание накара сърцето ѝ да прелее от любов. — Не мислех, че някога ще те видя в нея. Исках просто да я задържа. — Приближи я и обви пръсти около врата ѝ. — Стотици пъти съм си представлял как я носиш, ала ти надминаваш всяка фантазия.

Тялото ѝ бе ясно очертано под прозрачната материя. Очите му жадно поглъщаха всеки нюанс. Нужно му бе огромно усилие, но успя да си наложи само да я целува нежно, едва допирачки устни до нейните. В съзнанието му това бе първата им брачна нощ. Щеше да се отнася към нея като към своя съпруга, с цялата необходима за това ритуалност.

— Пийни малко шампанско с мен.

Наля само една чаша и предложи първо на нея. Тя отпи. Пенливото вино беше вкусно охладено и пощипваше езика ѝ, но Пиърс

бе далеч по-опияняващ. Погълъщае аромата му, цвета на кожата, косата и очите, извивките на тялото, очертанията на лицето.

Продължаваше да държи чашата, когато той я вдигна към устните си и отпи, усещайки повече нейния вкус, отколкото този на шампанското. След това оставил чашата и я притегли върху леглото. Докато тя го наблюдаваше с жадна ненаситност, той разхлаби възела на кръста си и се освободи от кимоното.

Мъжествената му голота я възбуди и накара вътрешностите ѝ да запламтят и да се слеят с пулсирация ѝ център. Искаше да погълне с очи всеки сантиметър от тялото му. Как е възможно тя, Алиша Ръсел, да е толкова безсрамно привлечена от едно голо мъжко тяло? Но не бе само то. Това бе Пиърс. И тя го обичаше. Прекрасен като тялото, той беше човекът, към когото се стремеше цялото ѝ същество.

Мъжът коленичи до нея. Започвайки от лицето ѝ, я заразглежда влюбено. В очите му имаше поэзия.

— Харесвам устата ти. — Очерта я с пръст. — Формата ѝ, усещането от допира с нея. — Тя се осмели да докосне пръста му с език. Той простена. Насърчена, Алиша затвори устата си и лекичко засмука.

— Господи, Алиша! — измърмори той. Наведе глава и издърпвайки пръста си, го смени с езика си.

Сякаш изпаднаха в безтегловност. Той с усилие вдигна глава, откъсвайки се от целувката ѝ. Ръцете му се спуснаха към гърдите ѝ и ги загалиха. Зърната ѝ останаха притиснати под фините очертания на нощницата. После устните му отстъпиха място на ръцете.

— О, Пиърс, Пиърс! — Тя отметна глава на възглавницата и улови в шепи косата му с трескавите си пръсти. Ласките му бяха смели, бурни и разтърсваха цялото ѝ тяло.

Сляха се с бързо, пламенно движение. Той я държеше здраво в прегръдките си, без да мърда, наслаждавайки се на усещането да е вътре в нея. После започна бавно да я гали.

— Не забравяй, че те обичам — прошепна мъжът настойчиво. — Обичам те, Алиша. Помни го. Обичам те.

— И аз. — Притисна се силно към него, за да го почувства още по-дълбоко. — Толкова много.

Сърцата им експлодираха в ослепителна светлина. Останаха бездихани, понесени от божествената вълна на екстаза.

— А баба ни направи пица за вечеря, ама не от замръзналите, дето ти ги приготвяш. Направи я в тавичка.

— Браво на баба ви — каза Алиша сухо и Пиърс се усмихна. Откакто ги бяха прибрали, момчетата бъбреха непрестанно, предавайки най-подробно всичко, което се бе случило, след като ги бяха оставили.

— Дядо игра шах с нас, но мисля, че ни остави да спечелим.

— Докато гледахме телевизия, ядохме пуканки. А баба ни изпържи салам с яйца за закуска. — За Адам доброто прекарване се измерваше със стомаха му. — Даде ни бонбони, защото сме си изяли цялата закуска.

Алиша извъртя очи към небето.

— Другата седмица отиваме на зъболекар. Един ден в Дисниленд и една вечер у баба ви се равняват на инжекция захар във всеки зъб.

— Славно си прекарахме — каза Дейвид. — Ами вие?

Пиърс плъзна многозначителен поглед към Алиша и тя се изчерви — нещо, което мислеше, че няма да й се случва повече след нощта, прекарана с него.

— И ние си прекарахме чудесно — провлече той.

— И какво правихте?

— О, много приятни неща — беше доволният отговор на Пиърс и бузите на Алиша порозовяха още повече. Той високо се засмя.

При входната врата тя нареди на момчетата да занесат багажа в стаите си и да го разопаковат.

— И бъдете така добри да върнете всичко по местата.

Дейвид тъкмо се канеше да влезе в хола, когато се обърна.

— Замалко да забравя. Исках да питам нещо Пиърс.

По негласно споразумение Алиша и Пиърс не криеха чувствата си от децата. Той я беше прегърнал през раменете, нейните ръце лежаха на кръста му. Главата й бе отпусната удобно върху гърдите му.

— Какво? — попита Пиърс.

— Наш'та скаутска група ще ходи на еднодневна екскурзия. Понеже нямам татко, казаха ми, че мога да поканя някой друг. Смятах да помоля Картър. Но предпочитам да дойдеш ти.

— Благодаря за честта — каза Пиърс усмихнато. Прокара разсеяно любящи пръсти през косата на Алиша.

— Кога е това?

— Другия месец.

Алиша усети как Пиърс тутакси се отдръпна. Изглеждаше тъй, сякаш се сви в черупката си, затвори се в себе си, издигна невидима стена и ги оставил извън нея. Ръката му престана да милва косите ѝ, тази върху раменете ѝ се напрегна, после увисна и се залюля безжизнено отстрани. Цялото му тяло се стегна, стана отбранително.

Тя вдигна глава, отмести се от него, за да го вижда по-добре. Лицето му беше безизразно, очите — празни. Знаеше, че отново се е оттеглил в тази ничия земя. Но този път, вместо да почувства отчаяние, тя изпита гняв. Как смееше да постъпва така с нея след вчерашния ден, след изминалата нощ, след всичките му вричания в любов?

— Ще дойдеш ли, Пиърс? — попита Дейвид.

— Ще говорим за това по-късно, Дейвид — каза тя, успявайки да придае нежност на гласа си, макар че ѝ идеше да закрещи. — Върви и прави каквото казах. Двамата с Адам си отдъхнете по стаите, погледайте телевизия. Ние с Пиърс трябва да поговорим.

— Окей! — рече той безсърдечно и бавно прекоси хола.

Пиърс гледаше в пода. Щом Дейвид се отдалечи на безопасно разстояние, той вдигна глава. Очите му бяха студени.

— Няма да мога да ида с него. Предай му извиненията ми.

— Как не! — избухна тя. — А на мен кой ще ми се извини? Май отново възнамеряваш да се „покриеш“, а? — Сграбчи го за лакътя и го разтърси с все сила. Никога досега не бе търсила физически отдушник на гнева си, ала в момента трепереше от ярост и ѝ се прииска да го удари. — Този път обаче искам да знам защо. Как е възможно да се държиш като парче лед след изминалата нощ?

— Миналата нощ беше най-прекрасната в живота ми. Говорех истината, когато ти казвах, че те обичам.

— Тогава защо? — извика тя. — Защо пак ме изоставяш? Защото точно това смяташ да направиш, нали?

— Да.

— Но сега вече децата няма да могат да ни съберат. И ти няма да се върнеш, нали?

Очите му я пронизваха. Изражението му беше сурово.

— Не, няма да се върна.

Тя се сви. Не беше очаквала да го каже с такова абсолютно убеждение. Беше ѝ казал, че е твърде пряма и сега съжали, че го е предизвикала.

— След вчера? — Гласът ѝ я изоставяше. Давете се от мъка, когато тя искаше да изрази кипящата омраза, която изпитваше към него в този момент. — Нима след вчера просто ще си тръгнеш и изобщо няма да погледнеш назад?

— Трябва.

— Престани с това „трябва“. Не виждам причината.

— Има причина.

— Обясни ми.

— Не мога да остана повече с теб, с момчетата. Това само ще влоши нещата. Повярвай ми, за всички ще е по-добре, ако скъсаме сега.

— Не го вярвам.

— Повярвай.

— Миналата нощ нищо ли не означава за теб?

Той се нахвърли отгоре ѝ и я сграбчи за раменете. Грубото му движение я остави без дъх. Лицето му бе свирепо, думите се процеждаха през стиснати зъби.

— Миналата нощ означаваше всичко за мен. Съдна се най-съкровеното ми желание. Можех да се престоря, че сме женени, че си принадлежим, че имаме бъдеще.

— О, господи, Пиърс! — Искаше да скубе косите си и да се хапе от безсилие. — Как можеш да казваш всичко това, щом се каниш да ме напуснеш? Как?

— Нима не знаеш колко ми е трудно да си тръгна от теб? Нима не знаеш, че тялото ти — още от първия път, когато се любехме на вилата — е част от моето? По-скоро бих изтръгнал сърцето си, отколкото да те напусна. То е едно и също. Ти си част от мен, Алиша. Завинаги. Твоите сладки момчета вече са част от душата ми и ще останат такива. — Стисна очи и бавно разчлени всяка дума. — Ала не мога повече да ви виждам.

Алиша плачеше. Проклинаше сълзите си, но те избликваха от очите ѝ и се търкаляха по бузите, независимо от желанието ѝ. Прокле се, че ще го умолява, но трябваше да го стори. Не можеше да я

напусне. Тя нямаше да му позволи. Улови в шепи ризата му и го заудря леко с юмруци по гърдите.

- Кажи ми защо. Защо?
- Не го прави по-трудно, отколкото е.
- Не може да е по-трудно.
- Не искаш да знаеш.
- Искам.
- Не, не искаш.
- Кажи ми.
- Не.
- Кажи ми, мътните те взели!
- Умирам!

ДЕВЕТА ГЛАВА

Не, не умираше той. Тя умираше.

Животът изтичаше от тялото ѝ на бавни струи. Сълзите ѝ бяха секнали изведнъж, сякаш разкритието бе изсушило всичко в нея. Стоеше съвършено неподвижна, дори не мигаше.

Той бе този, който померъдна. Внимателно откопчи ръцете ѝ от ризата си и отстъпи назад. Чувстваше болката ѝ тъй остро, сякаш някой го бе пронизал с нож в сърцето. Мъката изкриви чертите му. Изпепели ги. Не можеше да понася страданието ѝ и се извърна. Отиде и застана до прозореца. Беше ясен ден, без мъгла. Съвсем не на място.

Алиша продължаваше да стои окаменяла, това трая един безкрайно дълъг миг. Никой от тях не броеше минутите. Най-сетне с усилие пое дъх и той прободе дробовете ѝ, сякаш бяха девствени. Кръвта ѝ най-после поднови движението си в тялото ѝ. Вените сякаш отказваха да я приемат, преливащи от горест. Обърса бузите си с опакото на ръцете. Лицето ѝ бе изпръхнало от солените сълзи, засъхнали отгоре му.

Младата жена го погледна и сълзите отново се появиха, но този път не им позволи да закапят. Бе толкова твърд, тъй несломим. Потърси, ала не откри и следа от слабост у него. Всъщност вече познаваше силата, издръжливостта му. Мили боже! Още усещаше енергията му, изпълнила съществото ѝ.

— Не е възможно.

Мъжът я погледна през рамо.

— И аз това казах, когато ми го съобщиха. Възможно е. Не е сигурно, ала е много вероятно.

Тя неразбиращо поклати глава.

— Не ми говори с полуистини и загадки. Моля те.

— Седни! — нареди ѝ той нежно. — Изглеждаш тъй, сякаш всеки момент ще се срутиш.

Алиша стигна някак си до дивана и се свлече отгоре му като сгъваема книжна кукла.

— Нищо ти няма — упорстваше тя.

— И аз не вярвах, че може да ми има. Отидох за редовния си годишен преглед. Нали знаеш — от досадните задължения, които се опитваш да сметиш в графика си. Изобщо не съм се тревожил за резултатите. — Докато говореше, закрачи из стаята. — Нещо с кръвта ми. Казаха, че може да е състояние, което ще отшуми при правилно лечение или... — Той спря рязко и я погледна. — Рядко срещана болест, която прогресира и завършва със смърт.

Тя покри уста със студени пръсти, за да не позволи на устните си да затреперят. Искаше ѝ се да заплаче, да даде воля на сълзите си и да се разрида истерично, да бълска главата си в стената, да крещи. Ала знаеше, че не може.

— Значи не знаят със сигурност?

Той поклати глава.

— Казаха ми, че ще са нужни около три седмици за окончателната диагноза. Трябвало да изпратят кръвни преби някъде на Изток за подробно и пълно изследване. Симптомите на състоянията си приличат много и е необходимо известно време да се разграничават. За някои от тестовете са необходими дни. — Той разпери нетърпеливо ръце. — Не ми се говори за това. — Прокара пръсти през косата си. — Разбрах го два дни преди да ви срещна. Затова бях отишъл на вилата. Да помисля. Да свикна с факта, че след няколко месеца може да съм мъртъв.

От устните ѝ се изпълзна подобие на вик, преди да успее да го заглуши с ръка. От очите ѝ рукаха сълзи. Той се спусна напред и коленичи пред нея.

— Алиша, недей. Затова не исках да научиш. Щеше да ти е по-леко, ако си мислеше, че съм просто един кучи син, който взима от теб каквото му е нужно и после изчезва.

Докосна косите му.

— Ти не си болен. Не може да си болен.

Той скочи и отново закрачи из стаята. Беше изпълнен с яд.

— И аз спорех с тях като теб. Дяволски несправедливо е. Всяка сутрин бягам за здраве, взимам и витамини. Още щом забелязах, че ми се появява шкембенце, се записах в един спортен клуб и свалих седем килограма. Храня се правилно. Не прекалявам с пиенето. Спрях да пуша преди години, веднага щом усетих първите предупреждения на

тялото. Може би щях да приема онова, което ми казват, ако се чувствах зле, ако имах болки, ако бях слаб, ако не можех да те любя цяла нощ и да усещам, че бих могъл да повторя при най-лекия стимул.

Тя отклони поглед — спомените бяха твърде пресни, усещанията — твърде свежи.

— Кога ще ти кажат?

— Предполагам, след няколко дни. Трите седмици вече изтичат.

Тя с надежда вдигна глава.

— Може би...

Пиърс продължи да клати обезсърчено глава, докато я прекъсваше.

— Не, Алиша. Трябва да съм готов за най-лошото. Не мога да оставя нищо на надеждата, защото... Ами просто не мога. Няма да издържа на разочарованието.

Гръдният й кош болезнено се стегна. Усещаше как всичко в нея хълтва, свива се, изчезва. Седна до нея и я улови за ръката.

— Сега разбиращ ли защо още в началото ти казах, че не мога да се ангажирам? Не исках да те нараня. Ако ти не беше ти, а просто някоя привлекателна жена, щях да те искам в леглото си още първата нощ. Щях да те използвам, за да облекча душевните си терзания, щях да изпразня цялото си отчаяние в тялото ти и пет пари да не давам дали ще те срещна отново.

Пусна ръката й и отново отиде до прозореца. Гласът му беше нисък, дълбок, натежал от чувство.

— Но беше ти. И знаех, че ако те имам веднъж, няма да искам да те оставя. Беше точно онова, от което се нуждаех. Но знаех, че съм последното нещо, от което се нуждаеш ти. — Обърна се с лице към нея. — Ти си млада жена, загубила вече един мъж. Имаш двама сина, които се нуждаят от баща. Нуждаеш се от мъж, с когото да създадеш семейство, да ти дари щастие и любов за цял живот.

Той седна на един стол срещу нея, очите му я молеха за прошка.

— Знаех, че не бива да те любя онази нощ, когато Криси дойде на вилата, но тогава не можах да се спра. И не можех да се спра да не идвам всеки път след това, макар дяволски добре да знаех, че не бива да те виждам повече. Онази нощ след инцидента с Дейвид знаех, че ти искаш да остана. И аз го исках. Нуждаеше се от утеша и любов и уверението, че не си съвсем сама в света. Аз не можех да ти дам тази

сигурност. Макар да знаех, че това ще те обиди, ще нарани гордостта ти, ще те разгневи, аз си наложих да те оставя. Ти и момчетата бяхте като Божи дар за мен, ала се появихте твърде късно.

Мъжът отново стана, свил юмруци до бедрата. Имаше вид на човек, който в нетърпимото си безсилие всеки момент може да изпадне в гневен пристъп.

— Направих равносметка на живота си. Човек започва да го върши, щом осъзнае преходността си. Ти, Дейвид и Адам бяхте като гълтка свеж въздух. Нуждаех се от възможността, която ми предлагахте, да преосмисля живота си. Щях да съм щастлив да бъда твой съпруг, да те любя всяка нощ, да споделям с теб успехи, радости и може би неудачи. Страшно бих искал да си имаме бебе. Бих искал да бъда бащата, от когото се нуждаят момчетата ти, да ги наблюдавам как отрастват, да им помагам, когато мога, да ги окуражавам отстрани, когато не мога. Исках всичко това, Алиша. Но сега вече е твърде късно. Твърде късно, но дяволите! — Той се върна обратно на мястото си до прозореца.

Известно време мълчаха. Тя искаше да го утеши, да облекчи страданието му. Ала не можеше. Не би приел съжаление. А и кой щеше да утеши нея? Сърцето ѝ най-сетне се бе излекувало след смъртта на Джим. С времето пукнатината беше зарасла, болката — затихнала. Сега там, където трябваше да е сърцето ѝ, имаше огромна зееща рана. Този път не мислеше, че някога ще го излекува.

— Какво възнамеряваш да правиш? — най-накрая попита тя.

— Искаш да кажеш, ако...

— Да.

— Ще продам моята част от компанията на останалите акционери. Ще ликвидирам всичко. Ще ида да видя майка си. После ще изчезна някъде. Ще се скрия. Не понасям мисълта някой да стои до смъртния ми одър.

Тя се сепна от думата и потрепери, сякаш изведенъж температурата в стаята рязко бе спаднала.

— Криси знае ли?

Той поклати глава.

— Никой. Така исках да бъде.

— Жестоко е, Пиърс. Трябва да кажеш на майка си и на Криси. Тъкмо се сближихте с дъщеря ти. Тя би искала да знае.

— Ти щеше ли да искаш да знаеш, че Джим ще умре онзи ден?

Устата ѝ се сгърчи от болка, сякаш я бе ударил през лицето. Проклинейки нетактичността си, той меко продължи:

— Съжалявам. Съжалявам много — повтори, поклащащи глава.

— Не исках да се получи така. Исках да скъсаме чисто и бързо. Предпочитах да те оставя разгневена, отколкото това. Не мога да се понасям, задето стоварих мъката си отгоре ти. — Пое си дълбоко дъх.

— Сега си тръгвам, Алиша.

Стигна до вратата и тя скочи от дивана в отчаяно желание да го задържи.

— Няма ли да те видя повече? — попита невярващо.

Той притвори за миг очи и поклати глава.

— Не — беше тихият му отговор.

— Но... — Тя спря. Как можеше да е толкова egoистична. Замалко да му каже да ѝ се обади, ако най-лошото се окаже невярно, ако кръвните проби определят щастлив завършек на историята. Обади ми се, ако всичко е наред, но не си прави труда, ако не е. Това бе смисълът на онова, което се канеше да каже.

Той разбра. Дойде до нея и нежно погали с кокалчетата на ръката си бузата ѝ с кисела, примирена усмивка на устните.

— Казахме си всичко, което трябваше. Дори повече. Не искам нищо от теб, Алиша. Още в началото знаех, че между нас не може да има нищо, но не се сдържах и те забърках. — От очите му струеше любов. — Прости ми. Толкова те обичам!

Вратата се затвори след него. Тя продължаваше да стои в средата на стаята, неспособна да помръдне.

— Никога не съм правила това преди.

— Да пиеш шампанско в топла вана? Никое истинско удоволствие не минава без него.

— Какво гледаш?

— Гърдите ти.

— И аз така си помислих.

— Харесва ми как водата се пени отгоре им.

Той отпи малко шампанско и като се наведе над гърдите ѝ, допря хладни устни в сгорещената им плът.

— О, възможно ли е да е толкова приятно? — Влажни ръце сграбчиха влажната му коса.

Повдигна я от ваната и я постави върху издадената част от червено дърво. Взимайки бутилката шампанско, леко я наклони и започна да облива тялото ѝ с искрящото вино. Тя потрепери. Но не от хлад. От езика, който следваше палавите кривулички на шампанското.

— Свещите са добра идея. Трябваше да се сетя за това.

— Обичам светлината от свещи.

— Харесва ми как изглежда върху кожата ти. — Усещаше шарещите му по голия ѝ гръб очи, докато лежеше с брадичка, подпряна на ключицата му. Бедрата ѝ лежаха между неговите. — Харесва ми как косата ти се разпилява върху гърдите ми. Възбуджаща гледка е.

— Свещите миришат на хубаво. — Пое дълбоко дъх и ароматът на цветя и благоухания изпълни главата ѝ.

— Хубаво миришеш. — Той прокара лениво пръсти нагоренадолу по хълбоците ѝ и я накара да потрепери.

— Ти също.

— На какво мириша?

Вдигна глава и го погледна замечтано.

— На мъж. На мен. На нас. И на двама ни.

— Няма да мога да се среша, ако продължаваш да правиш това.

— Бяха се облекли, почти готови за тръгване. Тя бе вдигнала ръце пред тоалетната масичка в банята. Протегнал се зад нея, той милваше гърдите ѝ.

— Защо се притесняваш? И без туй пак ще я разроша. Благодаря ти, че не носиш сутиен днес.

Алиса наблюдаваше ръцете му в огледалото, наблюдаваше отклика на собственото си тяло, виждаше как очите ѝ се замъгляват в нюансите на страстта, как се замъгляват неговите. Свали ръце и изпусна четката, чието издрънчаване на пода остана незабелязано.

— Вече сме облечени — опита да се възпротиви.

— Аха. — Усмивката му беше немирна. Дрехите изобщо не представляваха пречка за него. Обърна я към себе си, свали ципа на

панталоните ѝ, после и на своите. Притегли я по-близо. Още по-близо. Много близо. Докато станаха едно.

Алиша седеше в леглото, по лицето ѝ се стичаха пот и сълзи.

Целия ден бе се напрягала да изпълнява задълженията си както подобава. Беше добра майка, посрещнала нуждите на синовете си. Беше ги нахранила, макар самата тя да мислеше, че едва ли ще огладнее някога. Беше слушала дърдоренето им, когато ѝ идваше да им кресне да замълчат и да я оставят на мира. Мина през изпитанието да ги приготви за лягане и да им прибере нещата за училище на другия ден, и всичко това, когато не ѝ се помръдваше, а искаше да се свие на кълбо, като зародиш в утробата на майка си. Последното нещо, което ѝ се правеше, бе да се усмихва, ала въпреки това бе разтягала устните си в усмивка, когато момчетата го бяха очаквали.

Беше направила всичко това и бе успяла да се държи що-годе нормално. В един ден, когато върху крайниците ѝ сякаш бяха привързани невъзможни за отстраняване тежести, когато тялото ѝ бе изпаднало в летаргия, безразлично към живота, което бе плашещо, тя бе оцеляла единствено благодарение на волята си.

Ала сега, в своето легло, можеше да се отдаде на страданието си. Спомените крадяха от съня ѝ, бяха обсебили съзнанието ѝ. Не ѝ позволяваха да забрави или да помисли за друго.

Прости ми. Толкова те обичам!

Завъртя се на хълбок и заплака, заплака горчиво и обилно, докато остана без сълзи, без воля, без надежда.

Следващите няколко дни живееше като във вакуум, на работното си място бе лишена от идеи и бързаше да критикува онези, предложени от другите. Всички забелязаха липсата на предишната ѝ кипяща жизненост. Един от колегите ѝ се осмели да попита какво не е наред. Тя му се тросна, заявявайки, че просто е уморена.

Стремеше се да не дава воля на отчаянието си пред момчетата. Но, разбира се, те бяха тези, които „опираха пешкира“ на лошото ѝ настроение. Мразеше се всеки път, щом избухнеше, не издържайки повече на неспирното им бърборене. За съжаление, както и повечето деца, те не разбираха особено от намеци и често споменаваха Пиърс по време на разговор.

— Пиърс ще дойде ли с мен на екскурзията?

— Не мисля, Дейвид. По-добре помоли Картър. Или може би дядо ти. На него ще му хареса.

— Но аз искам Пиърс.

— Е, той не може да дойде.

— Защо?

— Яж си вечерята.

— Защо не може Пиърс да дойде? Защо не идва да те вижда? Пак ли си го ядосала?

— Яж си вечерята. — Стана, хвърли кърпата и изтича от стаята, за да не видят сълзите ѝ. По-късно им чете дълга приказка в леглото, зави ги хубаво и ги целуна за лека нощ. Повече не споменаваха името на Пиърс, ала виждаше въпроса в нажалените им очи. Надяваше се скоро да го забравят.

Ежедневните ѝ задължения ѝ струваха неимоверни усилия. Да извади пакета с мяко от хладилника, да се облече за работа сутрин, да откара Дейвид и съучениците му на тренировка по футбол — всичко това изискваше повече енергия, отколкото можеше да изстиска от тялото си. Искаше ѝ се да не прави нищо, просто да си седи, да не говори с никого, да се взира в пространството, да пита Господ какво толкова ужасно е сторила, та да заслужи подобно наказание.

Това правеше и в четвъртък сутринта, когато телефонът иззвъня. Момчетата вече бяха откарани в училище. Алиша още не се беше облякла, но разсейно отпиваше от чашата с кафе, изпитвайки страх от натоварения график в момента, от самия ден, от останалия си живот.

— Ало?

— Как е сладкото ми момиче? Ох! По дяволите, Слоун, тези гвоздеи са много остри. О, боже, бременните жени наистина са способни на подлички номера. — Звук от целувки. — Е, как е втората ми любимка?

Въпреки мрачното си настроение, Алиша се усмихна.

— Картър? Слоун?

— А, ти ни помниш? Бяхме започнали да се съмняваме. Сума време не си се обаждала.

— Извинявайте. — Апатично подръпваше телефонния кабел, наблюдавайки го как се извива. Приятно ѝ беше да чуе гласа на

Картър. Един приятел. Сълзи замъглиха очите й. — Бях заета. Приех работата, за която ви говорех.

— Това е чудесно. Тя е приела работата. — Той предаваше думите ѝ на Слоун. — Какво да я питам? Ей, изчакай една минутка. Виждам как ще стане. Защо ти не говориш оттук, а аз ще ида в кабинета.

— Здравей, Алиша! — каза Слоун.

— Здравей! Всичко наред ли е с теб и бебето?

— Много е безсърдечен. Непрекъснато ме рита — и ден, и нощ.

На Картър, разбира се, му харесва.

Алиша се усмихна, радваше се на щастиято им, завиждаше им.

— Окей, вече съм тук — каза Картър от другия телефон.

— Как ти харесва новата работа? — попита Слоун.

Тя им описа накратко новите си задължения и отговорности. Дори на себе си звучеше толкова радостно, колкото някой, изпитващ ужас от самолети, но тръгнал да прекосява с един от тях Тихия океан.

— Всичко звути прекрасно. — Алиша усети принудения ентузиазъм на Слоун. — Сигурна ли си, че е онова, което ги трябва? Искам да кажа...

— Иска да каже, че звучи като погребален агент. Какво става с теб? — Картър се славеше с прямотата си. Освен това се познаваха добре. — Момчетата как са?

— Отлично. — Разказа им за окото на Дейвид, но без да споменава за Пиърс, и ги увери, че с изключение на едва забележимия белег, окото е наред.

— Е, звути ми, сякаш всичко у вас е като в райските селения. — Картър можеше да бъде и саркастичен.

— Алиша, какво има? — попита Слоун с предразполагащия въпрос на стара приятелка.

Алиша си пое дъх на пресекулки. Плачеше ѝ се. Гърлото я болеше от сдържаните сълзи. Щеше да е добре да сподели с някого. Не можеше повече да понася болката сама.

— Срещнах един човек. Прекрасен човек.

— Кое му е лошото? — попита Картър. — О, чакай, сещам се. Не изглежда тъй добре като мен. Прав съм, нали? Малцина са такива като мен, скъпа, ала нищо не може да се направи. Не позволявай това да те отчая.

Алиша оцени добронамерения му хумор и се засмя.

— Не ти отстъпва на външен вид. Но е друг тип.

— Ще ни хареса ли?

— Да. — За първи път Алиша прозвуча малко съживено. Описа им Пиърс и ги накара да се смеят невярващо, щом им разказа как се е запознала с него. — Трябаше да ни видите как изглеждахме. Същински корабокрушенци. Дейвид и Адам издадоха всичките ни семейни тайни на един напълно непознат човек. Страхувах се за живота им и че може да ме изнасили.

— А той се оказа Принцът от приказките.

— Да. — Алиша попи сълзите, които бяха размазали грима ѝ. — Държа се страховто с момчетата, безкрайно търпелив и занимателен. Те го харесаха начаса. Дъщеря му...

— Той женен ли е? — попита Слоун.

— Не, развел се е отдавна. Дъщеря му е на двайсет и една. Много е мила. Беше я поканил на вечеря във вилата. Прекарахме седмицата при него, нали разбирате?

— Значи дотук със страха от изнасилването — каза Картър и премлясна с устни. — Сюжетът се оформя.

— Влюбена ли си в него, Алиша?

Тя вече не правеше усилие да скрие риданията си.

— Да, да.

— А той?

— Той... той казва, че ме обича. Вярвам го. Обожаваше момчетата.

— Говориш в минало време — забеляза тихо Картър.

— Не можем да бъдем заедно. Има... имаше проблем.

— Какъв? — попита Слоун.

— Да не е някой женкар? Фустогонец? Да не си докарва допълнително като сводник? — Въображението на Картър непрекъснато измисляше сюжети.

— Не, нищо подобно.

— Картър, моля те — нежно се намеси жена му. — Разкажи ни, Алиша. Защо не може да сте заедно?

— Той е безнадеждно болен.

От устните на Слоун излезе едно леко: „О, не!“. Картър реагира грубо и далеч по-красноречиво.

— Поне вероятността за това е много голяма. В момента вървят изследванията му. Може да се окаже, че е лечимо, ала той се държи, сякаш ще се случи най-лошото. И аз трябва да се държа така.

Двамата, телефонирали ѝ от Сан Франциско, за миг се умълчаха. Сетне Картър попита:

— Защо?

— Какво защо?

— Защо трябва да приемеш, че ще умре и да постъпиш като него?

Алиша отбранително премигна.

— Вече изгубих един съпруг, Картър. Ако Пиърс умира...

— Всички умираме.

Това я остави без дъх. Аргументите ѝ бяха задушени в зародиш.

— Какво? Какво искаш да кажеш?

Почти го виждаше как събира мислите си, а Слоун седи и мълчаливо слуша, както ѝ беше обичай.

— Алиша, от момента, когато се родим, всички умираме. Животът не ни се дава с гаранция за продължителност.

— Да, но и не живеем със съзнанието, че в определен момент ще се случи.

— Така е, не живеем. Защо го правиш тогава? Дори не си сигурна, че състоянието на Пиърс е фатално. Ами ако не е? Вие двамата се лишавате от нещо адски хубаво. Доводите ви са същинска лудост.

— Картър. — Слоун отново се намеси. Знаеше, че щом той си научи нещо, щом си го навие на пръста, е все едно да преместиш планина, за да го накараш да мисли другояче.

— Ти какво каза, щом разбра?

— Всъщност нищо. Бях прекалено шокирана. Не можех да му кажа да се върне, ако е добре, но да не идва, ако ще умира. — Простена и закри лице със свободната си ръка. — Бих го молила на колене да остане, ако бях само аз. Но как да причиня това на момчетата? Те до болка се нуждаят от баща. Как ще понесат загубата на Пиърс след тази на Джим?

— Смяташ ли, че сега са по-добре без него?

Припомни си последните няколко дни. Те се движеха наоколо подобно на призраци, също като нея, обичайната им жизненост се

беше пресякла. Не бяха щастливи. Страдаха. С нацупените си лица мълчаливо я укоряваха, че е пропъдила Пиърс.

— Не, ужасно им липсва. Те го обичат.

— Ами ти? Ти по-добре ли си без него, пък бил той и болен?

Дори не беше необходимо да се замисля, за да отговори.

— Не.

— Алиша, нека те попитам нещо — каза Картър. — Ако знаеше, че Джим ще умре по-късно, щеше ли да искаш да си с него въпреки всичко? Щеше ли да се откажеш от един-единствен ден, прекаран с него, от една-единствена минута? Ако имаше избор, щеше ли да жертваш възможността да имаш деца от него, да живееш с него и да го обичаш?

— О, Картър! — Изведнъж осъзна кристално ясно какво се опитваше да ѝ каже. — Не, не, нямаше. Щях да изживея ненаситно всеки миг с него.

— Така трябва да постъпиш и сега. На нас ни е отпуснат само настоящият ден. На всеки от нас. Изживяваш ли го, както би искала? Изживяваш ли го тъй, сякаш ти е последният? Какво би искала да направиш, ако това е последният ден в живота ти? С кого би искала да го споделиш?

С Пиърс, Дейвид и Адам. Дори не осъзна, че произнася имената на глас, докато не чу Слоун да казва:

— Ами тогава? Защо изобщо водим този разговор?

В тялото на Алиша се вля нов живот. Едва можеше да удържи енергията, която внезапно я изпълни.

— Но той може да не се съгласи — изрече нервно. — Може да се отдръпне, да реши, че в крайна сметка така е по-добре.

— Убеди го в противното — каза Слоун.

Алиша отвърна енергично:

— Да, да, ще го направя. Ще му досаждам, докато се предаде. О, толкова ви обичам и двамата! Обичам ви!

— Кажи го на Пиърс. Ние вече го знаем — рече Картър.

— Добре. Дочуване. Сега трябва да тръгвам...

— Обади ни се да ни кажеш какво е станало — припряно я помоли Слоун.

— Ще го сторя. Дочуване.

За миг Алиша остана по средата на кухнята, кършайки ръце. Толкова неща имаше за правене, не знаеше откъде да започне. Чиниите? Можеха да почакат. Трябваше първо да се облече.

Втурна се в спалнята, с треперещи пръсти оправи грима си, нахлузи дрехите си и успя що-годе да се приведе в ред. Оставяйки на жената, която щеше да наглежда синовете й, бележка с извинение за разхвърляната къща, тичешком стигна до колата си.

— Дори не знам адреса на „ЕКТО“ — каза на арматурното табло, докато излизаше от алеята. Удари аварийните спирачки, изскочи навън, забори се с ключа за задната врата, намери изгубеното си телефонно тефтерче, прерови страниците му и с тичане се върна при колата.

С архитектурните си форми голямата административна сграда приличаше на декор от „Междузвездни войни“. Тя се втурна вътре, едва поемайки си дъх, същинска вихрушка в хладното достолепно фоайе.

— Пиърс Ренолдс, ако обичате.

— Третия етаж — каза портиерът. — Асансьорите са зад вас.

— Благодаря. — Закрачи пред вратите на асансьорите, докато чакаше, репетирайки какво ще му каже, като го види. Той щеше да спори. Трябваше да е готова „да пристреля с арсенала си“ всеки негов аргумент.

На едно бюро в предното помещение седеше секретарка. Зад нея имаше врата с името на Пиърс, изписано с релефни златни букви.

— Мистър Ренолдс, ако обичате?

Секретарката я погледна учудено и се взря в програмата за деня на бюрото.

— Имате ли определена среща?

— Не, но мисля, че ще ме приеме. Кажете му, че Алиша Ръсел го търси.

— Съжалявам, мисис Ръсел, но мистър Ренолдс го няма.

Тя се втренчи глупаво.

— Няма ли го?

— Обади се сутринта и каза, че ще отсъства целия ден. Ако искате, мога да ви запиша или да се срещнете с някой друг...

— Не. Не, благодаря — изрече Алиша и си тръгна, запътвайки се автоматично към паркинга. Чувстваше се изпразнена. Изгубена. Незнаеща какво да предприеме. Една безцелно насочена ракета.

А сега какво? Да чака и да види дали няма да ѝ се обади? Не, не! Тя трябваше да го открие. Днес. Сега.

Влезе в колата и спря до най-близката телефонна кабина. От къщата му не отговаряше никой. Сигурно и Криси я нямаше у дома. Дали не беше на лекции?

— Ало?

— Криси! — Алиша облекчено пое дъх. — Знаеш ли къде е Пиърс? Случайно да е при теб?

— Не. Трябва да си е в службата.

— Бях там. Днес не е на работа.

— Да не се е случило нещо?

— Не, не. — Не искаше да тревожи Криси. — Исках просто да го видя.

— Е, радвам се да го чуя. Вчера говорих с него — звучеше ми безкрайно отчаяно. Каза ми, че не се срещате вече. Много бих искала да се съберете най-после и да престанете с тази игра на криеница.

Алиша се усмихна леко.

— Ще опитам. Ще се моля, ако потрябва.

— Чудесно. Може да му хареса, ако се помолиш малко. Нали знаеш, егото на мъжа на средна възраст и тъй нататък...

На средна възраст?

— Извинявай, че те обезпокоих, Криси. Ще го открия.

От разговора Алиша научи нещо — Пиърс твърдо бе решил да не казва на дъщеря си за своята болест. Може и да беше прав. Но как успяваше да издържи на самотата, на болката да се изправи сам срещу подобно нещо? Вече нямаше да го прави. Не и ако тя може да му помогне. Алиша форсира мотора и потегли от телефонната кабина със свистящи гуми.

Паркира отвън до желязната порта. Джипът, който бе карал на вилата, беше паркиран пред къщата, но колата му я нямаше на алеята. Не си беше вкъщи. Е, добре, тя щеше да чака. Свали прозорците на колата.

Ще чакам толкова, колкото е необходимо.

Чакаше вече часове, но не ѝ пречеше. Времето минаваше бързо, щом затвореше очи и си припомнеше. Всичко. От самото начало.

Мамо, навън има някакъв мъж.

Стотиците пъти, когато бе се изпълвала с любов към него, изникваха пред нея, систематизираше ги и пак ги броеше. Щом видя елегантната чужда кола да се плъзга по пътя между хълмовете, спокойно излезе от колата си. Стоеше пред портите, когато той стигна до тях. Лицето му не изразяваше нищо, докато слизаше от колата. Тя уверено тръгна право към него. Прегърна го през кръста и постави глава на гърдите му.

— Обичам те, Пиърс Ренолдс. Нуждая се от теб, независимо колко време мога да те имам. Четиридесет години или четири дни. Моля те, нека остана с теб.

Ръцете му бяха като стоманени въжета, когато се стегнаха около нея. Наведе глава над нейната и притисна устни в косата ѝ. Прегръдката им бе толкова плътна, че тя усещаше равномерния ритъм на сърцето му до своето.

— Любов моя! — пламенно прошепна той. — Моя най-скъпа любов.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Ще ядем ли вече от тортата? — попита Адам.

— Можем ли да ядем от тортата. Да, можеш.

— Откажи се да оправяш граматиката му, Картър — рече Алиша.

— Опитвах вече. Не се получава.

— Ами, Адам е оправен момък. Нали, синко?

— Оправен съм — избъбри Адам с пълна уста.

— Слоун, торта? — попита Картър жена си.

— Не! — възкликна тя, ужасена от огромното парче, което ѝ предлагаше. — Опитвам се да възстановя фигурата си.

— И успяваш — похотливо изръмжа той. — Ами Джейфри Стайнбек Мадисън? Ще си хапне ли от тортата?

— Може ли да си хапне от тортата — изкикоти се Адам и всички се засмяха.

Алиша също се усмихна — държеше бебето на приятелите си в своя скут. Видя го за първи път едва тази сутрин, когато Картър и Слоун им дойдоха на гости. Партито в градината честваше третия месец от раждането на Джейф. Докато Картър се занимаваше с рязането на тортата и подаването на парчетата на Дейвид, Криси и един младеж, когото тя бе представила като свой приятел, Алиша нежно гукаше на Джейф, който, въпреки стълпотворението наоколо, сладко спеше.

— Искаше ми се Пиърс да е тук — каза Слоун, сядайки до притихналата Алиша.

Тя дълбоко въздъхна и обходи с поглед лицата на обичните си хора, наредени край градинската маса.

— И на мен, Слоун. Щеше да е очарован — и от тортата, и от децата. Умираше да види бебето ти.

Криси се отдели от останалите и дойде да седне до Слоун и Алиша.

— Не тъгувай — каза тя, поставяйки любяща ръка около раменете на Алиша.

— Не тъгувам — каза Алиша с бодър глас — прекалено бодър.
— Честно, не тъгувам.

Усмивката на Криси се стопи.

— А аз тъгувам. Съжалявам, че татко не е тук.

Алиша хвани ръката на Криси и я стисна силно в мълчаливо съучастие.

Картър също се приближи. С една ръка балансирайки чиния с торта, коленичи пред Алиша.

— Ще изядеш ли това или да нахраня с него Джеф?

Алиша се засмя.

— Не съм гладна, благодаря ти все пак.

— Хайде, Джеф, момчето ми, изяж го. — Загреба щедро с пръст от сметаната и го пъхна в устата на сина си. Джеф започна шумно да смуче.

— Картър, да не си посмял да му даваш повече! — смъмри го Слоун.

— На него му харесва. — Картър се прехласваше от всичко, което синът му прави.

— Ще му развалиш зъбките.

— Че той няма зъбки.

— О! Ще му поникнат развалени.

Алиша се усмихна на закачките им. Бяха безкрайно щастливи заедно, тъй искрено влюбени един в друг. В очите ѝ отново заплуваха сълзи.

— Какво има, Алиша? — нежно попита Слоун. Даже Картър смени настроението си, забелязвайки помръкналото изражение на Алиша. Очите на Криси, същите като на баща ѝ, бяха замъглени.

— Липсва ми Пиърс. Господи, как само ми липсва! Възможно ли е толкова да боли?

— Скоро ще се почувствуаш по-добре — каза Слоун съчувствено и успокоително и я потупа по гърба.

Ала Алиша трудно можеше да бъде успокоена и двете се умълчаха, заслушани във въпросите на момчетата за отбора на „Лейкърс“, които караха приятеля на Криси да се поти.

— Запазихте ли ми парче торта?

При звука на гласа му Алиша скочи и се обърна рязко, като едва не изпусна Джеф. Бе застанал в рамката на задната врата, усмихнат до

уши.

— Изненада! Приключи по-рано.

— Пиърс — промълви Алиша, прехвърли Джеф на Слоун и тръгна към съпруга си. — Пиърс — повтори, щом се прилепи в него и потъна в обятията му.

— Татко! Татко! — провикнаха се момчетата. Изоставяйки новия си приятел, те се юрнаха през двора, като прескачаха градинската мебел и старательно отглежданите бегонии на Алиша, и щом стигнаха до Пиърс, се хвърлиха към краката му.

Отправяйки на жена си усмивка „Ще ти обърна внимание след малко“, той коленичи и силно ги прегърна.

— Донесъл ли си ни нещо? Държахме се добре. Не сме ядосвали мама, точно както ти обещахме.

— О, господи, колко ми липсвахте, малки палавници! — каза той, галейки с ръка къдрявите им главици.

— Разбира се, че съм ви донесъл нещо. Но първо искам да се срещна с гостите и да видя бебенцето.

С фанфарен шум Пиърс беше съпроводен до бебето. Целуна Слоун по бузата и я поздрави за чудесното бебе.

— Одral е кожата на майка си — каза шеговито-предизвикателно, докато се здрависваше с Картър.

Писателят се засмя.

— Още ревнувах, а? Само не виждам от какво толкова се оплаквах. В крайна сметка ти я спечели. — Двамата мъже бяха се срещнали на сватбата и веднага се харесаха. Приятелството им все повече се задълбочаваше. — Къде беше? Алиша спомена нещо за Атланта.

— Да, трябваше лично да доставя един самолет с подновена конструкция. Нямаше как да го избегна. Съжалявам, че не бях тук да ви посрещна.

— Е, сега нали си тук. Вече изхабихме две пакетчета кърпички — пошегува се Картър с Алиша, закачливо подръпвайки кичур от косата ѝ. — Ако бях на твоето място, Пиърс, щях да понамаля командировките. Загубена е без теб.

— За първи път се случва, откакто се оженихме. — Той нежно целуна Алиша. — Поязвай, върнах се възможно най-бързо.

— Изобщо не те очаквахме — каза Криси, проправяйки си път към своя баща, и ентузиазирано го прегърна. Неловкостта помежду им беше изчезнала. Демонстративно показваха чувствата си. — Татко, искам да се запознаеш с моя колега Джон. Той е художник на реклами.

Пиърс се ръкува с приятеля на Криси. Двамата мъже преценяващо се огледаха и очевидно харесаха това, което виждат, понеже и двамата се усмихнаха приветливо.

— Радвам се, че се върна — каза Криси. — От три дни Алиша не е на себе си. Компанията ѝ не беше от най-забавните:

— Много ли плака? — попита той и интимно наведе глава.

— Да — отвърна тя тихо. — Как беше в Атланта?

— Студено и самотно. — Шепнеше в ушите ѝ и я притисна още по-силно.

— Но снощи се чухме по телефона.

— Не е същото като в леглото. — Прибра една къдрица от бузата ѝ и любящо я уви около пръста си.

— Беше категоричен, че няма да можеш да се прибереш до понеделник.

— Тази сутрин им съчиних една опашата лъжа — че синът ми си е ударил окото в училище и трябва да се върна вкъщи.

— Не е съвсем лъжа — каза тя и се сгущи в него. — Както и да е, радвам се, че си тук.

— И аз. — Обхвана брадичката ѝ с ръка и повдигна лицето ѝ за целувка. Устните му едва я докоснаха и това не му стигна. Пренебрегвайки останалите, те се извърнаха един към друг и впиха устни в ненаситна целувка. Щом езикът му се притисна в устата ѝ, тя плъзна ръце около врата му.

Криси подпра юмруци на бедрата си, имитирайки възмущение.

— За бога, вие двамата, какво ще си помисли новият ми приятел?

— Вече си направих извода — каза Джон и като я улови за китката, я отведе на по-закътано място.

— Ох, ох! — завайка се Адам. — Сега никога няма да си получим подаръците.

Дейвид поклати глава със зреолостта на седемгодишен мъж.

— Започнат ли да се целуват, скоро няма да свършат — обясни тържествено на Слоун.

— Тъй ли? — попита Картър, усмихвайки се на Слоун.

— Трябва да нахраня Джейф — прошепна тя и устните ѝ се заиграха в ухото му.

— Божичко, любимата ми гледка — каза той и очите му грейнаха.

— Ти имаш да чистиш двора. Хвани Дейвид и Адам да ти помагат.

Лицето му помръкна.

— Хич не си забавна, Слоун, ама хич — провикна се след нея, докато тя изчезваше в къщата с весел смях. Щом Картър мина покрай Пиърс и Алиша, все още здраво прегърнати, промърмори: — Ама овладейте се малко. Заради вас едва се сдържам.

Постепенно се отделиха един от друг, в очите им припламваха събудени желания. Устата на Пиърс се изви в похотлива усмивка.

— Състоянието ми е познато.

Картър и Пиърс печаха пържолите отвън, а Алиша приготвяше останалото меню в кухнята. Беше почти два пъти по-голяма от тази в нейната къща, а след женитбата интересът ѝ към готвенето се бе подновил.

Ядоха в трапезарията, използвана толкова рядко преди. Обядът беше обилен. Дейвид и Адам шумно се надпреварваха за вниманието на Пиърс. По едно време Джейф проплака и Слоун трябваше да напусне масата, за да му смени памперса. Джон беше приказлив колкото Криси и околната връява изобщо не го смущаваше. Чувстваше се в свои води. Пиърс и Алиша си разменяха одобрителни погледи.

Разхвърляна като след индианско нападение, кухнята най-сетне бе почистена. Криси и Джон си взеха довиждане с обещанието скоро пак да дойдат и да купят последната книга на Картър. Момчетата бяха сложени по леглата, а Джейф — мушнат в преносимото креватче. Тъй като къщата на Картър на брега бе в ремонт, за да се отвори място за бебето, уговориха ги да преспят у тях.

— Сигурен ли си, че има място? — обърна се Слоун към Пиърс.

— От години обикалях из къщата сам-самичък. Не мога да ти опиша колко се радвам, че е пълна с хора.

Изглежда, се е посвила, откакто Дейвид и Адам са тук каза Картьр с усмивка.

Пиърс се пресегна за ръката на Алиша.

— Точно това исках.

След като изпиха последна чаша кафе с Алиша и Пиърс, семейство Мадисън се качиха в една от спалните за гости.

— Искаш ли да ти измия гърба?

Пиърс, целият обвит в пара, се извърна тъкмо навреме, за да види как жена му влиза под душа с него. Протегна се и я притегли към себе си.

— Трябва ли изобщо да питаш? — Устните му целунаха врата ѝ.

— Къде е сапунът? — попита тя дрезгаво. Ръцете му се плъзнаха по влажната ѝ кожа, намериха гърдите, замилваха ги с възбуджащи движения, после мъжът се отдръпна, за да прецени с поглед работата си.

Подаде ѝ ухаещия калъп сапун. Докато се целуваха с ненаситни устни, тя насапунила ръцете си с пяна. Обви ги около тялото му и с бавни, чувствени движения затърка гърба му. Гърдите ѝ се притиснаха към меките косми, покрили неговите.

— Липсах ли ти? — попита тя.

— Всяка минута. Бях нещастен.

— И аз. — Кожата на гърба му бе гладка и влажна под дланите ѝ. Талията му бе прибрана, бедрата стегнати и твърди. — Заглеждаше ли се по други жени?

— Какви жени? В Атланта няма жени. — Смехът ѝ се превърна във въздишка, издавайки копнежа ѝ.

— Бас държа, че жените са те заглеждали. Имаш много стройни бедра.

Той повдигна рамене.

— Е, може някоя и друга дузина да са ми подхвърляли подканящи погледи. Как да устоят на тези стройни бедра? — Лекичко извика, щом Алиша го шляпна с длан.

Прихнаха в закачлив смях, но накрая устните им се намериха и се сляха в отнемаща дъха целувка.

— Алиша? — простена след малко той.

— Хмм? — Устата ѝ все още бе заета да всмуква ситните капчици вода по неговата.

— Искам да ме измиеш и отпред.

Тя отново взе сапуна и бавно го разпени. Наблюдаваше мъжа си през парата, плуваща наоколо, през струите на душа, и очите ѝ изпращаха сексуалното си послание.

Разпери длани върху гръденния му кош и започна да го сапуниসва с все по-разширяващи се кръгове. Чертаеше фигури от пяна по осияната с косми гръд. Масажираше твърдите мускули с опитни ръце, придобили това умение от скоро.

Навеждайки леко колене, той я повдигна, ръцете му обхванаха ханша ѝ. Направляван от ръката ѝ, бавно и постепенно, мъжът я облада.

Тя притисна главата му към гърдите си, раздавайки се докрай. Той я залюля в обятията си. Нежният начин, по който я държеше, контрастираше на вихрената им страст.

Дълго след като кулминациията отшумя те продължаваха да стоят под струята, потрепвачи от преживяното, изпълнени с любов, а водата охлаждаше трескавите им тела.

Лежаха в леглото, обърнати с лице един към друг, затоплени, сънливи, донякъде задоволени. Смарагдовите му очи обхождаха лицето ѝ. Мързеливи пръсти си играеха с кичурчета от косата ѝ.

— Обичам те — рече просто.

— Знам.

— А знаеш ли колко много?

— Всеки ден научавам. Надявам се никога да не науча докрай силата на любовта ти, за да мога да я преоткривам на следващия ден.

Целуна дланта ѝ и тя почувства усмивката му по кожата си.

— Трябва да запомниш тези думи за Картър, да ги използва в някоя от книгите си. Хубави са.

Тя очерта устните му с пръст.

— Истина е. Не знаех колко много те обичам, колко жизненонеобходим си ми, докато не си отиде. — Разреса с пръсти няколко косъмчета върху гърдите му и целуна изпъкналите под тях мускули.

— Вече никога няма да се разделяме.

Тя изпъшка съкрушенено и се обърна по гръб.

— О, Пиърс, съвсем забравих. Другата седмица трябва да съм в Далас. Един дизайнер прави ревю там. Трябва да се срещна с него и да го убедя да започне работа за „Глед Регс“. А и командировката до Ню Йорк чука на вратата.

Очите му я обходиха, жадно погълъщайки прелестите ѝ — прасковения цвят на кожата, деликатните форми, тежките гърди, съблазнителната ѝ женственост — мека, мъхеста и загадъчна на бледата светлина.

— Ще си измисля командировки и ще дойда с теб. — Докосна гърдите ѝ, целуна ги. Ръката му се спусна надолу.

Тя покри милващата ръка със своята, притисна я към тялото си.

— Надявах се да го кажеш. Рядко сме сами, откакто се оженихме.

— Онази седмица на вилата с Дейвид и Адам не се ли брои за меден месец? — попита той закачливо.

— Е, поне спяхме на двойно легло. — Засмя се тихо и постави ръка върху сребристокестенявшата му коса. — Малко мъже биха се решили да ухажват вдовица с двама своенравни малчугана, още по-малко да се оженят за нея и да поемат отговорностите.

— Щях да те желая дори да имаше десет сина. Колкото до това, че момчетата представлявали отговорност, знаеш какви са чувствата ми. За мен те са привилегия, дар, който не съм предполагал, че може да получа. Обичам ги.

— Знам, че ги обичаш. Чудесен баща си. Най-добрият.

Остави ръцете му да скитат на воля по тялото ѝ — лежеше неподвижна, податлива, любувайки се на нескритото обожание в очите му.

— Знаеш ли какво най-много обичам в теб? — прошепна той.

— Да, каза ми веднъж. Дупето.

Той прихна.

— Не, казах, че това е първото, което ме привлече.

— О, моля за извинение. — Усмихваше се, но видя, че е сериозен.

— Обичам те най-много за това, че се осмели да посрещнеш всичко с мен, дори смъртта. — Той постави ръка на бузата ѝ, очите му заблестяха, вкопани в нейните. — Говориш ми, че съм се жертввал, приемайки момчетата. Но съзнаваш ли саможертвата, която ти беше готова да направиш за мен?

— Аз не се жертах, като тичах подире ти, Пиърс. Напълно egoистично решение си беше. Желаех те, нуждаех се от теб точно тогава. Трябваше да те имам. Не от необходимост. Бях се научила да живея сама и да се грижа за семейството си, но това не ме радваше. Доказах си, че мога да го направя, но не исках да бъда сама. Беше нужен на духовното ми „аз“.

— И все пак е бил необходим кураж да дойдеш при мен, без да знаеш, че резултатите от онези изследвания са отрицателни. — Притваряйки очи, той поклати глава. — Като си помисля, че съм бил в лекарския кабинет и са ми съобщавали добрата вест в същото време, когато ти си решавала, че ме искаш при всяко положение.

— И в болест, и в здраве. Дори резултатите да бяха положителни, пак щях да те искам. — Нежно го целуна. — Толкова съм благодарна на Господ, че не бяха.

— И аз. — Прегърна я. — От първия миг, щом те зърнах, ми се прииска да доживея до дълбока старост. Исках да живея поне петдесет години, за да се любувам на лицето ти.

Тя измърмори името му досами устните му, преди дълго и страстно да се целунат. Когато се разделиха, замилва с палци скулите му.

— Ще живееш най-малко толкова. Докторът каза, че кръвта ти почти се е изчистила от лекарството, което ти дава.

Той изучаваше тялото ѝ с ръце, вече свикнали на усещането от формите ѝ. Притисна гърба ѝ към възглавниците и я последва със собственото си тяло.

— Пиърс! — От гърлото ѝ се откъсна въздишка на протест, когато най-накрая освободи устата ѝ, за да я целуне по врата. — Да се любим под душа, където никой не ни чува, е едно, но в къщата има гости, нали помниш?

Нежно, но твърдо той събра китките ѝ в юмрук и вдигна ръцете ѝ над главата, тъй че нищо да не закрива нейната голота. Дори отмести настрани няколко палави кичурчета коса, издухвайки ги леко. От топлия му дъх, докоснал тялото ѝ в прозрачни облачета, кожата ѝ настърхна. Бавно и възбуджащо той прокара показалец по вътрешната страна на ръката ѝ до гърдата. Простенвайки тихо, тя с готовност повдигна бедра и намести краката си между неговите.

— Картър и аз се споразумяхме. Те няма да слушат какво става зад нашата стена, а ние — зад тяхната.

Беше забравила за какво говорят. Ръцете и устата му я настройваха за пламенната му любов. Вече познаваше признаците, но не преставаха да я изненадват с мощните си проявления. Всеки път, когато се любеха, усещанията бяха уникални и прибавяха ново измерение към силните им чувства.

Едва наболата му брада се потърка леко о гърдите ѝ, по стомаха. Езикът му се плъзна в улейчето на пъпа.

— Пиърс, люби ме.

— Любя те, скъпа.

— Искам те в себе си. Сега.

Повдигайки тялото ѝ, той плъзна ръце под бедрата ѝ и ги притегли към своите. Галейки я с вещина, той ѝ говореше за любовта си. Думите му проникваха в ушите ѝ като ритмичен акомпанимент на вълнообразните движения, които се извиваше да посрещне. Дланите му се спряха на хълбоците ѝ, загалиха бедрата, после се върнаха нагоре към гърдите — те за него бяха символът на всичкоекси, на всичко женствено, на всичко, носещо името любов.

Притиснаха се плътно един към друг, щом бурята от усещания ги разтърси. Беше мощна и в същото време томително нежна. Дълго след като опустошителният ураган бе отминал, по телата им пробягваха тръпки от наслада.

Повдигайки се, Пиърс се взря в очите ѝ. Потъмнели от любов, те го зовяха и той без страх се потопи в дълбините им. Тя се протегна и докосна бузата му, косата, устата. Гласът ѝ беше пиян от чувства.

— Не знаех какво значи да обичаш истински, докато не обикнах теб.

Пръстите му се заровиха в косата ѝ. Целуна я по веждите, по носа, докосна устните ѝ със своите.

— Не знаех какво значи да живееш истински, докато не те обикнах.

Животът и любовта тържествуваха през цялата дълга нощ.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.